

Regd. No. 2975.

து:

SRI RAMANUJAN

Editor: P. B. ANNANGARACHARYA, KANCHEEPURAM-3.

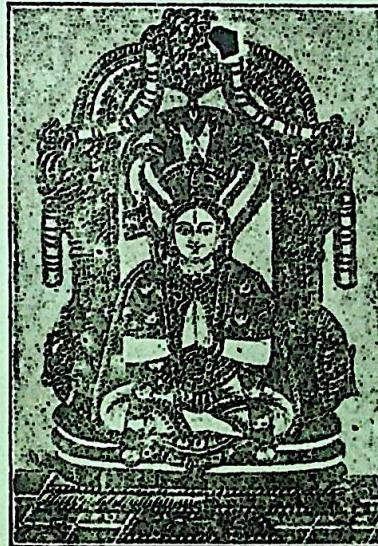
ஸ்ரீ ராமா நூலை 237, 238

ஆசிரியர்: பூர்க்கால்சி. P. B. அண்ணங்காராசிரியர்.

வருடச் சுத்தா ரூ. 6

ஜீவியச் சுந்தா ரூ. 116.

போருளாளன் பெருந்தேவீத்தாயார்
திருவடிகளே சரணம்.

ஆந்வராமபெருமை மாலீயர் திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி *
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி*—எழ்பாரு
முய்ய வவர்க ஞாரத்தவைகள் தாம் வாழி *
செய்யமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

1968 செப்டம்பர், அக்டோபர்ம் கிலகன்ஸ் புரட்டாசி, ஜப்பாஸ்மீ

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — 237, 238.

முக்கியமான கவனிப்பு

நாம் எழுதிவரும் நற்பொருளெழுநூறில் முதல் நாறும் ஆரைவது நூறுமே ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளிவந்தவை. 2, 3, 4, நூறுகளை இவ்விதமில் வெளியிடுவதாக ஏற்கெனவே பிரசரித்திருந்தோம். அந்த மூன்று நூறுகளும், மேற்கொண்டு ஈந்தாவது நாறுங்கூட அச்சேறியிருந்தும் இவ்விதமில் வெளியிடப்படவில்லை. காரணம் என்னவென்றால், அந்த நூறுகளில் நவரத்ன நவசிதியென்னும் பெயரால் நவரத்னமும் நவசித்களும் போன்ற விஷயங்கள் ஏறியிருப்பதால் அவை நிகமாந்த மலூகுருவின் திருங்கூத்திரத்திற்கும் மணவாளமாழுனிகளின் திருங்கூத்திரத்திற்கும் இடையே வெளிவருவது நலமென்று தோன்றியதேயாகும். போன்டு இலாகாவின் தற்கால நிபந்தனைப்படி (கனமான) அந்த ஸஞ்சிகைக்கு அதிகமான ஸ்டாம்பு ஒட்டவேண்டியிருக்குமாதலால் இந்த ரூ (1968) பிறங்க பின்பு சந்தாப் பணம் செலுத்தாதவர்களுக்கு அந்த ஸஞ்சிகை அனுப்பப்படமாட்டாது.

சேமம் உறு	அந்த பானுகாருக்கு கேட்கவேண்டும்	உடைந்தான் பங்கமடைந்தான் (ஆதார)
புளி ஊரி வலி	புளி யானது மேற்கொண்டால் உடைய விலை தோலை [வெளியான் புதித் தோலை] ஆடையாக உடையதுமான சிவன்	ஆமருவி மேய்த்த பக்கங்களை விரும்பி மேய்த்த அங்கர் எதிர் அந்த நாராபன்னை பெதி ஆரி நிற்பார் ஸிட்டு யாரால் நிற்கமுடியும்.

* * *—இப்பாட்டினால் சிறுபுளியில் வாழுமெங்கைக்குச் சொன்ன பெருமை பொதுவாக எம்பெருமானுக்குச் சொன்னபடி. ஸ்ரீமந் நாராயணனே தேவாதி தேவளெனப்பட்ட

பெரியாலை நோயாற்றுத்தீவு

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் – 237, 238.

சென்னை வெத்தக்ரந்த ப்ரகாசனலைபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பக்கிரிகை.

ஆசிரியர் : பூஷி காஞ்சி. P. B. அண்ணாங்கரா சாரியர்.

ஸ்ம்புடம் 20

କିଲକାର୍ତ୍ତ ପ୍ରଟ୍ଟାକି, ଝୁପ୍ପକି 1968 କୁଳପଟ୍ଟମପାତ୍ର,
ଆକଟ୍ରେପାର୍ ବେଳିଯିଟ୍.

ബാംഗ്ലാഡോഷ് 9, 10

நாற்றெட்டுத் தீருப்பதியங்காதி

11. ଶୀର୍ଘପଲିଯୁଗପ ପାଟଳ.

ஆமருவி மேய்த்த அரங்கரெதிர் ஆர்சிற்பார் தாமருவி வாணினெத்தோன் சாய்த்தாான்—கேம் முறுபுவியூர் வன்தோ வுடையா ஞுடைந்தான் சிறுபுவிய ரெக்கதைமேற் கென்று.

தாம் வாணிகை | கண் கண பிரா குன தான்
மருவி பானுக்ரானிக் கிட்டி.

தோன் சாய்த்த | அவன்து ஆபிரா தோன்களையு
ான் மறத்துக் கள்ளினபோது

செம்ம உறு { அந்த பாண்டு சூதுக்கு ஷேம்ஸ் செய்ய வொருப்பட்டிருத்த வனும்

புளி சூரி வல் } புளி யான் து மேற்கொண்ட
தோல் உடை } டிருந்த வலிய தோலை [வளியா
யான் } புளித் தோலை] ஆடையாக

கிறுபுவியூர்
எந்தெந்த மேல்
கீழ்த்து

உடைஞ்சான்

சிறுபுவியில் உறையும் |பெரு மானுள அந்த நராயணனை எனிட்டு கூட வேண்டும்

பங்கமுடைந்தான்; (ஆதலால்)

* * *—இப்பாட்டினால் சிறுபுலியூரில் வாழுமெங்கைக்குச் சொன்ன பெருமை பொதுவாக எம்பெருமானுக்குச் சொன்னபடி. பீமாங்காராயணனே தேவாதி தேவனெனப்பட்ட—

தாயிற்று. அசிருத்தாழவான் சிமித்தமாக விளைந்த பாணுஸாரயத்தத்தில் சிவபெருமான் பரிவாரங்களோடு எதிர்த்தும் எம்பெருமான் முன்னே சிற்கமாட்டாமல் புறங்கொடுத் தோடினென்னிலுவக்கதையை “ஆமருஷிமேய்த்த வரங்கரே சிர் ஆர்சிற்பார்” என்ற முதலடியினால் ஒரு சமத்தக்ரமாகப் பேசினாரயிற்று. மூன்றாமடியின் இறுதியில் “உடையா னுடைந்தான்” என்ற தொடர்மொழி-புலித்தோலுடைய சிவபெருமான் தோற்றேடினுன் என்று பொருள்பட சிற்பது தவிர, ‘உடையாதவன் உடைந்தான்’ என்னும்படி மூரணுதல் காண்க. இது முரண்தோடையெனப்படும்.

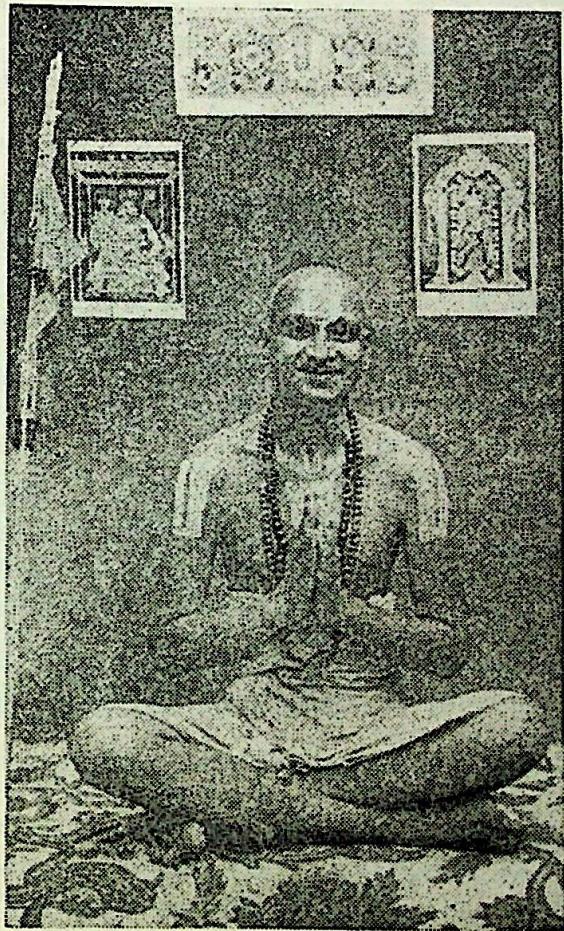
அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பம்

ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களில் அடியேன் எழுதுமெற்றில் யுக்தாயுக்தம் சிர்ணயிக்க மத்தியஸ்தர்கள் துர்வபர்களாளகயால் உண்மையுணர்த்த விவேகிகள் மட்டும் எதிர்வாதம் செய்யாமல் உள்ளன பூரித்திருப்பர்கள். கருவித கராவிரிகளென்று பேர்பெற்றவர்கள் அடியேனமுதுமெற்றில் அஸவியில்லைதையைக் காட்டலாடத்தனையொழியி, வாய் கொண்டு பேசவோ கைகொண்டு எழுதவோ சிக்காலத்திலுமாகாது, எதிர்காலத்திலுமாகாதன்பது பிராராணிகர்களின் உள்ளமூணர்த்த விஷயம். ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களை விட்டு, வித்வான்களென்றும் விவேகிகளென்றும் போபெற்ற எந்த மதத்தினரும் மத்யஸ்தராக சின்று சிர்ணயிக்கக் கூடிய விஷயங்களை விடும் அடியேன் ஆராய்ச்சிகள் செய்து மருமங்களை வெளியிட்டிருக்கும்போவை பலவுமுன்னே. அவற்றிலும் தடஸ்தர்களான விவேகிகள் ‘ஒக்கும் ஒக்கும்’ என்றால்து வேறு சொல்லகில்லார். அப்படிப்பட்ட விஷயங்களில் சிக்மாங்த மஹாரூபாவின் தேவூரிசஸ் துகியில் *ப்ரண்ணாதடேகஷா* என்றதைப்பற்றியும், தரமிடோபங்குக் காத்தபர்யத்துவாலீயில் “கோதார்த்தோகஷாவார்த்த” என்றதைப்பற்றியும் முப்பதாண்டுக்கட்டு முன்னாமே அடியேனுடைய ஆராய்ச்சி உலகம் பரவியுள்ளது. இது ஸம்ப்ரதாய விஷயமான்று; சப்த மார்ம விஷயம். இவையிரண்டும் என்றைக்கொ முடிந்துபோன விஷயம். மூந்து வே, மதுராந்தகம் வித்வான் ஸ்வாமி தாம் விடையிறுக்கவேண்டிய நூற்றுக்கணக்கான விஷயங்களை விட்டிட்டு 24—8—81ல் நமக்கே எழுதியதுப்பிய சுருணையில் மேலே ப்ரஸ்தாவித்த இரண்டு விஷயங்களைப்பற்றி விரசமான விசாரத்தைக் கிளப்பியுள்ளார். அதைப்பற்றின சிருபணங்கள் இவ்விதமிலேயே மேலே விளக்கமாக வெளிவரும்.

இதில் சினைவுக்கு வந்ததோன்றை சிறுத்த முடியாமல் எழுதுகிறேன். மேலே குறித்த இரண்டு சர்ச்சைகளும் மூப்தாண்டுக்கட்டு முன்பு தொடர்ச்சினதாகத் தெரிவித்தேன். அப்போது ஸேதபதி ஸம்மதான வித்வான் உ. வே. ரா. ராகவையாங்கார் ஸ்வாமி திருவல்லிக்கேணி வாணாாமலை மடத்தில் ஒர் உபந்யாஸத்த்திற்காக அழைக்கப்பட்டு வந்திருந்தார். அவரிடம் சிவவடகலை வித்வான்கள் வந்து “அண்ணாங்கராசாரியர் இப்படியொரு சர்ச்சையைக் கிளப்பியுள்ளார்; இதில் தேவரீருடைய திருவுள்ளை என்ன? என்று கேட்டார்கள். கேட்டவிவர்கள் அடியேன் டெய்ராக் கூருமல்ல போதுவாக விஷயம் கேட்டிருக்க வேண்டும். பெயரைச் சொன்னவுடனே அந்த ஸ்வாமி ணாதித்தார்— “அண்ணாங்கராயியின் ஆராய்ச்சியென்றால் அதில் தலையிட நானு அதிகாரி? வடமொழியிலோ தென்பொழியிலோ அந்த ஸ்வாமி பண்ணின சிர்ணயமென்றால் அதை மறுக்கவல்லா ரிருப்பதாக நான் நினைக்கவில்லை. அவர் மனதில் அபதார்த்தமாக எதுவும் படுவதில்லையே” என்று. இது அக்காலத்தில் பலருமறிந்து வியந்தது.

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. ஸ்ரீமந்நாராயணஜீயர் ஸ்வாமிகள்

சென்ற ஸ்ரீராமாநுஜன் இதழில் (28வெள்) ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமியின் ஸ்ரீராமக்ரது ஸங்கல்ப பூர்த்தியைப்பற்றி விக்ஞாபித்திருந்ததை உலகமளைத்தும் கண்டிருக்கின்றது. நூற்றெட்டாவது மஹாக்ரதுவைத் திருவேங்கடமுடையான் ஸன்னிதியில் (திருமலையில்)

இவ்வற்புதம் ப்ரத்யக்ஷம். யோக்யதைபெற்ற வாரிர்* என்று ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி ஆற்வான கண்டோங்கண்டோம் கண்டோம் கண்ணுக்கினியன கண்டோம்* என்ற ஆழ்வார் பாசுரம் பலிக்கும் நற்காலம் சதோப்பது வேறென்றில்லை.

... ... *

P. B. அண்ணங்கராசாரியர், (ஆசிரியர்.)

ஸம்பிரதாய் பரிசயம்

(முன்,தொடர்ச்சி)

[முன்விதையில் தூவித்தபடி ஆளவந்தார் தொடங்கி மேவுள்ள ஆசாரியர்களைப்பற்றி சூக்கமாகத் தூவிக்கப்படுகிறது.]

ஆளவந்தார். இவர் ஸ்ரீநாதமுனிகளின் திருப்பேரனார். உடையவருடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஆசாரியர். ஆடி உத்தராடத்தில் காட்டு மன்னார். ஸங்கிதியல் திருவவதரித்தார். ஒப்புயாவற்ற மஹாவிதவான். ஆகமப்ராமணயம், ஸித்தித்தர்யம், கிதார்த்தளங்கரறம், ஸதோத்ரரத்தம், சதுச்ச்லோகி முதலிய க்ரந்தங்கள் அருளிச் செய்தவர். இவருடைய கடாக்ஷத்தினுலேயே உடைய வர் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரானார். யமுனைத்துறைவர், யாமுநாசாரியர் என்பதும் இவரையே.

பெரியங்மி. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களுள் இவர் தலைவர். உடையவருடைய ஸமாக்ஷரயணுசாரியர். இவரே ஆளவந்தாருடைய சியானத்தினால் உடைய வரை சிஷ்யிகரித்து தர்சனப்ரவர்த்தகராக ஆக்கினார். வாக்யகுருபரம்பரையில் பராங்குசதாஸர் என்பது இவரையே. மஹாபூர்ணர் என்பதும் இவரையே. இவருடைய திருவம்சஸ்தர்கள் அனேக திவ்யதேசங்களில் ஸ்தலாசாரிய புருஷர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள்.

உண்டயவர். எம்பெரும்மானுர், ஸ்ரீராமாநுஜர், ஸ்ரீ பாஷ்பகாரர், யதிந்திரர் இத்யாதி திருநாமங்களினால் மழுங்கப்பற்ற ஜகத்ராசர்யர் இவரே. ஆதிசேஷி நுடைய அபாவதாரமாய் ஸ்ரீபெரும்பூதாரில்

சித்திரைத் திருவாசிரையில் அவதரித்தார். ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களான பெரியங்மி, திராமலீநம்பி, திருக்கோட்டியூரம்பி, திருநாலூயாண்டான் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் என்னும் குரவர்கள் ஜவரை ஆசாரியர்களாகக்கொண்டவர். திருக்கச்சிங்மபிகளிடத்தில் மிகக் ப்ராவண்யமுடையவர். முதலியாண்டான், எம்பார், சூரத்தாழ்வான், அருளாளப் பெநமாளைம் பராமானுர், அனந்தாழ்வான் முதலான பல்பல் மஹான்களுக்கு ஆசாரியர். இவருடைய ப்ரகான சிஷ்யர்கள் எழுபத்துநான்கு ஸிம்துராஸநாதிபதிகளேன்று சிறப்புப் பெற்று ஸிளங்கி வருகிறார்கள். பந்பாஷ்யம், வேதாந்தத்திபம், வேதாந்தஸாரம், கிதாபாஷ்யம், வேதார்த்த ஸங்கரவும், நிதயம், கதயத்ரயம் என்னும் திவ்ய க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்தவர்.

உடையவருடைய சிஷ்ய பரம்பரை. உடையவரிடமிருந்து சிஷ்யர்களின் பரம்பரை பலபல கிளைகளாகப் பெருகவந்திருந்தாலும் ஸாப்ரஸித்தமான பரம்பரையோன்றை இங்கு விவரிப்போம்.

எம்பார். மதுரமங்கலமென வழங்கி வருகிற மழலீ மங்கலத்தில் தைமீ புனிவஸாவில் திருவவதரித்தவர். உடையவர்க்குச் சிறிய தாயார் குமாரர். ராமாநுஜ பத்சராயா என்பது இவர்க்குச் சிறப்பு. எம்பாரும் கூரத்தாழ்வானும் ஸமாஙஸ்கந்தர் களான ஆசாரியர்கள்.

பட்டர். ஸ்ரீபராசரப்ட்டரென்பதும் இவரையே. கூரத்தாழ்வானுடைய திருக் குமாரர். இவர் தமது திருத்தகப்பனிரித்திலும் எம்பாரித்திலும் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர். ஸ்ரீங்காஶ்சியாரால் புத்ரஸ்வீகாரமாக வளர்த்துக்கொள்ளப்பட்டவர். ஸகல் சாஸ்த்ரபார்வ்கதர். திவ்யப்ரபந்தங்களில் வெகு அழகிய சிர்வாஹங்கள் அருளிச் செய்தவர். பகவத்குணத்தப்பணைக்கிற ஸஹஸ்ராமம் பாஷ்யம் அஷ்டச்லோகி, பூந்ரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீ குணரத்தாகோசம், க்ரியாதீபமென்னும்ஸ்தபம், கைசிக பூரண வியாக்கியானம் முதலானவை இவரானிச் செய்தவை. தமிழில் மஹாவித்வானுக ப்ரஸித்தரான பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இவருடைய சிற்யார்.

ஙஞ்சியர். இவர் அத்வைத ஸம்பிரதாயத்திலிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டவர். முன்னிலைமையில் வேதாங்குகள் என்றும் மாதவாசார்யர் என்றும் ப்ரஸித்தர். பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்சரியித்த பின்பு உத்தமாச்சரமியாகி நஞ்சியரென்று திருங்கமம் பெற்றார். திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாற்பத்தி. உரையும் மற்றுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் ஸ்ரீஸ்ராக்த பாஷ்யமும் அருளிச் செய்தார். [இப்போது சிலர் வெளியிட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸ்ராக்தபாஷ்யம் இவருடையதன்று] பங்குணியத்தாத்தில் இவரவதாரம்.

எம்பிள்ளை. நஞ்சியருடைய சிற்யார்களில் தலைவர். வரதராஜாசார்யர் என்பது இவருடைய ஸ்ரீங்கமதேயம். பிறகு லோகாசார்யர் என்கிற சிறப்புப்பெயருண்டாயிற்று. இவருடைய ஸகலசாஸ்த்ர ப்ராவீண்யம் வாசாமகோசரம். திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்ரீராமாயணத்திகளிலும் விசேஷார்த்தங்களைல்லாம் இப்பேராசிரியர் முகமாகவே வெளியாயின. கார்த்திகையில் கார்த்திக்காளரில் திருவவதாரம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. எம்பிள்ளையின் சிற்யகோடிகளில் தலைவர். பெரிய வாச்சான் பிள்ளையோடுகூட்டுவே ஸகலர்த்தங்களும் கேட்டவர். திருவாய்மொழிக்கு ஈடு முப்பத்தாறுபிரப்படியென்கிற வியாக்கியானம் பட்டோலைகாண்டவர், திருங்கம-ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர். வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் ஸமரங் ஸ்வங்கர்களான ஆசார்யர்கள்.

பிள்ளைவோகாசார்யர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரர். ஆசார்ய ஸ்ரீருதயம் முதலிய அத்யாக்சரீப் கரங்களுள்ளிச்செய்த அழகிய மனவாளப்பெருமாள் நாயங்குக்குத் திருத்தமையன்று. (இருவநும் நைஷ்டி கப்ர ஸும்சாரிகள்.) இவர் பேரரூ ளாளதுடைய அபராதாரர். எம்பிள்ளையின் திருங்கமாகிய உலகாசிரியர் என்பதே இவர்க்குச் சாத்தப்பட்டது. இவருடைய திவ்யஸ்ராக்திகள் அவதரிக்கவில்லையாகில் இவ்வுலகம் இருள் தருமாநாலுமே. பகவதவதாரம் போலவே இவரவதாரமும் போற்றத்தக்கது. ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் கோயிலில் திருவவதாரம்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவடிகளில் தலைவர். வைகாசி விசாகத்தில் திருவவதரித்தவர். ஸ்ரீசௌதார்யரென்பது இவர் திருநாமம்.

மணவாளமாமுனிகள். திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடிகளில் தலைவர். ஆழ்வார்திருங்களியில் ஓப்புசியில் திருமூலத்தில் எம்பெருமானுரூடைய அபராவதாரமாகத் தோன் றியவர். ஸகல சாஸ்தரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்றவர். இவருடைய திவ்யஸூலக்திகளின் போற்றை ஓப்புயாவற்றது. ஸ்ரீரங்காநாதனுக்கும் ஆசார்யராக அமைந்தவர். ஆசார்யரென்கிற வ்யப்தேசம் இவர்தமக்கே முக்கியமாக இணங்குவதைப்பது இவருடைய திவ்ய. ஸ்ரீஸ்ரக்திகளில் அவகாவறித்தவர்களுக்கு அறியவெளிதாம். ஸ்ரீவாசார்ய பரம்பரை இவரளவிலே விச்ராஷ்டம். அஷ்டதிக்கஜ ஸ்தாபகளிவர்.

ஸ்ரீவிகமாந்தவாசிரியர். புரட்டாசித் திருவோணத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியின் அப்சமாகக் கச்சிப்பதியில் ஸ்ரீப்பர்காசன் ஸங்கியருகில் திருவவதரித்தவர். ஸர்வதங்கர்ஸ்வகாந்தர். கவிதார்க்கிகளிம் ஹம். வேதாந்தாசார்யர் இத்யாதி பிரதாவளிகளைப் பெற்றவர். பல கரங்தங்களையருளிச்செய்தவர். ஸ்ரீவெஷ்ண வளரித்தாந்தத்திற்கு வயிரத்துணைவர்.

இப்படிப்பட்ட ஆசாரியர்கள் சிருவவதரித்ததனால் இங்கிலவுலகம் பெருமை பெற்றனர்து. இவர்கள்து வைவாங்களை (அல்லது) திருநாமங்களை நாடோறும் சிங்கைசெய்வதே சேமாதியாகும்.

.....

.....

.....

.....

அத்யாபக பாடங்களின் அநுவருத்தி

தொண்டை நாடு, சோழ நாடு, பாண்டிய நாடு ஆகிய மூன்று நாடுகளிலுமின்னள் அத்யாபகஸ்வாமிகள் திவ்யப்ராந்தங்கள் ஸேவிக்கும்போது அடியேன் ஸாமயிகேஷனங்களில் உடனிருந்து ஜன்றிக் கவனித்த காலங்களில் பாடங்களில் பிற்புவகள் நோக்கி சியப்படைந்தவன், பாசரங்களில் சில வாக்கியங்கள் ஸலவல்ப பேதத்துடன் இரண்டிடங்களில், வரும். அந்த பேதத்தை உற்று நோக்காமல் இரண்டிடங்களிலும் ஒரேவிதமாகவே ஸேவிப்பது பல அத்யாபகர்களின் இயல்பாகக் காண்கிறது. இதன்கீழ் நாம் கொடுக்கும் சில உதாஹரண வாக்கியங்கள் காண்க.

1. திருப்பாவையில் “ஒருத்தி மகனுய் பாசாத்தில் “கருத்தைப் பிழைப்பித்துக் கஞ்சனவயிற்றில்” என்றுள்ளது. நாசியார் திருமொழியில் (14-7) “பொருத்தமுடைய ஸம்பியையென் னும் பாசாத்தில் “கருத்தைப் பிழைக்துஞ்ற அக்கருமாமுகிலைக் கண்டுரே” என்றுள்ளது. இங்கு “கருத்தைப் பிழைப்பித்துஞ்ற” என்பது சிடையாது. ஆகிலும் இரண்டிடத்திலும் ‘கருத்தைப் பிழைப்பித்து’ என்றே ஸேவித்துவருவது பெரும்பான்மை.

2. திருவாய்மொழிபில் (4-10-10). “உறவதாவதெத்தேவ மென்கிற பாட்டின்ற்றடியில் “குறிய மாணுநுவாகிய ஸ்ரகுடக் .. .” என்றுள்ளது. பெரிய திருமொழி அஞ்சாம்பத்து முதற்பாட்டினின்டாமடியில் “குறிய மாணியுருவாய கூத்தன்” என்றுள்ளது. இங்கு “குறியமாணுநுவாகிய” என்று சிடையாது; சிருத்தத் திறகுப் பொருத்தவும் மாட்டாது. ஆனாலும் இரண்டிடத்திலும் ‘குறிய மாணுநுவாகிய’ என்றே ஸேவித்து வருகிறார்கள். திருத்தினாலும் திருந்தாதார் பலர்.

3. “புள்ளின்வாய் கிண்டானென்பது பலவிடங்களில் வருகிறது. முதல் திருவந்தாதியில் *நான்ற முலைத்தலை நஞ்சன்டென்னும் பாட்டில் ‘பொருதுடைவு கண்டானும் புள்வாய் கிண்டானும்’ என்றுள்ளதேயோழிய ‘புள்ளின்வாய் கிண்டானும்’ என்று கிடையாது. (அதில் பெரிய பிழையுண்டு.) ஆனாலும் “புள்ளின்வாயேன்றே ஒதிவருகிறார்கள். “அகலிடத்தையாராய்ந்து அது திருத்தலாவதே”.

4. பெரிய திருமொழியில் (11-2-10) “வென்றி விடையுடன்” என்கிற பாட்டின் இரண்டாமடி. “மன்றில் மலிபுகழ் மங்கைமன் கலிகன்றி சொல்” என்றுள்ளது. மேலே (11-8-10) “குன்றமெடுத்தாசிரை காத்தவன்” என்கிற பாட்டின் இரண்டாமடி “மன்றில்புகழ் மங்கைமன் கலிகன்றி சொல்” என்பதேயன்றி இங்கு (மலி) கிடையாது. அந்த விருத்தம் வேறு, இந்த விருத்தம் வேறு. இவ்விடத்திற்கு (மலி) சேராது. ஆயினும் பெரிய திருமொழியின் சாத்துப் பாசுராமானவிதனில் (மலி) சேர்த்தே பலர் ஒதிவருகின்றனர். இங்ஙனே பல காட்டவேண்டியவையுள்.

நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தமூலம் பல பதி ப்புகள் ஏறியிருக்கின்றதல்லவா? இப்போது நாம் இங்குக் காட்டிய அபத்த பாடங்கள் எந்தப் பதிப்பிலும் காணக் கிடைக்காது. சிலர் புத்தகங்களை ஊன்றிப் பார்ப்பதேயில்லை; சிலர் பார்த்தாலும் அதைப் பிழையாக நினைத்துவிடுகிறார்கள். நூற்றுவரில் ஒருவரினாலும் இப்பிழைகளையகற்றி ஸெவிப்பவர்களிருக்கக்கூடும். பெரும்பாலும் பிழைகள் ஸமரூபாகவே வியாபிக்கிறக்கின்றன. இங்ஙனே யெடுத்துக்கொட்டக்கூடிய பிறழ்வுகள் அனேகமுண்டு. தனித்தனி சொற்களில் நேர்ந்துள்ள பிழைகளோ அபரிமிதம். அதையும் சிறிது காட்டுகிறேனிங்கு.

‘தெரியில்’ என்று ஒரு சொல்; ‘தெரியல்’ என்று வேறொரு சொல். தெரியில் என்பதற்கு ‘தெரிந்தால்’ என்று பொருள். ‘தெரியல்’ என்பதற்கு மாலையென்று பொருள். திருப்பாவை முப்பதாம் பாட்டில் ‘அணி புதுவைப் பைங்காலத்தண் தெரியல் பட்டர் பிரான்’ என்பது உள்ள பாடம். இங்கே தெரியிலுக்கு ப்ரஸக்கியே கிடையாது. ஆனாலும் தெரியில். என்று ஸெவிப்பவர்களே மலிந்துள்ளார்கள். “உன்றன் னேடுற்றேருமோயாமோம்” என்பதும் பல பெரியார்களின் வாக்கில் வருவதாம்.

திருப்பாவை யிரண்டாம் பாட்டில் *திக்குறலை சென்றேதோம்* என்ற விடத்தில் பிரபலமான (அல்லது) பிரளயமான விசாரங்கள் (மூன்று நான்கு வார்டாங்களுக்கு முன்பு உலகம் முழுவதுமறிய நடந்திருந்தும் இன்னமும் ‘திக்குறலைச் சென்றேதோம்’ என்று அழுத்தம் திருத்தமாக ஒதுமவர்களே மலிந்துள்ளார்கள்.

இதைவிட ஆச்சரியமான விஷயமொன்று தெரிவிக்கிறேன். திருப்பாவை முதற்பாட்டில் *ஏரார்ந்த கண்ணியசோதை* என்றங்கிடத்தில் ஒரு ஸ்வாமி “ஏரார்ங்க கண்ணீர் அசோதை” என்றே ஸெவிப்பது மழக்கம். அவர் ஒரு ஸமயம் அடி யே நுடைய திருப்பாவையுப்பால் ப்ராரம்பத்திற்கு வந்திருந்து முதற்பாட்டின் ப்ரவசனத்தைப் பூர்த்தியாகக் கேட்டார். மறநாள் பின் மாலை அவ்விடத்திலேயே பெருமாள் ஸன்னிதியில் தனுர்மாஸத் திருவாராதனத்தில் திருப்பாவை ஸெவிக்கின்ற

அவர் 'ஏரார்க்க கண்ணீர்' என்று முழுளொம் இழுத்தார்: அடியேன் என்ன சொல்லுவது? ஒன் ருஞ்சொல்லவில்லை. *எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமே* என்ற ஆழ்வார் பாசுரம் இதற்காகவே அவதரித்ததுபோலுமென நினைத்தேன்' *நாயகனுய் பாசுரத்தில் ஆயர் சிறுமியரோமுக்கு* என்றவிடத்தில் 'ஆயர் சிறுமையரோம் உமக்கு' என்று ஸேவிப்பவர்கள் இன்னழும் எத்தனை பேருளர் தெரியுமோ?

வள்ளத்யாவந்தன மந்த்ரம் தர்ப்பன மங்த்ரம் வறைஸ்ராமம் முதலானவற்றில் பால்ய பாடமாக எத்களையோ அபத்தங்கள் பெரியார் வாக்கிலும் அபரிஹார்யமாயிருப்பது காணுமிக்கிறது. அதிலும் ஒன்று கேண்மின். ஸாயம்ஸந்தயோபஸ்தான் மந்த்ரத்தில் “உருசக்மீஸ மா ந ஆயு: ப்ரமோஷி:” என்றுள்ளதன்கீழ். இங்கு (உருசக்மீஸ, மா, ந:) என்று பதாநிபாகம். ஈடாத்யாயர்கள் (உருசம்—ஸமாந:) என்று பிரித்துச் சொல்லி வைக்கிறார்கள். பிறகு ஸபரவிதா பதக்ரமங்கள் ஒதினாலுங்கூட இந்த பால்ய க்ருஹித பாடம் தொலைவுதில்லை. ஸிறபோமிப்போது.

பெரியாரின் பரமபத ப்ராப்தி

திருவரங்கம் பெரிய கோயில் ஸ்தலாசாரிய புருஷர்களில் ஒருவராய் ப்ரசண்ட பண்டி தோத்தமரென்று ப்ரளித்தரா யெழுஂதருளியிருங்க பூநிடுபயவே. எம்பார் க்ருஷ்ணமாசாரிய ஸ்வாமி திருநாடலங்கரித்து இருபத்தைந்து ஆண்டுசளான்தும் பூநிடவெஷ்ணவ பண்டி தவுலகம் அந்த ஸ்வாமியை மறந்திராது. அந்த ஸ்வாமியின் பொறுமைகளை பூநிடர்மாநுஜலூம் பன்முறை அருபவித்திருக்கக் கண்டிருக்கிறீர்கள். அவருடைய மூத்த திருக்குமாரார் பூநிடபயவே. எம்பார் (ஸம்பத் ஸ்வாமியென்று ப்ரளித்தராயிருங்க) ராமாநுஜாசாரியர் ஸ்வாமி நேற்று ஆவணிமீ சக்லத்தித்தியாதித்தியில் (25—8—88) பெங்களூர் ரகரத்சில் தமிழ்மடைய எண்பதாவது திரு ரகுத்திரத்தில் திருநாட்டுக்கெழுக்களினர். இந்த ஸ்வாமி திருத்தகப்பனார் ஸன்னிதியிலேயே எாடான் ய விசேஷ சாஸ்தரங்களையதிகரித்துச் சிறந்த வாக்மியாய் ப்ரவசனப்ரவினாரா யெழுஂதருளி யிருந்தவர். சிஷ்டயர்களின் பிரார்த்தனைக்கிணங்கிச் சிலபல ஸமவத்ஸரங்களாக பெங்களூரில் எழுஂதருளியிருங்கு ஸம்ப்ரகாயக்ரந்த ப்ரவசனங்கள் செய்துகொண்டிருந்தார். இங்கு அடியேனுடைய ஒரு ஸிரவேதத்தை விழ்ஞாபிக்கிறேன். கீழ் ஸஞ்சிலைக்களில் எழுபக்கேயும் பெரியார்களின் பெருமையென்று மகுடமிட்டு வைகுண்டவாஸிகளும் அடியேனுக்கு ஆப்தர்களுமான பெரியார்களின் பெருமையை வெளியிட்டு முடித்தேகள். இனி ஜீவிக்கிறங்கதும் பெரியார்களின் பெருமையை எழுதிவரவேண்டு வரன்று பானோதித்து ஜீனானசிலவயோவ்ருத்தரான இந்த ஸ்வாமியைப்பற்றி முந்துறமுன்னம் எழுதவேணு மென்று எண்ணியிருக்கையில் இந்த ஸ்வாமியும் வைகுண்டவாஸியாக ஆய்விட்டார்க்கோ! இவருடைய திருக்குமாரார் எம்பார் பூநிடவாஸாசாரியரென்பவர் விவேகப்பாய் மேதாவியாய் விளங்கி வருகிறார். கீழேழிவாம்க.

திவ்யப்ரபந்த பாசைங்கள்

ஏந்த கலையிலும் ஆழ்ந்து பரிச்சமப்பட்டவர்களே பாசைக்கு ஸஜ்ஜரா யிருப்பர்கள். பள்ளிக்கூடங்களில் நடைபெறும் பாசைங்களுக்கு 100-க்கு 40 வாங்கினால் போதும், 22 வாங்கினாலும் போதும், 25 வாங்கினாலும் போதும் என்பதாகக் கேள்விப் படுகிறேன். வாசோவிதேயமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டிய வித்யைகளில் நூறுக்கு நூறு வாங்கினால்தான் பாசை தேறினதாகப் பாசிக்கப்படும். நூறுக்கு இருநூறும் வாங்கவேண்டும். அத்யாதம் வித்யைகளில் பாசைக்கொடுத்துத் தேறுவது. உத்யோக லாபார்த்தமாகவன்று; கேவலம் ஆத்மத்ருப்திக்காவத்தைன். ஸ்ரீபாஷ்ய பங்கத்திகளைக் கண்ட பாடஞ்செய்து பாசை கொடுப்பவர்களுமிருக்கிறார்கள். விஜய ஈர ஸமீபத்தில் பரவல்து கோவிந்த ஸ்வாமியென்பவர் நாற்பது வருஷமாக அடியேனுக்குப் பரிசிதர். இவர் 35 ஆண்டுக்கு முன்பு இவ்விடம் வங்கிருந்தபோது ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலத்யாயம் முழுவதும் கண்டபாடாக்கியிருந்தார். இவர் இற்றைக்கும் ஸ்ரீவித்திருக்கிறார். ஸ்ரீகூரம் ஸமீபத்தில் இந்த வந்துகிறார். மிகவும் மூப்படைங்கிருந்தாலும் இப்போதும் பாசைக்கு உரிய உபஸ்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அடிக்கடி கேள்விப்பட்டு வருகிறேன். அவருடைய திருத்தகப்பனார் ஸ்ரீ பாஷ்யம் முழுவதையும் கண்ட பாடமாக்கியிருந்தாரென்று கேட்டிருக்கிறேன்.

இக்காலத்தில் நமது ப்ராந்தங்களில் வேதத்தையும் திவ்ய ப்ரபந்தத்தையும் கண்ட பாடமாக்கி வருவது காண்கிறோம். வேதப்ரைசைங்கியில் மிகக் கடினமான ப்ரக்ரியைகள் உண்டு. ஸ்ரீராமாநுஜன் (214வ) வித்யாபரிச்சம பாசைக்கியென்னுங் கட்டுரையில் அதைப்பற்றிச் சிறிது ப்ரஸ்தாவம் செய்திருக்கிறேன். இப்போதும் அதில் வேறு சில ப்ரகாரங்களைக் காட்டுகிறேன். ஒரு கனாடி புதுக்கோட்டை ஸதஸ்லீல் ஸம்ஹிதை பதம் க்ரமம் இவை பாசை கொடுத்துத் தேறினார். அவரே அடுத்த வருஷத்தில் ஜடையும் கனமும் பாசை கொடுக்கச் சென்றார். முன்பிருந்த பாசைக்கரே அப்போது மிருந்தார். அவரேதிரில் இவர் உட்கார்ந்து 'ஜடையும் கனமும் பாசைக்கலாம்' என்றார். அந்த பாசைகள் இவரை நோக்கி 'ஸம்ஹிதா பதம் க்ரமம் ஆசா சொல்லு' என்றார். இப்படி அவர் சேட்க ப்ரஸ்திகிப்பில்லை: ஏற்கெனவே அவர் தாழை இவற்றில் பாசை செய்து அபிசங்கித்தவராதலால். பாசைக்குச் சென்றவர் மஹா குராகையால் "இது ஸாதாரணமான கேள்வியன்று; வேதக்கிலேயே பாசை செய்யத் தொடங்கியிட்டார்" என்று தெரிந்துகொண்டார்; ஸம்ஹிதா பதம் க்ரமம் ஆசா என்பது நான்கு பஞ்சாதி களின் அடியென்றும் தெரிந்துகொண்டார். *ஸம்ஹிதாவி விச்வரூபி: என்பது முதல் காண்டத்தில் ஒருபஞ்சாதியடி. *பதம் ஸதா பச்யங்கி ஸாராய: என்பதும், *க்ரஹோவி சத்ருயதோ ஹந்தா* என்பதும் *ஆ சு புஷ்கரம* என்பதும் நாலாங்காண்டத்திலுள்ள பஞ்சாதியடிகள். ஆக இப்பஞ்சாதிகளுக்கு ஜடையும் கனமும் சொல்லும்படி பாசைக்கிறார்கள் இப்பஞ்சாதிகளுக்கு உடனே தட்டுத்தடங்கவில்லாமல் சொல்லி உத்தம ஸன்மானம் வாங்கினார். வேதமோதினவர்களே அறியவும் ரஸிக்கவுங்கூடிய பாசைகாக்ரமங்கள் இப்படி ப்பட்டவை பலபவுள்ளன. வேதலக்ஷணாஜ்ஞர்கள் (அதே) சொல்லு, (அவே) சொல்லு என்பர்கள். பாசைத்தர்கள் உடனே (ததாதே) (மாவே) என்ன வேணும். இக்கேள்விகளில் (தே) என்னுமல் (அதே) என்பானென்? என்னில், தே என்றால் (தத்தே) என்கிற பதத்தைச் சொல்லிவிடுவதும்; (வே) என்றால் (தநுவே) என்கிற பதத்தைச் சொல்லிவிடுவதும். (த்ரா) என்கே? (த்ரா:) என்கே என்று கேட்பர்கள். அந்த பாசைக்கரமங்கள் வைத்திக்கோஷ்டியில் பரமவிலக்ஷணமாயிருக்கும்.

நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தத்திலும் இப்படிப்பட்ட பரிசைக்ரமங்களுண்டு. பாசுரத்தினடியைச் சொல்லி 'இப்பாசுரத்தைப் பூர்த்தியாகச் சொல்' என்றால் ஆலோசியாமல் ஆகாசம் பாராமல் ஆரம்பித்து பல பாசுரங்களிலே பாய்த்து செல்லாமல் தடங்கவின்றிச் சொல்லி முடிப்பவர்களைப் பரிசையில் தேறினவர்களாகச் சொல்லுகிறார்கள், சொல்லுகிறோம். உண்மையில் இவ்வண்ணமாகத் தேறினுவங்கூட வெல்லரெனவல்லவர்" என்று திருப்பாங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்தாடி வெல்லரெனவாம் அவர்களை. வேதத்திற் போலவே திவ்யப்ரபந்தத்திலும் அற்புதமான பரிசைக்ரமங்கள் பல பல வைத்துக் காட்டுகிறேனின்கு. கூடவே விடை கூறும் வழிகளையும் விளக்கிக் காட்டுகிறேன். இதை மார்க்க ப்ரதர்சனமாகக் கொண்டு அவரவர்கள் இன்னமும் விலக்கணமான பரிசைப்ரருணைகளை அமைக்க வேணும்.

[பரிசை] 1. படுத்தார் 2. தடுத்தார் 3. கொடுத்தார் 4. எடுத்தார் 5. விடுத்தார் 6. அடித்தார். 7. இடித்தார். 8. முடித்தார். 9. ஆடித்தார் 10. ஈடித்தார்.

இக்காரியங்களெல்லாம் எம்பெருமான் செய்தவையாகப் பாசுரங்களைக்கொண்டே எடுத்துக்காட்டவேணும். (மேல் வரும் எல்லாக் கேள்விகளுக்கும் பாசுரங் கொண்டே விடை கூறவேணும்.)

[விடை] 1. அரவணைமேல் படுத்தார். 2. பெருமழையைத் தடுத்தார். 3. (நமக்கு) ஆக்கை கொடுத்தார். 4. (குடக்கூத்தாடக்) குடங்களையெடுத்தார். 5. அரக்கியின் மூக்கை விடுத்தார். 6. தண்டாலடித்தார். 7. மாடமிடத்தார். 8. கவராக முடித்தார் 9. துள்ளித்துடித்தார் 10. அரவில் ஈடித்தார்.

இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள்:- 1. அராவணைப் படுத்தபாயல் பள்ளிகொள்வது. (திருச்சங்த விருத்தகர்.) 2. *கடுத்தார்த்தெழுங்க பெருமழையைக் கல்லொன்றேங்கி யினாங்கைக்காத் தடுத்தான்* (பெரிய திருமொழி.) 3. *ஆக்கை கொடுத்தளித்த கோனே குணப்பரனே* (நான்முகன் திருவந்தாதி) 4. குடங்களைடுத்தேறவிட்டு. (பெரியாழ்வார் திருமொழி.) 5. *அவள் மூக்கு அயில் வாளால் விடுத்தான்* (பெரிய திருமொழி) 6. *அருளென்னுர் தண்டாலடித்து* (பெரிய திருவந்தாதி.) 7. *இலங்கைக்குமா நெடுமாடமிடத்தபிரானார்* (திருவிருத்தம்) 8. *கவராக முடித்து* (பெரிய திருமொழி.) 9. *சோப்புண்டு துள்ளித் துடிக்கத்துடிக்க* (பெரியாழ்வார்) 10; *குதிகொண்டரவில் நடித்தாய்* (நாச்சியார்).

விடை கூறும்போது அவரவர்களுக்குத் தோன்றின பொருத்தமான வேறு பாசுரங்களையும் சொல்லலாம். பரிசை செய்யும்போது (படுத்) (தடுத்) (கொடுத்) (எடுத்) (விடுத்)..... என்றிவ்வளவே சொல்லவேண்டும். இப்படிச் சொன்னால் ஒன்றுக்குப் பல பாசுரங்கள் கூறப் பாங்காகும். இதுதான் வேதபரிசைப்ரக்ரியை.

2. [பரிசை] படைத்து புடைத்து*அடைத்து மிடைத்து துடைத்து.

[விடை] நளிர்நீர் கடலைப் படைத்து. *புடைத்திடுகினோதே. *கடலையடைத்தரக்கர் குலங்களை *மிடைத்திட்டெழுங்க துடைத்திட்டவரைத்தனக்காக்க.

3. [பரிசைகு] ஒன்று இரண்டு மூன்று நான்கு ஐந்து ஆறு ஏழு எட்டு ஒன்பது பத்து நூறு ஆயிரம் கோடி—கிடுகிடுவென்று பாசுரங்கள் சொல்லு.

[விடை] *ஒன்றெனப் பலவென* இரண்டு கூறு செய்துகூந்த சிங்கமென்பதுன் ணையே.* மூன்றெழுத்தத்தை மூன்றெழுத்தத்தனால்.* புனற்கணின்ற நான்குமாய்* “ஐந்துமைந்துமைந்துமாய்” ஆறினேடொரு நான்குடை நெடுமுடி.* ஏழுமாரம் துணைப்படச் சிலை வைத்து. *எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய்* ஏழினேடொரோன்பதாய்* பத்துடையடியவர்க்கு* இனநூறுபின்மை* ஆயிரம் பைந்தலையை பல கோடி நூறுயிரம்.

4. [பரிசைகு] ஒருவன் இருவர் மூவர் நால்வர் ஐவர் அறுவர் எழுவர் எண்மர் பதின்மர். பதினெட்டுருவர் பன்னிருவர் நூற்றுவர் ஆயிரவர்..... ஆலோசியாமல் சொல்லு.

[விடை] *ஒன்று சங்கதை வாளாயியானாருவன்.* இருவரவர் முதலுந்தானே.* மூராகியவொருவனே.* ஆலைமிற்கிழமீறநெறியை நால்வர்க்கு* அடவரும் படைமாங்க ஐவர்க்கட்காசி* மக்களறவரைக் கல்விடைமோத.* பொருள்கையுண்டாய்ச் செல்லக் காணில் போற்றி யென்றேற்றமுவர்* எண்டார் பதினெட்டுருவர்* ஈரம் பதின்மர் தான்சாய* எண்மர் பதினெட்டுருவர்* ஈரறுவர்* நூற்றுவரும் பட்டமிய* பதினெட்டுமாயிரவர்*

5. [பரிசைகு] ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய புதன் வியாழன் வெள்ளி— சொல்லு பாட்டுக்களை.

[விடை] *எல்லையில் சீரின ஞாயிறு* திங்கள் சேர்மாடத்திருப்புளிங்குடி* *செவ்வாய்க்கிளி நாண்மறைபாடு* புதமிகு விசம்பில்* வியாழமுறங்கிற்று* வெள்ளி யெழுங்து. [சனியும் கண்டுபிடித்துச் சொல்லுவேன்.]

6. [பரிசைகு] ஐபா. கையா பொய்யா மையா செய்யா வையா கெய்யா எய்யா— சொல்லு கிடுகிடுவென்று பாசுரங்களை.

[விடை] *ஐயாவுன்ணையறிந்துகொண்டேன்* சுரிசங்க மேந்தும் கையா* *பொய்யாவுன்னைப் புறம்பல பேசுவ* மையார்கண்மடவாய்ச்சியர்* செய்யாராவிரைக்குசி* வையார் சுடராயி* கெய்யாராழியுஞ் சங்கமும்* நின்கழல் எய்யாதேத்த*

7. [பரிசைகு] சரண் சுருண் திரண் அரண் இரண் இருண் மரண் மருண் கரண் புரண்—தாமதியாமல் சொல்லுவாயா?

[விடை] *கண்ணனல்லாலில்லை கண்டூர் சரண்* சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்த முகத்தான்* திரண்டெழுதலை மாலை* இல்லை கண்டூராணே* இரண்டும் போயிரண்டின்விடு.* இருண்ட குழல்* மரணையமன்னுயிர்கட்கெல்லாம்* மருண்டுமான் கணங்கள்* *கரண்டமாடு பொய்கையுள்* புரண்ட வீழவாளைபாய்*

8. [பரிசைகு] கோன் தேன் கூன் வான் தான் மான் ஆன்—இவையெல்லாம் எம்பெருமானைப்பற்றியே சொல்லவேண்டும். சொல்லு பாசுரங்களை.

[விடை] *கோனே குறுங்குடியுள் குழக்கா* அடியவர் தங்களுள்ளத்துள்ளிய தேன்* கூனுயதோர் கொற்றவில்லொன்று கையேங்கி* வானே மாறிலமே* தானுய வெம்பெருமான்* அம் மானுழிப்பிரான்* ஆனுயனுனை*.

9. [பரிசை] உண்டான் கண்டான் எண்டான் விண்டான் கொண்டான் மண்டான் பண்டான்—சொல்லு பாசுரங்களை.

[விடை] *மாமலர் மந்கை மணானோக்க முண்டான்.* (உண்டானேழ்வையம்*) *நால் வேதம் கண்டானே* ஒரெண்டானுமின்றியே.* விண்டான் விண்புக,* கோயில் கொண்டான்* மண்டான் சோர்ந்ததுண்டேலும்* பண்டானுப்பவோர்.

10. [பரிசை] ஆசார்ய கோஷ்டி யில் திருக்கக்கூம்பி யாறுவார்த்தை ப்ரஸித்தமாகத் தெரியும்; ஆழ்வார்கள் கோஷ்டி யில் ஆறுவார்த்தை தெரியுமா?

[விடை] தெரியும்; சொல்லுகேன் கேட்டருளாய். 1. வதுவைவார்த்தை. 2. நெய்யுண்வார்த்தை. 3. வெண்ணேய்வார்த்தை. 4. நடந்த நல்வார்த்தை. 5. மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை. 6. தொலைத்தவார்த்தை. (இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள்) *வதுவைவார்த்தையுளேறு பாய்ந்ததும்* நெய்யுண்வார்த்தையுள் னை கோல்கொள்ளா* ஆய்ச்சியாசியவன் னையாலன்று வெண்ணேய்வார்த்தையுள்.* சேனையை நாசஞ்சு செய்திட்டு நடந்த நல்வார்த்தை.* செம்மையுடைய திருவரங்கர் தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை.* *வன்குடிமடங்கவாளமர் தொலைத்தவார்த்தை.*

11. [பரிசை] இந்த ஆறு வார்த்தைகள் தானு? வேறொரு வார்த்தையுமில்லையா?

[விடை] *குஞ்சன் கறுக்கொண்டு சிள்ளேயல் கருசிறச் செம்மயிர்ப்பேயை வஞ்சிப்பதற்கு விடுத்தானென்பதோர் வார்த்தையுமுண்டு* என்று பெரியாழ்வார் ஸாதிக்கிறார்; ஆனால் அது எம்பெருமானைப்பற்றிய வார்த்தையன்று. திருப்பாவை சாத்து முறையில் *அங்கப்பறைகொண்ட வார்த்தை* என்றும், உபதேசரத்தின மாலையில் *முன்னேர் மொழிந்த பாசுரத்தில்* இது சுத்தவுப்பதேசபர வார்த்தை* என்றும் சேவிப்பார் பலருளர். அப்படிப்பட்ட அபத்த வார்த்தைகள் பலவுமுண்டு. நான் நியேன்

11. [பரிசை] இரும்பு, செப்பு, வெள்ளி, வெண்கலம், போன், தங்கம்—இவற்றைக்கொண்ட பாட்டடி சொல்லுவேண்டும்.

[விடை] *இரும்பு அனன்றுண்ட ஸீ* செப்போது மென்மூலை* வெள்ளியார் பிண்டியார் போதியார்* வெண்கலப் பத்திரம் *போன் போல் மஞ்சன மாட்டி.* தங்கத்தானு மேலும்தங்கு.

12. [பரிசை] இந்த வார்த்தையைக் கேள்; இதி லுன் எ ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் பாசுரம் பாட்டடியாகவே எடுத்துச் சொல்லுவேண்டும். “கண்ணோ என்னை இசைவித்து எனக்கு உள்ளுடைய திருவடியைக் காட்டி அருளாது மண்ணில் தள்ளி வேதனை செய்கின்றவாறு என்கொல் சொல்லு = இப்பதங்களைக்கொண்ட பாட்டடிகள் சொல்லுவாயாக.

[விடை] *கண்ணு நான்முகளைப் படைத்தானே* என்னை வருகவென* இசை வித்தென்னையுன் தாளைணக்கிழ்* எனக்கு நல்வரைண* உன்னுடைய விக்கிரமம்* திருவடியை நாரணை* காட்டி நீ கரந்துமிழும்* அருளாதொழிலாய்* மண்ணில் பிறந்து மண்ணுகும்* தள்ளித் தளர் நடையிட்டு* வேதனை வென்புரி நாலனை* செய்கின்ற கிடியெல்லாம்* ஆறுசடைக்கரந்தான்* என்செய்யுமுரவர் கவ்வை.* கொல்லியென்பார் கொலோ* சொல்லுவன் சொற்பொருள்.* ஸ்வாமின்! தருப்திதானு?

18. [பாரைக்கு] தோட்டம் கிணறு வீடு வாசல் முற்றம் இடைகழி புழைக் கடை கூடம் மாடம் மாளிகை படி துண் கம்பம் சுவர் கதவு தாம்பு அரங்கு உரல் உலக்கை குடை செநுப்பு துணி சிற்றுடை கூறை. கூடை, ஆடை—இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள் சொல்லு பார்ப்போம்.

[விடை] *தோட்டமில்லவள்* *கிணறுமிகவயெல்லாம்* உம்முயிர்வீடுடையான்* *நெறிவாசல் தானேயாய்* முற்றம் புகுந்து முறவுல் *கோவலிடைகழியேபற்றி* உங்கள் புழைக்கடை* கூடங்தோறும் *மாட மாளிகை சூழ்* படி யிடை மாடத்து* இரண்ணியன் தூண்புடைப்பு* கம்புமாகளிறஞ்சி* சுவரார் கதவின்புறமே.* கதவுமன்றென்றும்* *தாம்பேகாண்டார்த்ததமும்பு* அரங்கின் மல்லரைக் கொன்று* எத்திறமுரளினேஞ்சு* *உழுவதோர் படையுமலக்கையும்* கொற்றக் குடையாக ஏந்தி ஸின்ற* செநுப்புங் கொடாதே* துணிமுண்பாலு* செய்ய நூலின் சிற்றுடை* கூறையுடுக்குமயர்க்கும்* *தொடையொத்த துளபமுங்கூடையும் போவின்து* ஆடையுடுப்போம்*

14. [பாரைக்கு] கடல் குளம் ஏரி ஆறு கழனி சோலை பாலை—இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள் சொல்லு.

[விடை] *கடல்கொண்டெடுமுந்தது வானம்* திருவேள்ளுக் குளத்துள்ளனு* *கோனேரிவாழுங்குருகு* ஆறெனக்குசின்பாதமே* குளங்கு கழன்சூழ்* திருமாலிருஞ் சோலை* சுலைத்துமிழ்பாலை*

15. [பாரைக்கு] மரம். செடி கொடி. வேர் நார் பூ காய் கனி பழம் தண்டு தாது தளிர் மாலை—இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள் சொல்லு பார்ப்போம்.

[விடை] *கேள்வினையோங்கு மரம்* செடியாயவல்வினைகள்* கொடியார் மாடக் கொனுர்* வேர்முதல்மாய்த்து* நாராளின்னை நாண்மலர்* பூம்புனல் காவிரி* காயோடு வீடு* கனிசேர்ந்திலங்கு* தயிர்ப்பழமுஞ்சோற்றெருடு* தண்டொடு சக்கரம்* தாதிலகு புத்திலளித்தால்* தளிர்ப்புரையுங்திருவடி* குட்டு நன்மாலை.*

16. [பாரைக்கு] ஈ ஏறுப்பு கிரிமி நாய் நாரி கழுதை யானை சிங்கம் குரங்கு வேங்கை ஆளி—இவற்றுக்குப் பாசுரங்கள் சொல்லு.

[விடை] *சயினுலரிப்புண்டு மயங்கி* நெய்க்குடத்தைப்பற்றியேறுமெறும்புகள் போல்* மெல்லியலாக்கைக் கிரிமி* நாயேன் நாய் கூழைவாலால்* அரிகாண் நியாய* *காய்சினத்தகழுதும் கதமாக்கழுதையும்* ஆரூமத யானை* சிங்கமதாயவணன்* *குரங்குகள் மலையை தூக்க* கொலைவாய்ச்சின வேங்கைகள்* ஆளியுங்கோளரியும்*

17. [பரிசை] அன்னம் கொக்கு குருகு குபில் மயில் கிளி புற குருவி கோழி காக்கை செம்போத்து பல்லி தேள் பாம்பு நண்டு வண்டு நாரை முயல்—சொல்லுவனவ்யா?

[விடை] *மென்னடையனம்* *கொக்கினங்காள் குருகினங்காள்* கோனேரி வாழுங்குருகாய்* குபிலாலும் வளர்பொழில் குழ்* கணமாமயில்காள்* மென்கிளிபோல் மிகமிழற்றும்* பவளக்கொழுங்காலபைங்கால் புறவம்* கரிய குருவிக்கணங்கள்* கோழி கூவென்னுமால்* கரையாய் காக்கைப் பிள்ளாய் *திருத்தாய் செம்போத்தே* பல்லிபின் சொல்லும் சொல்லா* விடத்தேள்றிந்தாலேபோல* பாம்போடொரு கூரையிலே* *நண்டையுண்டுநாரைபேரே* வண்டுகளோவாவம்மின்* கூர்வாய்நாரை *ஏரார் முயல்விட்டு*

18. [பரிசை] இப்புதிய கேள்விகளைக்கேள். இரங்து இறங்து, துரங்து துறங்து, பரங்து பறங்து, கரங்து கறங்து, சிரங்து சிறைங்து, கரை கறை, குரை குறை, சிரை சிறை. இரை இறை, உரை உறை, திரை திறை, சொரி சொறி, பொரி பொறி, குரு குறு, செரு செறு, மரு மறு, பொரு பொறு, தரு தறு, கரி கறி, அரி அறி, வேராக வேரூக, சீரா சீரு, பேரா பேரு, சீரா சீரு, மாரன் மாறன்* மாரி மாறி—இந்த வாசிகளைக்கண்டு கிடுகிடுவென்று பாசுரங்கள் சொல்லுவாயா?

[விடை] *இரங்துரைப்பதுண்டுவாழி—கண்டுகோளிறங்துங்கள் பெருமாயா* சரங்களைத் துரங்து—துறங்தெம்மைவிட்டவை* *பரங்து பொன்னீங்துநங்தி—*பறங்தோடி* கரங்தே தங்கும் பரங்துளன்—பாலைக்கறங்துப்பேற* ஏறு சொறுமீபுகள் போல் சிரங்து—சீங்காத செல்வம் சிறைங்து* =*கரையெடுத்த சுரிசங்கம்—கறையனீமுக்குடை* குரைகடல் கடைங்த—யானேருக்குறைவிலனே* ஆசிரையேயிக்க—சிறைபுக மேத்தியும்* அன்னமிரைதேர்—இறையுன்னுமினிரே* உரைகெளாள் இன் மொழியாள்—உறைமார்பா* திரைகொள் பொவத்து—உய்ம்மின் திறைகொண்டது* *பிளிரிச்சொரிய—சென்றஞூர் சொற்ய* பொரி முகங்தட்ட—சக்கரத்தின் கோயிற் பொறியாலே* குருவில் மிளிர்தங்து—குறுங்தடி கெடுங்கடல் *சென்று செருசுக்செய்யும்—பள்ளச் செறுவில்* மருவுங்தமனகனமும்—திருமறுமார்பன்* பொருமாளிஸ்படை—பொறுக்கொண்டு* தருதுயரம்—தறுகண்வேழம் மறுக* கலையுங்கரியும்—கறியுங்கலத்த தரிசியும்* அரியுருவாசி—அறிசிற்பன்* வேராகவே விளையும் வீடு—வேரூக வேத்தியிருப்பாரை* சீராயருகும்—வேரூஞூர் சீருக.* பேராட்பிதற்று—பேருக்கொள்வனே* சீரால் சோதை—சீருவெறியும்* மாரஞாவரி வெஞ்சிலை—மாறனில் மிக்குமோர் தேவுமுளதே* அருள்மாரியர்ட்டமுக்கி—மாறி மாறிப்பல*

19. [பரிசை] நெல் அரிசி உப்பு புளி காரம் மதுரம் பருப்பு நெருப்பு அடுப்பு அவரை துவரை என் கொள்ஞு சோறு சாறு குழம்பு கூழ் கூட்டு நெய் பால் தயிர் நீர் மோர் உண்டுகளித்தேன்—கிடுகிடுவென்று பாசுரங்கள் சொல்லு.

[விடை] *வரம்புற்ற கதிர்ச் செங்கெல்* கலத்ததரிசியும்* மூழையுப்பறியாத தென்னும்* புண்ணில் புளிப்பெய்தால்* மானுங் காரமனங் கெட* மதுரமாவண்டுபாட* *சிறு பருப்பு* நெருப்பு வேண்டிச் சென்று* பாலைக் கறங்துப்பேற* அவரைப்பிரானுக்கே* காரெள் எறிதுண்டை* கொள்ள என்று கிளர்ச்செதமுங்தத் நல்லதோர் சோறும்* மதுரக்கொழுஞ்சாறு* தலைக்கணத்துகள் குழம்பு* பைங்கூழ்கள்* கூட்டுதிசின்குரைகழல்கள்* நெய்யாராயியும்* பாலோட..முதன்ன* சீரார்தயிர்கடைங்து*

தெண்ணீர்ப்பொன்னி* மோரார்குடமுருட்டி* அமுதமுண்டு களித்தேனே.* ஸ்வாமி ஸரிதானு ?

20 (பரிசீல.) குடம் சட்டி பானை அகல் கலசம் கிண்ணம் கடாரம் கடாய் குண்டான்—பாசுரங்களைச் சொல்லு கிடுகிடுவென்று.

(விடை) *வாங்கக் குடம் நிறைக்கும்* சட்டித் தயிரும்* பானையில் பாலைப்பருகி* அகல்கொள் வையமளங்து* கலசத்தை நிறைத்தாப்போல்* மலர்கிண்டியதன்மேல்* பிள்ளை தன்கையில் கிண்ணமேயோக்க* கடாரத்தில் பூரித்து* உலகேழுங்கழியக்கடாய்* அங்குண்டானைக் கண்டாய்ச்சியுரோடார்க்க*.

21 [பரிசீல] அப்பம் அவல் வடாம் தோசை வட சிடை பொரி லட்டு பேணி சிற்றுண்டி என்னுண்டை முருக்கு சீயம்.

[விடை] *அப்பங்கலங்த சிற்றுண்டி* *நான் அவலப்பாந்தருவன்* அன்னனைய பொற்கு வடாம்* விலங்கல் வேபின தோசையுமாப்* திரிகின்றது வட மாருதம்* இலட்டுவத்தோடு சிடை* பொரிமுகங்தட்ட* கன்னலிலட்டுவத்து* பேணிச் சிருடை* அப்பங்கலங்த சிற்றுண்டி* காரெள்ளினுண்டை* முருக்கிலங்குகனி* அதனால் வலிமிக்க சீயம்*

22. [முரண்தொடைக்கேள்விகள்] வாரான் வருவான், தாரான் தருவான், செய்வோம் செய்யோம், ஆவோம் அல்லோம், கூறுவன் கூறேன், கூடுவன் கூடலன், நாடுவன் நாடேன். பாடுவன் பாடேன்.

[விடை] *காகுத்தன்வாரானால்—கைதொழுவிதிவருவான்* தாரான் தருமென்று— இன்று விண்ணுகலம் தருவானுப்* நாமாட்டுசெய்வோம்—செய்யாதன செய்யோம். *உற்றேருமேயாவோம்—யாமுமக்கேதொன்றுமல்லோம்* பல்லாண்டு கூறுவனே— கூறேன் நெஞ்சு தன்னால்* இனிவர்து கூடுவனே—அல்லாரோடுங்கூடலன்* சின்னடியே நாடுவன்—நாடேனுன்னையல்லால். *நின்புகழமோடுவன்—பாடேன் தொண்டர்தமமை.

23. [பரிசீல] ஆடி ஓடி கூடி பாடி சாடி நாடி சூடி வாடி. [இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய செயல்களாகவோ காட்டுவேணும்]

[விடை] *ஆடியசைந்து ஆடியம்பதவாரோடு* காற்றில் கடியனுயோடி* கூடிக் குரவைப்பினை* குழலாலிசைபாடி* பாகினைச்சாடி ப்புக்கு* நாடி பெயன் றனுள்ளங்கொண்ட* கார்க்கோடல் பூச்சுடி வருகின்ற* வருகையில் வாடிய பிள்ளைகண்ணன்*

24. [பரிசீல] மேலே குறித்த சந்தைகளை எம்பெருமான் செய்கையாக்கிப் பாசுரங்கள் காட்டி நாது போல் அவற்றையே பிறருடைய செய்கையாகவைத்துப் பாடி நா பாசுரங்கள் காட்டு.

[விடை] * ஆடி யாடியகங்களைந்து* ஓடி யோடிப் பல பிறப்பும் பிறங்கு* கூடிக் கூடியற்றுர்களிருங்கு* பாடிப்பாடி யோர் பாடையிலிட்டு* *நாடி னேன் நாடி நான்* குடுங்குமாயலங்கல் சூடி நாம்* வாடி னேன்வாடி*

(பரிசீலக்கியில் ஒரு பெரிய விசேஷம்) வனபர்த்தியில் வேதத்தில் க்ரமபரிசீலக்கிறது. பரிசீலகர் (யத்வை) என்று ஆரம்பித்தார். பரிசீலிதர் (வைமோதா) என்றார். உடனே பரிசீலகர் (வைகாது) என்றார். (தெலுங்கு பாடையில் காது என்பதற்கு அல்ல என்று அந்தமாகையாலே 'வை அல்ல' என்றாடி.) பரிசீலிதர் உடனே (வா அந்சாங்) என்றார். வைத்திராகக் குழுமியிருங்க நூறு பேர்களும் ஆச்சரிப்பட்டார்கள். வேத

மோதாதவர்களுக்கு இந்த மருமம் விளங்கவேணுமே, விளக்குகிறேன். மூன்றாம் காண்டத்தில் “யத் வை ஹோதா” என்று ஓர் அநுவாகம் தொடங்குகிறது. ஆரூப் காண்டத்தில் (யத் வா அநீசாங்) என்று ஓர் அநுவாகம் தொடங்குகிறது. இரண்டிடத் திலும் இரண்டாவது பதம் (வை) என்பதுதான். ஆனால் இரண்டாமிடத்தில் மட்டும் வை என்கிற பதம் க்ரமகாலத்தில் (அநீசாங் என்று அச்செழுத்து பரமாயிருக்கையாலே) வா (அநீசாங்) என்றாகிறது. முந்தின இடத்தில் ஹல்லெமூத்தேயிருப்பதனால் வை வையாகவே சிற்கிறது. பரீக்ஷைகள் (யத் வை) என்று மட்டும் சொன்னபடியாலே அது இரண்டிடத்திற்கும் பொதுவாயிருப்பதனால் முதலிடத்தில் பரீக்ஷைப்பதாகக்கொண்ட வித்யார்த்தி (வைஹோதா) என்று மேல் பதத்தைத் தொடுத்தார். (யத் வை) என்று தொடங்கின பரீக்ஷைகள் (வை காது) என்று சொல்லக்கூடாது. ஆனால் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்கு அர்த்தமென்னவென்றால் ‘நான் பரீக்ஷைத்த இந்த இடத்தில் க்ரமகாலத்தில் வை கிடையாது; அது விகாராடையக்கூடிய இடத்தை சொல்லவேணுமென்று அர்த்தம். பரீக்ஷைதார் மஹா குராக்கையாலே அதைத் தெரிக்குதொண்டு உடனே (கண்ணமும் ஆலோசியாமல்) *வா அநீசாங்* என்றார். உண்மையில் இது ஆச்சரியமான ப்ரச்சோத்தரங்கள். இதேபோல் திவ்யப்ரபந்தத்தில் பல பரீக்ஷைகள் செய்யலாம். சிறிது கேண்மின்.

25. பாசர்த்தின் அடியில் பரீக்ஷை; கன்றுகள் சொல்லு என்றவாறே (கன்று கனோடச் செவியில்) என்ற பாசர்த்தைக் சொல்ல நினைத்து (கன்றுகனோட) என்று சொல்லத் தொடங்கும் போதே* பரீக்ஷைகள் (ஓ) அல்ல என்படோல் கன்றுகளில்லம் புதுங்கு என்னவேணும். மற்றென்று கேண்மின். பரீக்ஷைகள் (முவராகிய) என்றவாறே மாணுக்கர் மேலே (ஒருவளை) என்று சொல்லத் தொடங்கினால், பரீக்ஷைகள் உயிரெழுத்தன்று என்பதேரல் (முவராகிய மூர்க்கியை) என்னவேணும். முதலது பெரியதிருமொழிப் பாசரம். இரண்டாமது திருவாய்மொழிப் பாசரம்.

இத்தகைய பரீக்ஷைகள் சிலரிக்குப்புதிதாகவோ தலைவேதனையாகவோ தோன்றும். திவ்யப்ரபந்தத்தில் அசைக்கமுடியாத திடமான உபஸ்திகியுள்ளவர்களுக்கும், இத்தகைய பரீக்ஷைகளில் தேற்றே என்று மென்னும் குதூஹலமுடையார்க்கும் இந்த வகை மிகவும் ரளிக்கும். ஒரு ஸமயம், திவ்ய ப்ரபந்தத்தில் திடமான உபஸ்திகியுள்ளவொருவரோடு [திருநாட்தையே விழ்ஞாபிக்கிறேன்—திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமியோடு] வார்த்தையாடுகையில் உருக எங்கு வருகிறது? உருக எங்கு வருகிறது? என்று கேட்டார். ‘உருகவைக்க சுடத்தொடு’ உண்டு: ‘உருக, கிடையாது என்றேன். பெரிய திருமடவில் ‘பான்னையார் பின்னும் திருவறுக’ என்றெடுத்துக்காட்டினார். பரமானந்தமடைச்சேன். இது ஓம்பத்திரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு.

(பரீக்ஷை) கோயில் திருமலை திருமால்கோயில் கோபுரம் தோரணம் மதின் மண்டபம் வாயி எம்பெருமான் ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் (அல்லது) உடையவர் மணவாளமாழுனி பல்லாண்டிசைப்ப எஞ்ஞான: ரும் வாழியரோ—இவற்றுக்குப் பாசரங்கள் சொல்லி முடித்திடு.

(விடை) *கோயிற்பிள்ளாயிங்கீ ரோதாராயே* திருமலையதுவே அடைவது திறமே.* திருத்திவங்குலாண்ட திருமால்கோயில்* கொடியணி செடுமதின் கோபுரம்* கொடித்தோன்றுக் கோரணவாசல்* கல்லுயர்க்க நெடுமதின்குழி* தன்று மணிமண்டபங்கள்* *வாசித் தடஞ்ஞகுழி* எம்பெருமானென்செய்கேடு* அசைப்பட்டாழ்வார் பவர்* இனாங்கு திருச்சக்கரத்தெம்பெருமானுர்* உழைக்கன்றேபோல ஞோக்க முடையவர்* பள்ளிகொள் ரணவாளர்* மாழுனிவேள்வியைக்காத்து* பாண்டேன் வண்டறையுங் குழலார்கள் பல்லாண்டிசைப்ப எஞ்ஞான: ரும் மெங்கு மொழிவற* வாழியரோ முழுசீர்முகில் வண்ணன்.* [பரமானந்தம்; இப்போது இவ்வளவு போதும்.

విజ్యయవీర సమ్వాతమ్:

(విజ్యయాకవురుం వీరాకవురుం కావిరిక కణ్ణయిల లమ్పావిక్కిరుంకసు.)

— అటుత్త వియాశత్తుతప్ పురీంతు కొంపతహర్కు ఇతు యికవతవియామ్ —

విజ్యయ:—వీరాశార్ స్వామిం! ఎమ్పెర్చుమానుక్క లేతాప్రాట్టియిప్పోలే నప్పిన్నెంప ప్రాట్టియిమ ఓగ తేవితానో: (అమామ.) లేతాయి లేతా ఎంపతుపోల, నప్పిన్నెంయి నప్పిన్నో ఎంసలామా? ఎంచెర్చురు సంతోషమ్. ఇత్తెపోల మతరాసు పట్టణాత్మిక్కుప పెయరాన చెసున్నెంయి 'చెంసో' ఎంసలామా? ఎంపతుమ మంచెర్చురు సంతోషమ్. మంచుమ పలువుమున్టాయిన్నుం ఇవివిరసున్టాటప్పట్లు శాసిత్తమారు.

వీరా:—స్వామిం! 'లేతాయి లేతా ఎంపతుపోల' ఎంచు తేవారీ చొంసనుతు పిశకు. లేతా ఎంపతుకాం ముతలిల ఏర్పాట్తతు; అతు వటచొాల. అతాతు తమియి విత్తిపాటి లేతాయి లేతా ఎంపతుపోలు' ఎంచు తేవారీ చొాలుచియిర్చుకుటాతు. శితాత మాన్సులాం ఎంచుమ, శితాత వాయముతమున్టాయి ఎంచుమ ఆయ్మావార్కసు శాసిపతు లేతా ఎంచిర ఆకారాంతమాన చొాల స్వాతసు లేత్తమాక ఇరుపుతగులే.

విజ్యయ:—ఇతు శాసిత్తతు సురి: 'నప్పిన్నెంయి నప్పిన్ను ఎంసలామా? ఎంచు కెట్టెనో, అతార్ కొంచుమ శాసిక్కచిల్లియో.

వీరా:—చీమో నాం చొంసన్నిలిగ్గుంతు ఇతుంకమ సమాతానమ వరసిల్లియో? స్వాతసు లేత్తమాన చొాల ఎంచుమ అకు సంసుక్కగుకచు చొాలుకాక ఇరుకువెళ్ళుమ. అతు స్వాత: ఆకారాంతమాకవో ప్రిగుకువెంచుమ. అప్పటిప్పటి చొాల తమియిల జ్ఞాకారాంతమాక ఆకుమ; ప్రీటా—ప్రీటె; చాకా—చాకె; చికా—చికెక, నామతా—నామతాత... ఇవివెపోలుంచు పలవుమ కాణులామ. ఇవివసున్మాకత తశీర, తమియిల జ్ఞాకారాంతమాన చొార్కచెలులామ సంసుక్కగుతాతిపు ఆకారాంతమాకుమ ఎంచు యార్ చొంసనుతు. మిట్టెత కట్టెత కుటె మెటె ఎంచిర తమియి చొార్కచిలొ మిట్టా కట్టా కుటా మెటో ఎంచు సంసుక్కగుతమాకినుం వాయినుల చిరిక్కమాట్టార్కసు.

విజ్యయ:—వీరాశార్ బో! నప్పిన్నెంయి నప్పిన్నో ఎంసలామెంచిరీరా? కుటాతెను కిరీరా? అతాతసు చొాలుమ.

వీరా:—తేవారీ వివేకమిగుంతు కెట్టపతాకత తెరియిల్లియో. నాం చొంసనుతు ఉమ్మటయ ముకొయిల ఏరవిల్లిపోవిర్కిచిరుకె. సంసుక్కగుతసు చొాలులిత తమియాక్కు వతుణుటెయోయి, తమియి చొాలులు సంసుక్కగుతమాక్కువిచెన్పతు జ్ఞమ్పుత్తియెపె కించాయాతుణు. అతాత తెంఱువిరామం సంసుక్కగుతమెంపర్కసు. నప్పిన్ను ఎంచు సంసుక్కగుతాకుమ స్వాతసు లేత్తమాక ఇల్లియో. ప్రీటెన్ను నప్పిన్నెంచు రుతానో యుంటు. ఇంచొార్కచిలొ వటమోయియిల ఆకారాంతమాక మాంచువతు పరిఖూసుయమె. చెసున్నెంయి చెసున్ను ఎంచుకులామా? ఎంచు కెట్టెరో, అతువుమ అసుమొపావితమో. చెసున్పురీ, చెంసోక్కయపురీ ఎంసలామెయాయి చెసున్ను ఎంసాక్కుటాతు. అప్పటి యానులు "తిరుత్తేవున్నార్ తొఖూయామి మమ తంకా వార్తతత్తే" ఎంచుమ చొాలులామ.

విజ్యయ:—పెణున్నెంయి పణున్ను ఎంచు చొాలువుతు అపఖూసుయమా? పరిఖూసుయమా? చొాలుమ.

వీరా:—ఓభోరా. "కాంచీమ వీచ్చుయ ఖ్యాను సిజ్జె పాపలాత్కారాంచణెలు సంసుక్కగీయాత" ఎంసపెపెర్రు చెట్లూరు స్వామిక్కు ఎంసై అంణున్మాక్కిషుట్టరో, నాలుతు, ఇప్పెపోతు రాఖూకాలమ. ప్రికు చంతిప్పోమ. *

பண்ணேதடமும் கோதார்த்தோக்ஷவும்.

இக்கட்டுரைக்கு அவதாரிகையாக இவ்விதமிலேயே கீழ் இரண்டாம் பக்கத்தில் அடியேன் செய்யும் விண்ணப்பமெற தலைப்பின்கீழ் சுருக்கமாகவெழுதியுள்ளதை மீண்டுமொருமுறை வாசித்துவிட்டு இக்கட்டுரையை வாசிக்கவேண்டுகிறேன். தேவூனிசிஸ் துசியில் “பண்ணேதடேக்ஷா” என்றைப்பற்றியும், தரமிடோபாசிஷத் தாத்பர்ய ரத்னுவியில் “கோதார்த்தோக்ஷாவமர்த்த” என்றைப்பற்றியும் நெடுஞ்சௌக்குமுன்னமே பிறர் வாய்த்திறக்கவோண்ணுதபடி விசாரமும் வீர்ச்சாமும் முடிந்திருப்பதாக விழ்ஞாபித்திருக்கிறேன். அப்படி முடிந்திருக்கிற விஷயத்தை ஸ்ரமாக முன்னம் தெரிவிக்கிறேன்.

உண்மையானபாடம் புண்யாதடேக்ஷாவேயன்றிப் பண்ணேதடேக்ஷாவன்று

புண்ய நிகிளில் ஒன்றுன பினாகிஸி எதியானது வடாட்டில் பெருகும்போது உத்தரபிநாகினி யென்றும், தென்னட்டில் பெருகுப்போது தசுவினபிநாகினி யென்றும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. வடாட்டில் நெல்லூர் ப்ராங்கத்தில் வெங்கிளிற இப்புன்ய நதி பிநாகினி யென்றே வழங்கப்படுகிறது. தசுவினபிநாகினியைத் தெரிந்து கொண்டவர்கள்மட்டுமே அதனை உத்தரபிநாகினியென்பார்கள். மற்றையோர்கள் பிநாகினி யென்றே வழங்குவார்கள். அந்த நதியே தெற்கே திருக்கோவலூர் ப்ராங்கத்தில் பெருகுகையில் தசுவினபிநாகினி யென்னப்படுகிறது. தமிழ் நூல்களிலும் உலக வழக்கிலும் பெண்ணை யென்றே பேசப்படுகிறது. பிநாகினி யென்கிற உண்மைப் பெயர் பலர்க்குத் தெரியாதென்றும் சொல்லாம். பாமர்களுக்குச் தெரியாதேயொழிய ப்ராஜ்ஞர்களுக்குத் தெரியாமலிராது. சில வைதிக கருமங்களில் [பும்பவநல்ஸி மாந்தோங்யாதிகளில்] நதிநாமா நுஸ்தாஞம் சியமேங செய்ய வேண்டுமிடத்துப் பிநாகினி யென்றே ஒதிவருகிறார்களென் பதை உணராதாரில்லை. இதனைப் பெண்ணையென்று வழங்குவது கொச்சைவழக்கு. கும்பகோணத்தைக் குடமுக்கு என்பது நேரான தமிழ். இரண்டாந்திருவங்தாதியில் பூதக்தாழ்வார் *குடமுக்கில் கோயிலாக்கொண்டு* என்றாருளிச்செய்தார். குடங்கை யென்பது பெரும்பான்மை, இது ஸம்கேஷப் வ்யவஹாராடோயாகும். ஸம்ஸ்கருத ப்ரயோகத்தில் கும்பகோணமென்றுதான் சொல்லியாகவேண்டும். சுருக்குவதானால் கும்பபுரி யென்னலாம். குடங்காயாம் என்றே குடங்காப்பாயாம் என்றே சொல்லுவாரில்லை. திருநாங்கூரை நாங்கையென்றும், தேரமுந்தாரை அமுந்தையென்றும், திருவயின் திரபுரத்தை அயிந்தையென்றும், ஸாரகேஷத்திரத்தைச் சேறையென்றும், பெருங்குளத்தைக் குளங்கையென்றும், நாக பட்டணத்தை நாகையென்றும்இங்ஙனே பல்பல வ்யப்பதேசங்கள் ஏகதேசக்ரஹணமர்பாதையில் தமிழ் வழக்காக சிகழ்த்துள்ளன. இவ்விடங்களில் நாங்காயாம் - அனுந்தாயாம் - அயிந்தாயாம் - சேராயாம் - குளங்தாயாம் நாஹாயாம்.....என்று ஸம்ஸ்கருதமியற்றுவாரில்லை. இயற்றினால் ஹாள்யமேயாகும்.

தமிழ்ப் பெயர்களை ஸம்ஸ்கருத நூல்களில் அப்படியே எடுத்தாள்வுதென்கிற பத்தகியண்டு; இது அவத்யமே. அர்ஜுநனுடைய மாடனுர் சித்ரவாஹாண்பவன்:

அவனுடைய பட்டணம் பாண்டி நாட்டில் மணலூ ரென்பது. மஹாபாரதத்தில் (ஆகி பர்வணி, 63, 81) “ததோ மணலூருபதிக்ஸ்யாயாம் சித்ராங்கதாயாம் அர்ஜூங்: புந்தமுத பாதயாமால் பப்ருங்வாஹங்காம் நாம்.” என்றால்து. அனந்தபட்ட ச்ருதியான பாரத சம்புவிலும் “மணலூருபுரே” என்று சுலோகமியற்றப்பட்டுள்ளது. இவற்று ல் தமிழ்ப்பெயர்களை வடநூல்களில் அப்படி யே கையாள்வதுண்டென்பது அறியவேளிதாம். இவ்வண்ணமாகப் பெண்ணை யென்கிற நதிப்பெயரை வடமொழியில் ஆக்கவேணுமானால் ‘பெண்ணைநி’ என்றே ‘பண்ணைநி’ என்றே ஆக்கலாமே தவிர ‘பண்ணை’ என்று ஆகாராங்தபதமாக ப்ரயோகிக்க ஒரு சாஸ்தரமும் இடங்காது. பல திருப்பதிகள் நதிக்கரைகளில் பாடப்பட்டன. திருத்தேவனுர் தொகையையும் திருவெள்ளியங்குடியையும் மண்ணியாற்றின் கரையிலுள்ளதாகப் பாடினார் கவியன். (மலைநாட்டுத்) திருவண்ணவன் இரைப் பழ்வையின் கரையிலுள்ளதாகப் பாடினார் நம்மாழ்வார். பம்பா என்பதே பம்பை யென்றுள்ளபடியால் ‘பம்பாயாம்’ என்று தாராளமாகச் சொல்லலாம். மண்ணியாற்றின் பெயரைச் சொல்லவேணுமானால் (பண்ணை நதி) என்னலாம். திருப்பேர் நகரை (அப்பக்குடத்தான்) *பொன்னித் தென்வாலென்றூர் நம்மாழ்வார். பொன்னியென்பது காவேரி, பட்டர் காவேரியைச் சொல்லவேண்டுமெடத்தில் (வேறுமாபகா) (கங்கஸரித்) என்றார். ரிகாங்தகுருவும் அதைத் தழுவுகிறார். (போன்னி நதி) என்று ஓரிடத்திலும் சொன்ன தில்லை. சொன்னால் அதைத் தவறு என்பாரில்லை. அப்படி யே (பெண்ணை நதி) என்றாலும் தவறாக து. வடமொழியில் ஏகாரமுள்ளதேயன்றித் தென்மொழியிற்போல் எகரம் (குநில்) இல்லாமையால் (பெண்ணை நதி). என்று சொல்லமுடியாமைபற்றிப் (பண்ணை நதி) என்னலாம். இதற்கு நிலைநாமமாக ஏற்பட்டது ‘பிளாகின்’ என்பதே தவிர மற்றென்றன றன்று. அதையிட்டே சொல்லியிருக்கவேண்டும். ஆழ்வார் திருவாக்கில் வந்ததென்கிற கொரவத்தையிட்டு, தமிழில் வழங்கும் பெயரைச் சொல்லக்கருதினால் (ஸம்ஸ்க்ருத நேறிக்காக) பகரத்தின்மேலுள்ள எகரத்தையகற்றிப் (பண்ணை நதி) என்றுதான் சொல்லித் தீரவேண்டும். ஈற்றிலுள்ள ஐகாரத்தைத் தசிர்த்துப் (பண்ணை நதி) என்று ஒருவாறு சொல்லலாடி. ஸம் ஸ்க்ருத மா க வைத்துப்பேசுவதற்கு உபத்திலவேசமும் கிடைக்காது. பரிஹாஸ்யமுமாகும். *வித்தீயாதங்வதி வெங்கடேச்வரகவெள ஐாதமான (பண்ணுத்த) ப்ரயோகத்தில் அவத்யம் சொல்லுகிறுயா? என்பிர்கள். சாந்தம் பாபம்! சாந்தம் பாபம்!! ஸர்வஜ்ஞரான ஸ்வாமி திருவாக்கில் இந்த அவத்யம் புகுந்ததன்று. ஒருகாலும் புகாது. பெண்ணைக்கு ப்ரத்யபித்தங்குறுயண்டாகும்படியாக (பண்ணை) என்றே ஸ்வாமி திருவாக்கு அவதரித்தது. அதையறியாதார் (பண்ணை) என்கிற தவறான பாடத்தைக் கொண்டு புகுத்தினார்.

லக்ஷ்ண பத்துச்சி சிகஷ்ணம்.

விவேகிகள் நன்கு ஆராயவேணுமிங்கு. வடமொழியில் ஆகாராந்தமான பதங்கள் தென்மொழியில் ஐகாரவீற்றதாக மாறுமென்று நன்னாலில் கூறப்பட்டது. “ஆவீறு ஜூயம்” என்பது நன்னாற் குத்திரம். ஸீதா ஸீலா யசோதா பார்யா ஐடா கங்கா யமுநா... இத்தகைய வடசொற்கள் ஆயிரம் உதாரணம். இப்படி, தமிழில் ஐகாரவீற்றதான் சொல் வடமொழியில் ஆகாராந்தமாகும் என்று ஒரு விதியிருக்க வேண்டாமா? இருக்குமா? இது ஸம்பாவிதமா? கோடையுத்ஸவத்தை கோடா மஹாதஸவமென்பாருண்டோ?

கம்பராமாயணத்தில் *நம்பியைக்காண நங்கைக்கு ஆயிரங்கணம் வேண்டும்* என்றுள்ளது. சீதையைக் காண இராமனுக்கு ஆயிரங்கண்கள் வேண்டுமென்றபடி. இதை ச்வேலாகமாக்கும்படி சியமிக்கப்பட்டவொருமாணுக்கள் “ஸஹஸ்ரம் நயாரி ஸ்பு: நங்காயா நம்பிமீக்கிதும்” என்றானுடனே. அனைவரும் முறைவல் பூத்தனர். இதற்குமேல், நங்கையும் பெண்ணையுமொன்றாகுமா? நங்கையென்பது வெறுஞ்சொல்: பெண்ணையென்பது ஸ்த்ரை: இதன் விதி தனிப்பட்டது என்பார்கள். குடந்தை அயிச்தை இத்யாதிகளும் ஸ்த்ரையேயாதலால் குடந்தாயாம் அயிச்தாயாம் மாலிருஞ்சோலாயாம் இத்யாதிகளும் அங்வத்பமாகலாம். வள்துத: பெண்ணைக்கு மூலமான பிளாசிசெய்ன்பது ஈகாரவீற்றதாக, இருப்பதால் ‘பண்ணீதடே’ என்றால் பொருத்தமாகும்.

பெண்ணையென்கிற சொல்லுக்கு உதிவிசேஷம் மட்டும் பொருளன்று; பனைமரமும் பொருள். பெரியதிருமொழியில் *காவார்படல் பெண்ணையன்றி* என்றும், செரிய திருமடலில் *பெண்ணைமேல் பின்னுமாவன்றில்* என்றுமின்ன பிரயோகங்கள் பனைமரப் பொருளன. பண்ணையென்றுஞ்சொல்லுக்குப் பல பொருள்களுண்டு. இருந்தாலிருக்கட்டுமே யென்பிர்கள். “பண்ணுவ்ருக்ஞ சிவண்ண பக்ஷிசிநத:” என்றும் சுலோகமியற்றலாம். அதற்குத் தாலவ்ருக்ஷமென்று பெயரிருப்பதால் அகைத்தான் இடவேணுமென்னில்: இதற்கும் பிளாசிசெய்ன்று பெயரிருப்பதால் அதைத்தான் இடவேணுமென்று தெளிய ப்ராப்தம். கிம் பறூாகா? புண்யாதடே என்று ஸ்ரீஸ்ரக்தி யருளிய ஸ்வாமி மீது எவ்விதமான அவத்யமும் ஏற்றுதென்று தெளிக;

“புண்யா என்கிற பாடந்தான் ஆசிரியர்க்கு விவக்ஷிதமென்பது அந்த தேஹளீச் ஸ்துதியிலேயே பதின்மூன்றுவது சுலோகத்திலே ஸாவ்யக்தமாகக் காண்கிறது. “பக்தோப ரோதஸஹ பாதஸஹரோஜதஸஸ் தே மந்தாகிஸ் விகலிதா மகரந்ததாரா, ஸதயஸ் த்ரிவிர்க்க மயவர்க்கமபி சுநரங்கி புண்யா பட்டுவ புரசாஸங்மெளாலிமாலா” என்பது அந்த சுலோகம். இதில் ‘புண்யா பட்டுவ’ என்பதற்கு—பெண்ணையாருக ஆயிற்று என்பதுதான் போருள். *ம்ருத்திவாஸா: பிளாசிஸ் என்ற ஆயரகோசத்தின்படி. பரமசிவனுக்குப் பிளாசிசெய்ன்று பெயர். அவனுடைய ஸ்ம்பங்தத்தையிட்டே நதிக்குப் பிளாசிசெய்ன்று பெயராயிற்று. ஆசிரியர் *புரசாஸங்மெளாலிமாலா* என்று விசேஷணமிட்டு இதை சிருபித்தே (புண்யா பட்டுவ) என்றார். ஆகவே புண்யா என்று அடியேன் சுதந்திரமாகத் திருத்தினதன்றென்பது பிராமாணிகர்களுக்கு உணரவெளிதாம்.

சென்னையில் மயிலாப்பூரை பறிலாபுரியென்கிறார்கள். *ஒப்பவரில்லா மாதர்கள் வாழும் மாடமாயிலை* என்ற ஆழ்வார் பாகாரம் மறிலாபுரியென்பதற்கு வியாக்கியான மாக அமைந்தது. இதைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், பெண்ணையை பண்ணு என்றாக்குவது போல மயிலையை மயிலா என்றாக்கி மயிலாபுரி என்று ஒருவர் ப்ரயோகித்தால் பரிஹாஸ்யரோயாவர். ஸ்த்ரையான தமிழ்ச் சொல்லை வட்டமொழியில் அப்படியே ப்ரயோகிக்கலாமென்பதை சிராதேக்ஞாமாக வொப்புக்கொள்பவனடியேன். பண்ணையீடு என்றால் வாய்திறக்க முடியுமோ? குடந்தாயாம் என்னுமல் குடந்தங்க்யாம் என்றால் மறுப்பாருண்டோ? ஜில்லாயாம் தாலுகாயாம் என்று ப்ரயோகித்தால்கூட இவ்வளவு பரிஹாஸ்யதையிராது. ஏனென்றால், ஜில்லா, தாலுகா என்று ஆகாராந்தமாகவே

வழங்குஞ்சொற்களாதலால். அப்படி பண்ணே என்று வழங்குவதில்லையே. பண்ணே யென்கிற சொல்லில் ஆகாரம் எப்படி வந்தது? என்கிற மீது கேள்விக்கு வர்ஷாநூலும் விடையிருக்க முடியாது கிடேர். மேலும் பினாகிடே என்கிற சிறுமான வடமொழிப் பெயர் இருக்க அதை விடுவதற்கும் காரணம் சொல்லியாகவேண்டும். ஆழ்வார் அந்தச் சொல்லை உக்ககவில்லையென்றால், ஆழ்வார்களுக்கந்த கோவல் என்ற ஊர்ப் பெயரையும் அப்படியே ஆதரிக்கவேண்டும். ஆழ்வார் அல்லிச்த்ரபுரமென்னுமல்ல அயிச்திரபுரமென்றமையால் அதையும் அப்படியே ஆதரிக்கவேண்டும்.

என்றைக்கோ முடித்துபோன இந்த சர்ச்சையை இப்போதாகக் கிளப்பி விடை கூறுவதாக எழுந்த பூரி மதுராந்தகம் ஸ்வாமி என்ன உபபத்தியேழுதுகிறுரென்றால் பாரத சம்பவில் மண்ணாருப்புரமென்றிருப்பதால் தமிழிலுள்ளபடியே நாமாநுகரணம் சிரவத்ய மென்கிறூர், பாரதசம்புவையும், அதற்கும் மூலமான மஹாபாரதத்தையும் நாடோயன்கேரு எடுத்துக்காட்டியிருக்கிறோம். அதில் அநுபத்திக்கீதமுமில்லையே. ஸம்ஸ்க்ருதார்க்கம் சிதையவில்லையே. நம்முடைய உபபாதன ஸ்வருபத்தை மதுராந்தகம் ஸ்வாமி நெஞ்சில் வாங்கிக்கொள்ளமாட்டாமைக்கு சோகித்து சிற்கிறோம். இந்த சோகம் சித்யாநுபாவ்யமே.

இனி கோதார்த்தோசங்க விமர்சம்

தென்மொழியில் ரொதுப்பெயர், சிறப்புப்பெயர் என வழங்குமுறை ஸாமாங்ய நாமதேயம் விசேஷ நாமதேயம் என வடமொழியாளர். வழங்குவர். மாதர், மங்கை, மடக்கை, மின்னேரிடையாள், காவியங்கண்ணி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் தென் மொழியில் பொதுப்பெயர்கள். சிதை, நப்பின்னை, தேவகி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் சிறப்புப் பெயர்கள். வலாா, வங்தா, ஸ்ததி, ஸ்தப்ரு: என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் வடமொழியில் ஸாமாங்ய நாமதேயங்கள். ஸ்தா, அஹல்யா, ருக்மிணி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்கள் விசேஷ நாமங்கள். இத்தகைய விசேஷ நாமதேயங்களையிட்டு வரலாறுகள் சொல்ல வேண்டுமிடத்து, தமிழர்கள் மட்டும் ஸாமாங்ய நாமதேயங்களை [அதாவது பொதுப்பெயர்களை] யிட்டும் சொல்லுவதுண்டு. இராமன் சிதையுடன் புறப்பட்டா னென்று சொல்லவேண்டுமிடத்து 'இராமன் மின்னேரிடையானுடன் புறப்பட்டான்' 'மின்னவன் கருங்குழலியிடன் புறப்பட்டான்' என்றிப்படிச் சொல்லுவதுண்டு. இங்கு 'மின்னேரிடையாள்' 'கருங்குழலி' என்ற சொற்களான வை பொதுவாக ஸ்த்ரீகளுக்கு வாசகங்களேயோழிய, சிதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்கள்ல. வைதேகி, மைதிலி, சாங்கி என்றிப்படிப்பட்ட சொற்களே சிதைக்குச் சிறப்புப் பெயர்களாகும். வடநூலார் இத்தகைய சிறப்புப் பெயர்க் கொற்களையிட்டு கவியியற்றுவர்கள். தொடர்ந்து கதை சொல்லிக்கொண்டு போயிடங்களில் இந்த விசாரமில்லை.

ஆழ்வார்களின் திவ்வியப் பிரபந்தங்களில் சிறப்புப் பெயர்களையிட்டுக் கூறுவது சிறுபான்மையாகவும், பொதுப் பெயர்களையிட்டுக் கூறுவது பெரும் ரான்மையாகவும் காணப்படும். இவ்விஷயத்திற்கு உதாரணங்காட்டவேண்டுமோயானால் ஆயிரக்கணக்கான

பாசுரங்கள் கிடைக்கும். விஷயம் நெருக்கில் பதிவதற்காகச் சில உதாரணங்கள் எடுத்துக் காட்டுவோம். “மானேய் நோக்கி மாடவாளை மார்வில் கொண்டாய் மாதவா” (திருவாய்மொழி) “நெய்வாய வேல்நெடுங்கண் னேரிழையுமிளங்கோவும் பின்பு போக, எவ்வாறு நடந்தனை யெம்மிராமாஜு!” (பெருமாள் திருமொழி) ‘வில்லேர்நுதல் வேல் நெடுங்கண்ணியும் நீயும் கல்லவர் கடுங்கானங்திரிச்த’ (பெரிய திருமொழி) இப்பாசுரங்களைக் காணலாம். (1) மானேய் நோக்கி மடவாளைன்பது ஸ்த்ரீ ஸாமான்யத்துக்குப் பொது வாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று; ஆயினும் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மியாகிற வ்யக்திவிசேஷத்தை விவக்தித்து ‘மானேய் நோக்கி மடவாள்’ என்றார். (2) ‘நெய்வாயவேல் நெடுங்கண்ணேரிழை’ என்பதும் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொது வாசகமே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் குலசேகராழ்வார் ஸ்தாபிராட்டியாகிற வ்யக்தி விசேஷத்தை விவக்தித்து, *நெய்வாய வேல்நெடுங்கண்ணேரிழை* யென்றார். (3) *வில்லேர்நுதல் வேல்நெடுங்கண்ணி யென்பதும் ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுவாசகமேயல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்கு வாசகமன்று. ஆயினும் திருமங்கையாழ்வார் ஸ்தாபிராட்டியாகிற வ்யக்தி விசேஷத்தையே விவக்தித்து *வில்லேர்நுதல்வேல் நெடுங்கண்ணி யென்றார். கண்ணபிரானுடைய சரித்திரங்களில் பூதனையின் பெயரையிட்டே சொல்வதுமுண்டு. அது சில விடங்களில், பல விடங்களில் பொதுப்பெயரே காணப்படும். பெரிய திருமொழியில் ‘கண்ணசோர வெங்குருதி வாங்சியிய வெங்தமல்போல் கூங்தலாளை, மண்சேர முலையுண்டமாமதலாய்* (7-4-1) என்கிறார் திருமங்கையாழ்வார். இங்கு ‘வெங்தமல்போல் கூங்தலாள்’ என்றது பூதனையை நோக்கியேயாம்; ‘முலையுண்ட்’ என்று அடுத்துவரும் சொல்தொடரினால் இப்பொருள் தெரிந்துகொள்ளக்கூடுமேயல்லது இயற்கையாக இச்சொல் பூதனையை யுணர்த்த மாட்டாது.

திருவல்லிக்கேளிப் பதிகத்திலுள்ள “அந்தகள் சிறுவன் என்கிற ஆரும் பாட்டில் முதலடி யிலும் மூன்று மடியிலும் த்ரெளபதியைப்பற்றிக் கூறுகின்றாழ்வார். முதலடியில் ‘அணியிழை’ என்கிற சொல்லேயுள்ளது. மூன்று மடியில் ‘சந்தமல் குமலாள்’ என்ற சொல்லேயுள்ளது. இவை ஸ்த்ரீகளுக்குப் பொதுப்பெயர்களே யல்லது ஒரு வ்யக்தி விசேஷத்திற்குச் சிறப்புப்பெயர்கள். ஆயினும் ஆழ்வார் இப்பொதுப் பெயர்களையிட்டே இங்கு த்ரெளபதியைக் குறிப்பிடுகிறார். கண்ணபிரான் ஸ்த்யபாமைப் பிராட்டிக்காகப் பாரிஜூதாபலுரணம் செப்தாருளினவாற்றைத் திருமங்கைபாழ்வாரருளிச் செய்யுமிடங்களில் பாரீஸ்; மட்டவிழுங் குழலிக்கா வானேர் காவிள் மரங்கொணர்ந்தான்” என்றும் “மட்டேறு கற்பகத்தை மாதர்க்காய் வண்ணுவரை நட்டான்” என்றுமருளிச் செய்கிறார். இவ்விடங்களில் ‘மட்டவிழுங்குழலி’ என்பதும் மாதர் என்பதும் பொதுப் பெயர்களேயன்றிச் சிறப்புப் பெயர்களல்ல. இராமபிரான் குஹப்பெருமாளோடு சீரணிச்த தோழமை காண்டபோது பிராட்டியைக் காட்டி இவள் உன் தோழி யென்று கூறியதைக் கூறுகின்ற திருமங்கையாழ்வார் “மாழைமான் மடனோக்கி உன் தோழி” என்கிறார். இங்கு ‘மாழைமான் மடனோக்கி’ யேன்றது பொதுப்பெயரேயன்றி ஸ்தாதக்குச் சிறப்புப்பெயர்கள். திருவாய்மொழியில் *ஆயர்கொழுந்தாய் அவரால் புடையுண்ணும் மாயப்பிரானை* என்ற பாசுரத்தில் கண்ணபிரான் விஷயத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட

‘ஆயர் கொழுங்கு’ என்னுஞ் சொல்லை அவ்வாழ்வார் தாமே *கூங்தல் மலர் மங்கைக்கும் மண்மடங்கைக்கும் குலவாயர் கொழுங்குக்கும் கேள்வன்றன்னை* என்ற பாசுரத்தில் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வாசகமாகப் பிரயோகித்தருளினார். இங்ஙனமெழுத்துக் காட்டப்புசின் வி ரி வி பெரிதுடைத்தாம். இப்படிப்பட்ட பிரயோகம் அருளிச் செயல்களில் மட்டுமேயல்ல; கம்பராமாயணம், அஷ்டப்பிரபந்தம் முதலிய தமிழ் நூற்க னெல்லாவற்றிலும் யதேஷ்டமாகக் கிடைக்கும். இந்த ஸரவியானது தமிழ் நூல்களுக்கே அஸாதாரண மென்னலாம். “அர்த்தாத் ப்ரகரணங்களிக்காத—அர்த்த நிர்ணய:” என்று வடநூலார் காட்டிய வழியைக்கொண்டு பொருள் காண்கிறேரும்.

இனி ப்ரக்ருத விஷயத்தைக் கொள்வோம். *கண்ணபிரான் திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்தருளுங்காலத்து ஏழெருதுகளை வலியடக்கி கும்பர் மகளான நப்பின்னையை மணம் புணர்ந்ததாக ஒரு சரித்திரமுண்டு. இதை ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி பேசியநுபவிப்பார்கள். அந்த நப்பின்னையைப் பின்னை யென்றும் வழங்குவார். [பின்னைமனுளைனை, பின்னைதோன் மணங்த பேராயா!] அவனுக்கு வடமொழித் திருநாமம் நீளா என்பதாம். அது சூரத்தாழ்வா னாலும் பட்டராலும் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஸாந்தர பாஹு-ஸ்தவத்தில் “நீளா குலேக ஸத்ருசி” என்றுது சூரத்தாழ்வான் திருவாக்கு; “நீளா துங்கல்ஸ்தக்கிரிதமஸாப்தம்” இத்யாதியான திருப்பாவைத் தனியன் பட்டர் திருவாக்கு. அப்பயதீசுவிதரால் குவலயாநங் தத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள “பத்மே தவங்கயனே ஸ்வராமி” என்றவொரு ச்லோகத் திலும் நீளா என்கிற இத்திருநாமம் காட்டப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, எருதேழுடர்த்து மணங்துகொள்ளப்பட்ட மனைவிக்கு நப்பின்னையென்பது தென்மொழித் திருநாம மென்றும், நீளா என்பது வடமொழித் திருநாமமென்றும் தேறி இன்றது. ஆழ்வார்கள் எருதேழுடர்த்த கதையைக் கூறுமிடங்களில் பெரும்பாலும் நப்பின்னையை வெளிப்படையாகக் கூருது பொதுப் பெயர்களாலேயே கூறியுள்ளார்கள். “காம்பஜைதோன் பின்னைக்கா ஏறுடனேய் செற்ற துவும்” “பின்னைபொருட்டு ஆனவென்றுள்ளார்” என்றிங்கனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகச்சிலவே. “மின்னினன் நுண்மருங்குல் வேயேப் தடங்தோன் மெல்லியற்கா, மன்னுசினத்த மாவினைகள் ஏழன்றடர்த்த மாவதிட்டம்” “கொடி பேரினையாள் பொருட்டாக, வன்தாள் விடை யேழன்றடர்த்த” “பந்தனைந்த மெல்லிரலாள் பாவை தன் காரணத்தால் வெந்திறலேறேழும் வென்ற வேந்தன்” என்றிங்கனேயுள்ள பாசுரங்கள் மிகப்பல. மேலேயெடுத்துக் காட்டியுள்ள பாசுரங்களில் நப்பின்னையென்கிற சிறப்புப்பெயர் இல்லை, பொதுப்பெயரேயுள்ளது. இருந்தாலும் எருதேழுடர்த்தவாற்றைச் சொல்லியிருக்கையாகிற ஸாபிவ்யாஹார பலத்தினால் நப்பின்னையென்கிற சிறப்புப் பொருள் கிடைத்தே தீருகின்றது. தீரு மங்கையாழ்வார் திருவெழு கூற்றிருக்கையில் “அறுபதமுரலுங் கூங்தல் காரணம், ஏழ்வினடையடங்கச் செற்றலை” என்றருளியுள்ளார். இங்கு ‘ஏழ்வினடையடங்கச் செற்றலை’ என்பதற்கு— ஏழெருதுகளைக் கொன்றுவியல்ல பொருள். அதற்கு முன்னேயுள்ள ‘அறுபதமுரலுங் கூங்தல் காரணம்’ என்பதற்கு என்ன பொருளென்று விமர்சிக்கவேணும். அறுபத மென்று வண்டுக்குப் பெயர். வண்டுகள் ரிங்கார்ம் செய்யப்பெற்ற கூங்தல் என்ற தாயிற்று. இச்சொல்தொடர் அன்மொழித்தொகை [பஹு-ஸ்வராஜி ஸமாஸம்] பெற்றது: ஆதலால் வண்டுகள் முரலப்பெற்ற கூங்தலையடையவள் என்று பொருள் பட்டு சிற்கும்.

எனவே, இது மாதர்க்குப் பொதுப் பெயராக இன்றது. பிரகரணம் கோக்கி 'நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக' என்று பொருள் கொள்ளக்குறையில்லை. இதை வடசொல்லால் மொழி பெயர்க்கவேண்டுமானால் வசங்கயக்கி எப்படிப்பிருக்கவேண்டுமென்பதை வித்வான்கள் அறிவார்கள். நிலா ஸிமித்தம் என்றே, ஷ்ட்பதஜங்க்ருத சிகுரசாலிஸிமித்தம் என்றே மொழிபெயர்க்கவேண்டுமேயல்லது வேறுவிதமாக மொழிபெயர்க்கலாகாதென்பது கல் வெட்டு. இப்படி திருமங்கையாழ்வாருடைய திருவாக்கில் 'அறுபதமுரலுங் கூங்தல் காரணம்' என்று அவதரித்திருப்பதுபோல நம்மாழ்வாருடைய திருவாக்கிலும் "வம்பலிழ் கோதை பொருட்டா மால்விடையேழுமடர்த்த" என்கிற பாகரம் அவதரித்துள்ளது. சொல்வடிவத்தில் வாசியுள்ளதேயன்றி கருத்தில் சிறிதும் வாசியில்லை. நப்பின்னைக்காக எருதேழுமடர்த்த வாற்றையே இவ்வாழ்வாருமருளிச் செய்கிறோர். நப்பின்னையை 'அறுபதமுரலும் கூங்தல்' என்ற சொல்லதொடரால் திருமங்கையாழ்வார் குறித்தனர். அப்பிராட்டி. யையே நம்மாழ்வார் 'வம்பலிழ் கோதை' என்ற சொல்லதொடரால் குறிக்கின்றனர். அங்கு எப்படி அன்மொழித் தொகையோ இங்கும் அப்படியே அன்மொழித்தொகைதான் [பழையவரியில் ஸமாஸமே] இதை ஒருபோதும் மறக்கலாகாது. நறுமணம் புறப்படுகின்ற பூமாலையையுடையவள் என்பது சப்தார்த்தம். கோதையென்கிற தமிழ்ச் சொல்லுக்குப் பூமாலையென்பதும், கூங்தலென்பதும் பொருள். 'பூமாலையென்கிற பொருளிலேயே பெரும்பாள்மையான பிரயோகம் காண்கிறது. "வம்பலிழ் கோதைபொருட்டா" என்பதற்கு பரிமள ப்ரசரமான பூமாலையை யணித்துள்ளாருக்காக மால்விடையேழுமடர்த்தவ னென்றதாயிற்று. அவள் யாவளென்னில் நப்பின்னைப் பிராட்டியென்பது அர்த்தாத் வித்தம். திருவாய்ப்பாடியில் விடையேழுமடர்த்தது நப்பின்னைக்காகவேயன்றே. இனி *வம்பலிழ் கோதை பொருட்டா' என்கிறவிதனை வடமொழியில் மொழிபெயர்க்க வேணுமானால் எங்குனேயாகவேணுமென்பதை விவேசிகள் விமர்சிப்பது, கருத்துவகையில் சீளார்த்தம் என்றும், சொல்வடிவத்தின்மேல் 'ஸாரபிமால்யாலங்க்ருதலலங்கார்த்தம்' என்றும் மொழி பெயர்க்கலாமேயல்லது வேறுவிதமாக மொழி பெயர்க்கத் தகுதியில்லை.

தேசிகர் கோதார்த்தமென்று மொழிபெயர்த்திருப்பதாக த்ரமிடோபஶிஷத் தாத்பர்ய ரத்தாவளியில் பாடம் காண்கிறது. மூலத்தில் 'கோதை பொருட்டா' என்றிருப்பதால் அதற்கு ஓரோக இங்ஙனே மொழிபெயர்த்தத்தில் என்ன பிசகு? என்று சிலர் கேட்கக் கூடும். அவர்கள் என்ன ஆலோசிக்கவேண்டுமென்றால், மூலத்தில் 'ஙங்கை பொருட்டா' 'மங்கை பொருட்டா' என்றிருந்தால் அதை அங்கார்த்தம் மங்கார்த்தம் என்று மொழி பெயர்த்து விடலாமாவென்று ஆலோசிக்கவேண்டும். இங்கு மூலத்திலுள்ள கோதை யென்கிற தமிழ்ச் சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? கோதா என்கிற வட சொல்லுக்கு என்ன அர்த்தம்? என்று நன்கு விமர்சித்தால் கோதை பொருட்டாவென்கிற மூலத்திற்கும் கோதார்த்தமென்பதற்கும் ஸமங்வயலேசமுமில்லையென்று எளிதிலுணர்வர்.

கோதா என்கிற வடசொல்லுக்கு மூலமான கோதையென்கிற தமிழ்ச் சொல் ஒன்று உண்டு; திருப்பாவையின் முப்பதாவது பாட்டிலும் நாச்சியார் திருமொழியின் ஒவ்வொரு பதிகத்தின் இறுதிப் பாகரங்களிலும் ஆண்டாளுக்குத் திருஞம்மாகக் கோதை யென்கிற சொல் காணப்படுவதுண்டே, அதற்கும் கோதா என்கிற வட சொல்லுக்கும்

நல்ல பொருத்தமுண்டு; அதை அபலபிக்ககில்லோம். அந்த மருமத்தைத் தனியே சில நூல்களில் விவரித்திருக்கிறேன்; கண்டுகொள்க. மஹா ஜ்ஞாதாவான தேசிகர் *கோதை பொருட்டாவென்கிற இவ்விடத்திற்கு கோதார்த்த என்று க்லோகமிட்டதுபற்றி ஆராய வேணும். இந்த த்ரமிடோபாஷத் தாத்பர்ய ரதநாவளிக்கு அடியேன் தமிழுரை யெழுதிப் பலவாண்டுகட்குமுன்பே அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கிறேன்; எடுத்துப்பார்க்க, தேசிக ருடைய ஞானத்திற்குக் குறைகூற வொண்டுது; இங்குப் பாடப்பிறழ்வு சேர்ந்திருப்ப தாக்ககொள்வது தவிர வேறு புகலில்லை. திருநாட்டிலிருந்து சில வித்வான்கள் திரும்பி வந்தாலும் கோதார்த்தமென்பதை ஸமர் த் திக்க ஒருபடியாலும் முடியாதென்பது தின்னனம். *சேவடி சேம்பொற்றுமாயென்றே கூவுமால் கோள்ளினையாட்டி யேன் கோதையே* என்றும், கோலன்திக்கும் கோதையென் கூந்தலுக்கே* என்றுமுள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களைக்கொண்டு, தமிழறிவற்ற சிலர், நம்மாழ்வார்க்கும் கோதை யென்கிற திருநாமமுண்டுகாணும் என்று சொல்வதுண்டு; அதுபோல நப்பின்னைக்கும் கோதையென்றும், கோதா என்றும் திருநாமமுண்டென்று சில பாமரர்களின் செனியிலே ஏகாந்தாகப் பேசிக்கொண்டு போதுபோக்கலாமத்தனையன்றி வேறேன்றும் செய்யலாகாது. யாதவாப்புதயத்தில் ஸிலா என்றே ஸ்வாமி ஸாதித்தது. ... ○

விஜயவீர ஸம்பாஷனீ (இரண்டா நாள்)

(விஜயராகவரும் வீராகவரும் சந்தரபுஷ்கரினிக் கரையில் பேசுகிறார்கள்.)

(விஜய.) வீராகவரே! என்ன? என்னைப் பார்த்துத் தலைமறைகிறீர்? இப்படி வாரும். இன்றக்கு ராஹாகாலமில்லை காணும். வாரும். இன்று ஒரு விஷயம் கேட்கிறேன், சொல்லுகிறீரா?

(வீர.) ராஹாகாலமில்லா விட்டாலும் யமகண்டவேளையா யிருக்கிறது. இருக்கட்டும். கேட்டுப்பார்க்க, தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன்.

(விஜய.) உமக்கு திவ்யப்ரபங்கத்தில் கொஞ்சம் பரிசயமுண்டல்லவா? (உண்டு) அதில் கோதை யென்கிற சொல் எத்தனையிடங்களில் வருகிறது? தெரியுமா? சொல்லுவீரா? திருப்பாவையிலும் நாச்சியார் திருமொழியிலும் வருமவை எனக்குத் தெரியும்; அவற்றை விட்டுவிட்டு மற்ற திவ்யப்பிரபங்களில்மட்டும் சொல்லும் பார்ப்போம்.

(வீர.) இதில் நமக்கு சிரமயில்லாதபடி காஞ்சீபுரம் P. B. A. ஸ்வாமி சிட்டா எடுத்திருக்கிறோ. அதில் விளக்கமாகக் காணலாமே.

(விஜய.) அந்த ஸ்வாமி எடுத்திருப்பது இருக்கட்டும்னே; உமக்கு ஸ்னைவுக்கு வருகிறவரையில் சில விடங்களைச் சொல்லுமே.

(வீர.) அல்லியம்பூமலர்க்கோதாய்—பூங்கோதையாய்ச்சி—கள்ளவிழ்கோதை—கோலங்திகழ்கோதை—அல்லியங்கோதை—கோதை நறுமலர் மங்கை மார்பன்—தோதை

வேலைவர்க்காய்இப்படி ஏராளமாக வருகிறது. விஜயராகவஸ்வாமிக்! இதில் உம்முடைய ஜிஞ்ஞானம் என்ன? சொல்லும்.

(விஜய.) ஜிஞ்ஞானமையா? கேளுப்; ஆண்டாள் திருவாக்கில் வருகிற கோதைக்கும், மேலே நீர் சொன்ன இடங்களில் வருகிற கோதைக்கும் வாசியுண்டா? எவ்வாம் ஒன்றுதானு? இதில் உம்முடைய முளை ஏதாவது வேலை செய்திருக்கிறதா? அல்லது இனிமேலாவது செய்யுமா? வஞ்சளையின்றிச் சொல்லுமையா!

(வீர.) எப்படி வாசியில்லாமற்போகும்? நன்றாக வாசியுண்டு. ஸ்வாமி தேசிகனால் கோதாஸ்துதியில் துதிக்கப்படுகிற கோதா என்கிற ஆண்டாள் அவனுடைய திவ்யப்பிரபாந்தங்களில் கோதையெனப்படுகிறார்; மற்ற ஸிடங்களில் வருகிற கோதைக்கு அவளைப் பொருளாகக் கொள்வதற்கு ப்ரமேயமில்லை; கூந்தல் என்றும் மாலை யென்றும் இரு பொருள்களுண்டே: அப்பொருளில்தான் பிரயோகம். இதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் ஒரு பூி வைஷ்ணவர் இருக்க முடியுமோ?

(விஜய.) வஞ்சிராவழிக்கு? திருவாய்மொழியில் *வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா* என்கிறவிடத்திலுள்ள கோதைக்கு என்ன அர்த்தம்? இதை நீர் முன்னே படித்த சிட்டாளில் எடுத்துக்காட்டவில்லையே?

(வீர.) நான் ஒரே வார்த்தை சொல்லிவிட்டேனே; ஆண்டாள் தவிர மற்றை யோர் திருவாக்கில் கோதையென்னுஞ் சொல் எங்குவாந்தாலும்ஸரி, அதற்கு கூந்தல் என்றே பூமாலையென்றே இரண்டத்தொன்றுதான் பொருள். இதில் ஸ்வதேஹமே வேண்டாம். கோதையென்கிற பெயர் ஆண்டாள் தவிர எந்த வ்யக்திக்கும் கிடையாது.

(விஜய.) ஸரி; ஸ்வதேஹமே வேண்டாமென்று நீர் சொல்லுகிறவிடங்களில் கோதை என்கிற அச்சொல்லை ஸம்ஸ்கருதத்தில் வழங்கவேணுமானால் எப்படி வழங்க வேண்டும்? சொல்லும்.

(வீர.) ஆண்டாளைப்பற்றி வந்தால் கோதா என்னவேணும். மற்றவிடங்களில் கேசபாசத்திற்குப் பர்யாயமான பதங்களையிட்டோ, பூமாலைக்குப் பர்யாயமான பதங்களையிட்டோ சொல்லவேண்டியது. திருப்பித்திருப்பித் தொண்டொண்வென்று கேட்க வேண்டா. விஷயம் இவ்வளவே.

(விஜய.) ஓய்! வெகு ஜோராகப் பேசுகிறேரே. 'வம்பவிழ்கோதை பொருட்டா' என்றவிடத்தில் கோதைக்கு என்ன ஸ்வஸ்கருதம் சொல்லவேண்டும்? சொல்லுமையா? கோதா என்று சொல்லலாமா? 'கோதாநிமித்தம் ஸப்தவர்ஷபத்வம்ஸக:' என்று இங்கே மொழிபெயர்ப்புச் செய்யலாமா? சொல்லும்.

(வீர.) ஸ்வாமி! செய்யலாமென்று என்வாயினால் எப்படிச் சொல்லமுடியும்? மால்விஷைடையேமுடர்த்தது கோதாநிமித்தமாக இருந்தால் தாராளமாகச் சொல்லலாம். கதை அப்படியில்லையே. தேசிகனே யாதவாப்யுதயத்தில் நாலாம் ஸர்க்கத்தில் *திசாகஜாநாமிவ சாக்வராணும்* என்கிற ச்வோகத்தில் எருதேமடர்த்த கதையைச் சொல்லி (நீலாம் வேபே) என்றுதானே சொல்லியிருக்கிறூர். (கோதாம் வேபே) என்று சொல்லவில்லையே. வீனான ஆக்ரஹங்கொண்டு *முகயஸ்தீதிபாஷணம் பண்ணுவதில் என்ன லாபம்? அது பாஷணமாகாது, பஷணமேயாகும்.

(விஜய.) அப்படியானால் த்ரமிதோபஶிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளியில் வைப்பிலிருந்து கோதை டெரூட்டா... என்பதற்கு (கோதார்த்தோக்ஷாவமர்த்த) என்றிருப்பதை (ஸோர்த்தோக்ஷாவமர்த்த) என்று திருத்த வேண்டியதுதானே.

(வீர.) என்னுடைய பிதாமஹர் சிகமபரிடலம் காலகேஷபம் ஸாதிக்கும்போது நான் இரண்டு மூன்று பிராயாயிராக்கிடேன்; விதாஸிதமாகக் கேட்டது ஞாபகமிருக்கிறது. சோதைக்காவும் (ஊன்டாஞ்சுக்காகவும்) வட்ரூபாங்கோயிலுடையாள் எந்தேழமூர்த்த ததாக ஸ்தலபுராணத்திலிருப்பதாய் தேசிகனே சிகமபரிடலத்தில் ஸாகித்திராப்பதை தாகா ப்ரவசனம் செய்திருக்கிறோர்; ஆகவே ஸஹஸா அடியேன் என்ன சொல்லிவிட மூடியும்? சிகமபரிடலம் ஆரூபிரப்படியுட்டாட எல்லாப்படிகளுக்கும் கண்டனமாகத் மூடியும்? சிகமபரிடலம் ஆரூபிரப்படியுட்டாட எல்லாப்படிகளுக்கும் கண்டனமாகத் தோன்றினதாகலால் அதில் (கோதை பொருட்டா) என்பதற்கு கோதா தேவிக்காக என்று விபாக்கியானமிட்டிருக்கலாமென்றே சினைக்கிறேன். அம்மாழ்வார் காலத்தில் கோதாகேளி யுண்டாகாதிருந்தாலும் வ்யாக்க்யாதாக்கள் காலத்தில் உண்டாயிருக்கக் குறையில்லையே. அதவா, தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் காலத்திலும் திருநாந்தைக் யாழ்வார் காலத்திலும் எம்பெருநானார் (உடையவர்) இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும், "உடையவர் வகையில் பட்டி" என்று திருநாந்தையிலும் "எம்பெருநானார்க்கிடம்" என்று செயிய திருமொழியிலும் பலிஷ்யதாசார்யப்ரதிஸந்தானத்தாலே ஸாதித்திருப்பது போலவங்கொள்ளலாம்.

(விஜய.) அஜாகளமே! ஸர்ஸ்க்கருதத்தில் பவா-வர்ஹி ஸ்ராவனிப்பதைத் தமிழில் அங்மோழித் தொகையென்றது. "அங்பதார்த்தப்ரதாநோ வஹ-வர்ஹி!" என்றது உமக்குத் தெரிந்திருந்தால் ஸரி. தெரிந்திராவிட்டால் இன்று தெரிந்து கொள்ளும். (வெப்பில் கோதை பொருட்டா) என்பதை ஸாரபிகுந்தலா ஸிமித்தம் என்றான் மொழி பெயர்த்தாகவேண்டும். இதில் எப்படி அங்பதார்த்தப்ரதாநமான பவா-வர்ஹி யோ அப்படியேதான் வம்பவில் கோதையென்றவிடத்திலும்—என்பதை மறவாதீர். அங்கு அங்பதார்த்தம் எதுவென்பதை ப்ரமாணசரணராய்த் தெரிந்து கொள்ளும். இடையிடையில் மூனை கலங்கிப் பேசாதீர்.

(வீர.) ஸ்வாமி ஸ்வாமி! ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோமான நாங்கள் அங்ய பதார்த்தகங்தமுாறியோம். இப்போது கொழுத்த யாகண்டவேளை. போய்வநாகிறேன். *

ஸ்ரீ மதுராந்தார் ஸ்வாமிகளைப்பற்றி.

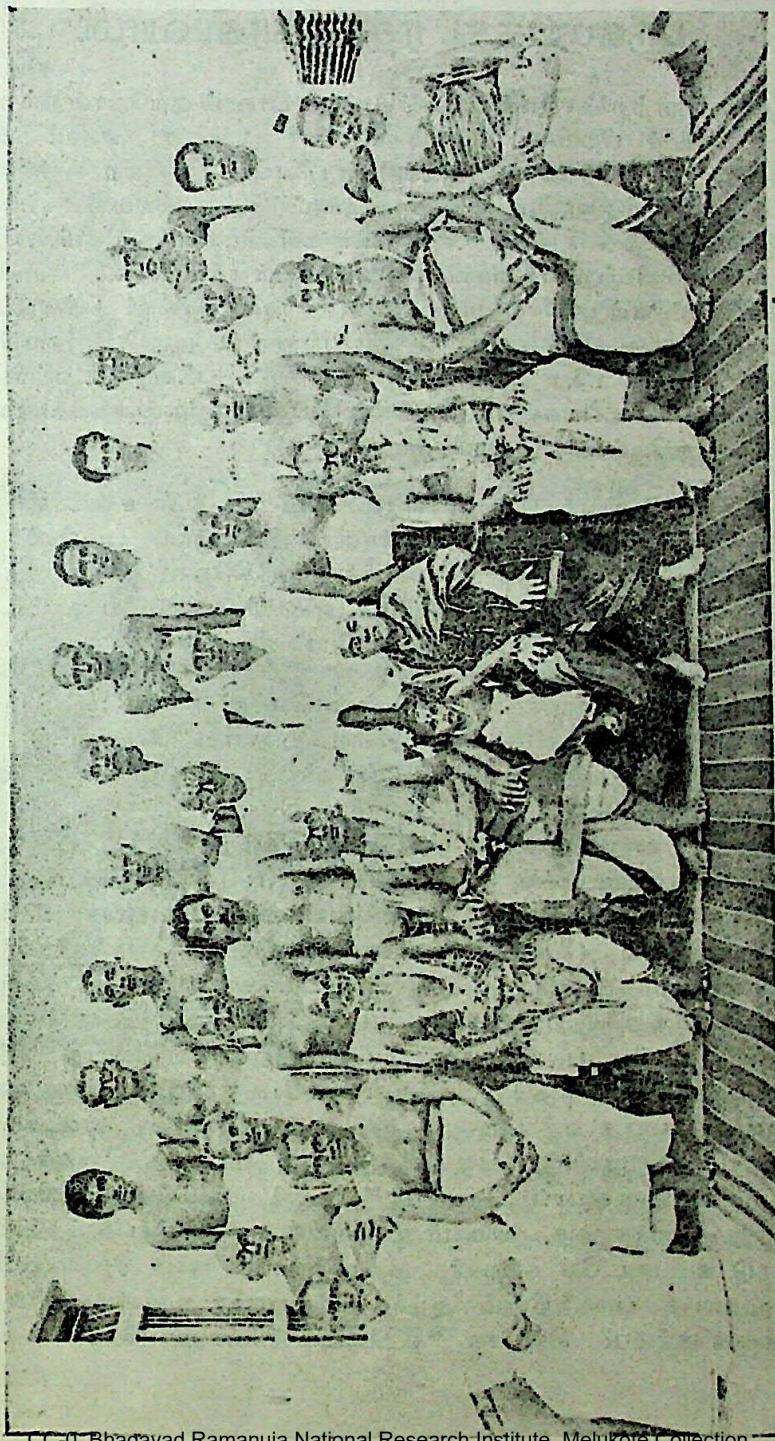
இளமை தொடங்கி அடியேலுக்குப் பரமாப்தநாம் அடியேன்பால் பரமக்குபை பூண்டவருமான மதுராந்தகம் ஸ்வாமி ஏதோ விதவசத்தால் ஏழேட்டு மாதகாலமாக ப்ரதிவாதியாய் ஸின்று ஏதேதோ எழுதிவருகிறார்களேன்பதை உலகமறிந்திருக்கின்றது. எம் ஸ்ரீ ராமாநுஜன் வாசகார்கள் விசேஷித்து அறிந்துள்ளார்கள். 25 80 ஸ்வாத்ஸார்க்கனுக்கு முன்பும் இப்படி ப்ரதிவாதியாய் ஸின்று சில எழுதியும் அக்சிட்டும் உடனே ப்ரத்யாக்க்யானங்கள் பெற்று சாந்தராய் ஸின்றூர். "புராபி தைவதுர்விபாகாத் ஆலக்கம் விழுமில்" என்று பவழிமலூகவி கூறின கட்டணையிலே மறுபடியும் சிளர்க்கி விளைந்திருக்கின்றது. ஆசிரியர் "சித்திரகுத்தன் தெரித்துவத்த சுருளை" என்றுப்போலே சில சஷ்க சுருளைகளையெழுதி அடிக்கடி தபால்மூலம் அனுப்புகிறார். அவற்றால் உலகுக்கு ஒரு பயனுமாகாதேயென்ற எனது ஸிறவேதத்தை அடிக்கடி அவாக்கே எழுதிவருகிறேன். ஸ்ரீங்காநாத பாதுகா முதலிய பத்ரிகை களில் பிரசரித்தால் வோகோபகாரமாகுமேயென்ற பலகால் தெரிவித்தேன். அதையே இங்கு நாடற்றைத் தெவித்து ஸ்ரிவேறேன்.

...

...

...

(ஆசிரியர்)

திருச்சி. திருக்கச்சிம்பிஸ்வப்பில் பெரிய திருமூர்தி ப்ரவசனகோஷ்டி.
நீமதுபயனே. திருச்சித்திருத்தநாலர். இளையவில்லி சட்கோபாசாரயல்வாயிலின
காலக்கோப கோஷ்டி.

ஸ்ரீஸ்மக்தி ரத்னாகரஸ்வாமி.

அழுதனர் நூற்றாதியில் அருளிச்செப்பும் பாசுரம் ஓவ்வொன்றும் உருக்குவதேயாயினும் *ஶிளையார் பிறவியை கீக்கும் பிரானை* என்கிற பாசுரம் அடி கே யை மிகவுருக்குமது. இப்பாசுரத்தில் “இருங்கவிகள் புளையார்” என்கிற வார்த்தை அமுதனுருடைய உள்ளத்தனாறிய வருத்தத்தை வெளிக்காட்டுகின்றதல்லவா? *கற்றவர் காமுறு சிலனை இராமானுசனைக் குறித்து உலகிலுள்ள கவிகளெல்லாரும் கவியியற்றித் துதிக்க வேண்டியிருக்க, கவியியற்றுவார் ஒருவருமில்லையேயென்றார் முன்னம். கவியியற்றகில்லாதார் என்செப்பவது? என்று கேள்விவருமே; அதற்கு ஸாதிக்கிறோர் [புளையும் பெரியவர் தாள்களில் பூங்தொடையல்வளையார்] கவியியற்றுவார்மீது பொருமைகொள்ளாமல் குறைக்கருமல் அவர்களைப் போற்றவேண்டுமென்பது இதன் உட்கருத்து. எம்பெருமானுரை நோக்கிச் சொன்னவிது உபலக்ஷணம். உலகில் யோக்யதை ஸம்பாதித்தவர்களை உகந்து கொண்டாடவேண்டுமென்பதே இதனால் தேறுவது.

கல்வி கற்ற பெரியார் பக்கல் ரெட்டாளாகவே அடியேன் உளங்களின்திருப்பவன். அதனுலேயே நூற்றுக்கணக்கான பெரியார்களின் திருவருவப் படங்களை சேகரித்து பளாக்குகளும் செய்வித்துப் பிரசுரம் செய்வித்து வருகிறேன். இதில் எந்த வைஷ்யம் யத்தையும் பாராட்டாமல் வித்வத்பக்ஷபாதம் என்பதொன்றையே காட்டி வருகிறே னென்பதை அடியேனுக விஜ்ஞாபிக்க வேண்டுமோ?

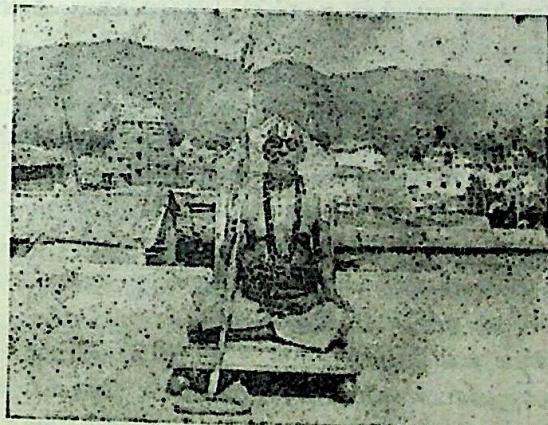
எழுபத்தேழு பெரியார்களின் பெருமையென்று மகுடமிட்டு வைகுண்ட வாளிகளான 77 பெரியார்களின் பெருமையை ஒருவாறு வெளியிட்டு முடித்தேன் முன்னிதழில். இனி ஜீவித்திருக்கும் பெரியார்களைப்பற்றியெழுத ஶிளைத்திருக்கையில் அழகிய மணவாளன் சியமனம் அற்புதமாகக் கிடைத்தது. திருநாராயணபுரத்தில் திருவத்திருத்து ஆழ்வார் திருங்கரிக்கு ஸ்வீகாரமாக வந்து சேர்ந்து, பூருவாசாரியர்கள் பலரும் படுகாடுகிடந்தவிடமான திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில் பத்தெட்டு ஸம்வத் ஸரமாக வாழ்ந்து வருகின்ற பூந்துபயவே. இலோயவில்லி சடகோபாசாரியர் ஸ்வாமியைப் பற்றி ஸ்ரீராமாநுஜனில் (255ல்—“நல்லார்கள் வாழும் னளிரங்கத்தில் நற்போது போக்குகள்” என மகுடமிட்ட கட்டுரையில் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறேன். ஸ்ரீஸ்மக்தி ரத்னாகரமென்று விருதுபெற்ற இந்த ஸ்வாமி ஸத்ஸம்ப்ரதாய திவாகரர்—ஸதுபங்யாஸ ஸார்வபேளமர் முதலிய பலவிருதுகளையும் பெறுதற்குரியவர்களுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவ கோஷ்டிகளில் அனைவருமாறிந்ததே. இந்த ஸ்வாமியோடு அடியேனுக்கு ஒள்பாதிகளும் பங்கம் சிலவாண்டுகளாக ஏற்பட்டிருந்தாலும் ஜம்பது வருஷ காலமாக ஆத்மஸம் பங்கம் அமையப்பெற்றதுண்டு. கலைகளைக் கற்று விடலாம், ‘அறக்கற்கை அரிது’ என்கிறோர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார். ஸங்தேஹ விபர்யயங்களறக் கற்கையாயிற்று—அறக்கற்கை. ஸ்வாமி உபயவேதாந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை வீயாக்கி யானங்களோடு வரியடைவே கற்றவர். அறக்கற்றவர். கம்ப ராமாயணம் அஷ்டப் பிரபந்தம் புதலான பலவற்றிலும் ஆழ்ந்த பரிசயமும் அனுபவமுழுமுன்னவர். இந்த யோக்யதைகளுக்கெல்லாம் சிகிரமாக “கடல் வாய்ச்சென்று மேகங் கவிழ்ந்திறங்கிக்

கதுவாய்ப்பட நீர் முகங்தேறி எங்குங் குடவாய்ப்பட சின்று மழை பொழியும்" என்ற பெரியாழ்வார் திவ்ய ஸுக்தியின் உள்ளுறை பொருளுக்கு ப்ரதான லக்ஷ்யமாக எழுந்தருளியிருப்பவர்.

ஸ்வாமியின் இவ்வளவு யோக்யதைகள் *கன்னளிலுங்காட்டகத்தோர் வல்லிக்கடி மலரின் நன்ன றுவாசமாகாமல் திருச்சிராப்ப பள்ளியிலுள்ள திருக்கச்சிங்கம்பி ஸபையில் நாலாறு மாதகாலமாகத் தொடர்ந்து நடந்து வரும் உபங்யாஸங்களினால் திசை தொறுங்க மூட சிற்கின்றது. குறையல் கலைப்பெருமானெனுமிக்க பாடலையுண்டு உள்ளம் தடித்த ஸ்வாமியின் பெரிய திருமொழி ப்ராசன கோஷ்டியின் ஒரு பகுதியை (பக்கம் 271) ஸேவிக்கப் பெறுகிறீர்கள். இந்த கோஷ்டியாரும், கோஷ்டிக்கு ப்ரவர்த்தகரான ஈயர்திரு. K. P. S ஸாந்தராஜ செட்டியாரும் மற்றுமுள்ள ஸபாபிமானிகளும் ஸ்வாமிக்கு சிம்மலும் அடிதாறுமாக கீழேழி வாழ்து திருவரங்கச் செல்வம் தழைத்தோங்கச் செய்வார்களாக. *

ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ. திருமலை பெரியஜீயர் ஸ்வாமி

ஙல்லடி க்காலதென்று கொண்டாடப்பட்டிருந்த முற்காலத்தில் திவ்யதேச கைங்கர்ய பரிபாலனத்தின் பொருட்டு எம்பெருமானுர் சியமித்தருளின மடாதிபதிகளின் ஆஸ்தா னங்களில் திருமலை திருப்பகு பெரிய ஜீயர் ஆஸ்தானமும் ஒன்று. * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனும்யன்னி வழுவிலா வடிமை செய்யப்பாரித்த எம்மாழ்வாரு டைய கு ற ற தி ர எம்பெருமானுர் காலத்தில் அன்தாழ்வான் எஞ்ஞான்றும் விளங்கும்படியான கைங்கரியங்களை அற்புதமாகச் செய்து போந்தார். அத்தாணிச் சேவகம் செய்யும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் திருப்பதியிலும் திருமலையிலும் சிற்ய ஜீயரும் பெரிய ஜீயருமான இருவர். வர்த்தமாரான ஸ்ரீ மத்பரமஹம்ஸ பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் ஸாது ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி யென்னும் திருஶாமம் பூண்டு விளங்கினவர் இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளா சின்றூர். சியாயவேதாங்கங்களிலும், விசேஷித்து பகவத்விஷய ரஹஸ்யப்ரஸ்தானங்களிலும் இணையற்ற சிர்வாஹகர். ஸ்வாமியின் பெருமையை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 215ல் சிற்து விரிவாகக் காண்க. ஸ்வாமி, திருவேங்கடத்தெழில்கொள்கோதி யெந்தைத்தை தங்தைக்கு அத்தாணிச் சேவகராய் ஞாலம்புகழு கீழேழி வாழ்க.

பெரிய ஜீயர்ஸ்வாமி பூர்வாச்சரமத்தில் ஸாது ராமாநுஜாசார்யஸ்வாமி யென்னும் திருஶாமம் பூண்டு விளங்கினவர் இங்கே ஸேவை ஸாதித்தருளா சின்றூர். சியாயவேதாங்கங்களிலும், விசேஷித்து பகவத்விஷய ரஹஸ்யப்ரஸ்தானங்களிலும் இணையற்ற சிர்வாஹகர். ஸ்வாமியின் பெருமையை ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 215ல் சிற்து விரிவாகக் காண்க. ஸ்வாமி, திருவேங்கடத்தெழில்கொள்கோதி யெந்தைத்தை தங்தைக்கு அத்தாணிச் சேவகராய் ஞாலம்புகழு கீழேழி வாழ்க.

...

...

...

ப்ரபல ஸந்தேஹ பரிஹாரம்.

ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ ஆண்டவன் ஸ்வாமி இரண்டு மாத காலமாய் பொங்களூர் மகாநகரத்தில் மல்லேச்வரத்தில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு வாசாமகோசரவைவைம் பொலிய அத்யத்புதமாக மஹாபாரத ப்ரவசனம் செய்தருளை விஷயம் நாடு நகரமும் நன்கறிந்ததேபன்றே? அவ்விடத்தில், அடியேனுடைய ஸ்ரீ ராமாநுஜன் பத்ரிகையும், வைதிக மாநாலூரா பத்ரிகையும் மற்றும் அடியேனுடைய ஸகலக்குதிகளும் பல வித்வான்களுக்குச் சென்றுகொண்டிருப்பதனால் அவற்றைக் கடாகவித்தருளின அங்குள்ள வித்வான்கள்-ஸ்ரீமதுபபவே. ஆஸ்தான வித்வான். பண்டிதபூஷணமாசார்ய ஸ்வாமி முதலானவர்கள் ஸமீப காலத்தில் ஒரு நாள் மல்லேச்வரம் ஸன்னிதியில் ஒரு வித்வத்ஸபை கூட்டி அடியேனுடைய உபங்யாஸ சதத்வய மென்கிற நூலைப்பற்றி விசேஷங்கிமர்சம் செய்தார்களாம். உபங்யாஸ சதத்வயமென்பது ஸ்ரீ ராமாநுஜன் 199ல் தொடங்கி 208ல் முடிவு பெற்றுள்ளது. தனிப்புத்தகமாகவும் உலகெங்கும் பரவியுள்ளது. அதில் 179 லக்கமிட்ட உபங்யாஸம் “ஸ்ரீங்காத பாதுகாப்ரேக்ஷனே பங்யாஸம்” என்ற மகுடம்புனைந்தது. அவ்வுபங்யாஸத்தின் ஆரம்பம் “ஸ்ரீமதாண்டவன்” என்றிருந்ததனால் அது தொடங்கி வாசித்துக்கொண்டு போன்றாம். 192 லக்கமிட்ட உபங்யாஸம் முடியும்வரையில் இருபத்து நான்கு பக்கங்கள் இடைவிடாமல் அநுள்ளுத் தமாகப் பார்க்கவேண்டிய விஷயங்களாயிருந்தபடியால் ‘ஒருவர் வாசிப்பது, மற்றவர்கள் கேட்பது’ என்கிற முறையில் படன்சரவணங்கள் நடந்து ஆராய்ச்சி செய்யப்பட்டதாம் அங்குக் கூடி யிருந்த வித்வான்களால்.

180 லக்கமுள்ள உபங்யாஸம் “குரெள வாதிஹும்ஸாம்புதா சார்ய வுரை” என்பது. அதன் தலைமேலுள்ள முக்கியமான ‘விஜ்ஞாபனம்’ என்னவென்றால் “நெடுநாளாக அடியேனுக்குண்டாயிருக்கின்ற விசிகித்தையொன்றை இந்த பானைத் திருமண் ஸங்தர்ப்பத்தில் ஸவிநயம் விஜ்ஞாபிக்கி தேரன். தேசிக ஸம்ப்ரதாயமென்றும் தேசிக தர்சன மென்றும் தேசிகன் தேசிகன் தேசிகனென்றும் உருப்போடு கின்றவர்கள் தேசிகதுக்கு ஸர்வாத் நா அகபிமதமென்று விளங்கின்ற புண்டரத்தையும் அர்த்தங்களையும் ஆதரிப்பது என்ன அபிப்ராயத்தினுலோ தெரியவில்லையே. திருவரங்கம் பெரிய கோபிலில் உள்தேசிகனை உள்ளேயொடுக்கி உத்தரவீதியுண்டா? இத்திரை வீதியுண்டா? அடையவனைந்தானுண்டா என்று தேடித் தேடிக் கோவில் கட்டுவது எதற்காக? அவருக்குத் திரு எண்காப்பை எதற்கு நாம் வெறுக்கவேணு மேன்று ஒரு விவேகிக்கும் தோன்றவில்லையே. இதனில் மிககோர் வியப்புண்டே? புண்டர விஷயம் கிடக்கட்டும். அர்த்த விஷயங்களிலும் அனர்த்தமாகவள்றே கிடக்கிறது. ப்ரஸங்காத் அதனையும் விளக்குகின்றேன் அடுத்த உபங்யாஸங்களாலே” என்றுள்ளது. உடனே 180 முதல் 192 வரையில் பதின்மூன்று உபங்யாஸங்களில் விரிவாகச் செய்யப்பட்டுள்ள சிருபணங்கள்-தேசிகன் திருவள்ளம்பற்றின அர்த்தங்களுக்கு கேள்விருந்தமான அர்த்தங்களையே நவீனர்கள் ஆதரித்து வருகிறார்கள் என்பதைக் கண்ணுடிபோல் விளக்கிக் காட்டுவன. அதி லும் 191 லக்கமிட்ட விபுலமான

உபங்பாஸம்—பிராட்டி விஷயத்தில் (ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில்) முன்னுக்குப்பின் முரண் பட்டவையும் அர்த்தமில்லாதவையுமாகத் தொடர்யுண்டிருக்கின்ற வசன ஸந்தர்ப் பங்களை மிகமிக விளக்கிக் காட்டுவது.

இவற்றையெல்லாம் சிஷ்பக்ஷபாதமாக விமர்சித்த மல்லேச்வர வித்வான்கள் “இவற்றில் ஒன்றுகூட ஆக்ரஹத்தோடு எழுதினதாகத் தெரியவில்லையே; ஒவ்வொன்றும் ப்ரமாணசரணர்களுக்கு மிக அபிந்தனீயமாகவிருக்கின்றதே; மேலும் இந்த விஷயங்களெல்லாம் பூர்தாண்டவன் ஸ்வாமியை நோக்கியே எழுதப்பட்டனவாகவும் விளங்குகின்றதே: இவற்றையெல்லாம் ஆண்டவன் கடாசித்தருளாமலிருங்கிறப்பா? அவர் இங்கே எழுந்தருளியிருப்பதால் ஏகாந்த ஸமயத்திற்கென்று அவரையே கேட்டுப் பார்ப்போமே” என்று பரங்பரம் பேசிக்கொண்டு எல்லவேளையில் ஆண்டவனையனுசினார்களாம்; விஷயங்களை ஸம்கேஷபமாக விழ்ஞாபித்து ‘இதையெல்லாம் ஸ்வாமிகடாசித்ததுண்டோ? இதற்கெல்லாம் ஸ்வாமிஸமாதானம் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பதுண்டோ? இதைப்பற்றி இன்று எங்களுக்கு அநுக்ரஹித்தேயாகவேனும்’ என்று பிரார்த்தித்தார்களாம். அப்போது ஆண்டவன் ஸாதித்தாராம்—“அண்ணே ஸ்வாமியின் பிரசரங்களையெல்லாம் ஓரக்காரம் விடாமல் நான் பார்த்துத்தான் வருகிறேன்; அதனால் எனக்கு எவ்விதமான சித்தவிகாரமும் உண்டாவதில்லை; பூர்வாசரமத்திலேயே உண்டான தில்லையே; இவ்வாசரமத்தில் உண்டாக என்ன ப்ரஸக்தி? என்று.

அதற்குமேல் அந்த வித்வான்கள் “பாதுகாபத்ரிகையிலாவது இவற்றுக்கு ஸ.ாதானம் வெளிவரும்படி அநுக்ரஹித்தருளாகாதா?” என்றார்களாம். “விவாத விஷயங்களுக்குப் பத்ரிகையில் எள்ளளவும் அவகாசமளிக்கக் கூடாதென்றே அடிக்கடி நான் தெரிவித்து வருகிறேன்” என்று ஆண்டவன் ஸாதிக்க, அந்த வித்வான்கள் சியமனம் பெற்றுக்கொண்டு திரும்பிவிட்டார்களாம். இதை வெகு ஸிஸ்தருதமாகத் தெரிவித்திருக்கின்ற பூர்மான் உவே. E. S. பூவராஹாசாரியர் M. A. ஸ்வாமியின் பூர்முகத்தையே இங்கு வெளியிட விருப்பங்கொண்டேன்; ஆனால் அது ஸம்ஸ்க்ருத பாதஷயிலிருப்பதால் ஸத்யவகாசே வைதிக மாதாவில் வெளியிடலாமென்று விட்டிட்டேன். ஆண்டவன் ஸாதித்தருளின ஸாதானம் உண்மையில் அவருடைய பராஸாதவிக ப்ரக்கருதிக்குச் சேர்ந்ததே. இவ்விஷயம் சிற்க. இதையொட்டி மல்லேச்வர வித்வான்கள் ப்ரபலவஸந்தேஹமென்று ஒன்று தெரிவித்துள்ளார்கள். அந்த பூர்முகமும் ஸம்ஸ்க்ருதத்திலிருந்தாலும் அதன் ஸாரத்தைத் தமிழில் தெரிவிக்கிறேனிங்கு;

“ஸமீபத்தில் தேவீருடைய வைதிக மாதாவில் வெளிவந்த ஸதார்த்த ஸப்த சதியின் மூன்றுவது சதகத்தை ஊன்றி வாசித்த பிறகு தேவீருடைய தமிழ் நூல்களையெல்லாம் ஆழ்ந்து அநுபவிக்கவேணுமென்றுதோன்றி பூர்வே. டாக்டர் V. ராமையங்கார் ஸ்வாமியிடமிருந்தும் பூர்வே. வித்வான் இளையவில்லி பூவராஹாசாரியர் ஸ்வாமியிடமிருந்தும் முக்கியமான சில நூல்களைப் பெற்றுப் பலராய்க்கூடி வாசித்தோம். விஷயங்களெல்லாம் அத்யந்தம் ஸமீனாங்களாகவேயிருக்கின்றன. சிலவாண்டுகட்டுக்குமுன்பு தென்பரையாண்டவன். தேவீரைப்பற்றிப் பிரசரப்படுத்தி பிருந்த அபிந்தன பத்ரிகை ஸத்யம் ஸத்யம் என்றே ஒவ்வொருவரும் சொல்லும்படி.

பிருந்தது. தேவீருடைய லேகங்களுக்கு ப்ராமாணிகான வழியில் ஸமாதானம் சொல்லவேண்டும் ரூல் அஞ்ஜலிபந்தர் தவிர வேறு எந்த மார்க்கபுமில்லையென்று நிச்சயிக்கிறோம். இங்குள்ள உபயக்லையாரும் ஸடகண்டமாகச் சொல்லும் விஷயமேயிது. ஆனால் எங்களுக்குத் தோன்றியிருக்கிற ஒரு ப்ரபலஸ்தேஹந்ததைத் தெரிவிக்கிறோம்; எங்களுக்குத் தருப்தியாகும்படி ஸமாதானம் தெரிவிக்கப் பிரார்த்தக்கீட்டு தெரிவிக்கிறோம். (அதாவது) புண்டரத்திலும் அர்த்த விசேஷங்களிலும் தேசிகன் கிறோம். சென்னாக்கரையில் ஸம்ப்ரதாயான்தர் என்று சிஸ்ஸில்தேஹமாகவும் கல்வெட்டாகவும் தென்னாக்கரையில் ஸம்ப்ரதாயான்தர் என்று சிஸ்ஸில்தேஹமாகவும் கல்வெட்டாகவும் தெரியாற்க, நவீனர்கள் அவரை எப்படி ஆதரிக்கத் தொடர்க்கின்றார்கள்? பிராட்டி விஷயம் ப்ரபத்தி விஷயம் ... என்று எந்த விஷயத்தை யெடுத்துக்கொண்டாலும் தேசிகன்தையை சில்லைகள் நவீனர்களுக்கு வள்ளுதல்திதியில் கண்டே கடுவாயிருக்க, இது ஸாவ்யத்தமாகவுமிருக்க, வித்வான்களாய் விவேகிகளாயிருப்பவர்களும் அவரைத் தங்களுக்கு கூட்டஸ்தரென்று சொல்லிக் கொள்வதோடு சில்லாமல் பிரபல கல்லூரிகளையும் கிளப்பி அபரிமித கோலாஹலங்களையும் செய்து வருகிறார்களோ, இது எப்படி? இதைப்பற்றி தேவீரே விமர்சித்து எங்களைத் தெரிவிக்கும் வியாஜத்தால் உலகத்தையே தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறோம்" என்று மல்லேச்வர வித்வான்களின் ப்ரபல ஸங்தேஹ விழ்ஞாபனம். இந்தகு விடை பிறுப்பதை முக்கியமாகக் கொண்டே இக்கட்டுரைக்கு ப்ரபல ஸங்தேஹ பரிஹார மென்று மகுடமிட்டேன்.

அடியேனுடைய நூல்களில் இந்த ஸங்தேஹத்திற்குப் பரிஹாரம் ஏற்கெனவே வெளிவராமில்லை. ஆனாலும் 'அந்த நூலையெடுத்துப் பார்க்க; இந்த நூலையெடுத்துப் பார்க்க' என்று கோடி காட்டிலிடுவதில் பயனில்லையாகையாலும், மேலே ப்ரஸ்தாவித்த ஸங்தேஹம் உலகில் பலபேர்களுக்கு உண்டாகக்கூடியதாதலாலும், ப்ரக்குத ஸங்தர்ப்பத்தில் மிகமிக உண்டாகக்கூடியதாதலாலும் உள்ளவாறு தத்துவங்களை விளக்குகிறேன். முதலில் ஒவ்வொருவருடைய உள்ளத்திலும் ஒன்று திடமாகப் பதிநிதிருக்கவேண்டும், பதிநிதேயிருக்கின்றது; அதாவது—புண்டரத்திலும் ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களிலும் நவீனர்களுக்கு தேசிகநேடு ஸம்பந்தகங்தமும் கிடையாதென்கிற உறுதி. இந்த உறுதியை அடிப்படையாகக் கொண்டுதானே மேலே குறித்த ஸங்தேஹம் தோன்றியுள்ளது. ஸங்தேஹ பரிஹாரத்திற்குமுன்னே அவதாரிகையாகச் சிலவிஷயங்கள் விழ்ஞாபிக்கிறேன்.

அடியேனுடைய திருத்தகப்பனார் இப்போது எழுந்தருளியிருந்தால் அவர்க்கு இன்று நாற்றெட்டு திருஞாந்தரம் ஸிரம்பியிருக்கும். ரெளத்ரி ஸுஷவண்மீர் பூரட்டாதி நக்ஷத்திரத்தில் அவருடைய திருவுவதாரம் இன்று ஆவண்மீர் பூரட்டாதி நக்ஷத்திரத்தில் இக்கட்டுரையெழுதுகிறேனுகையால் அவரை ஸினைத்து, அதன் மூலமாகப் பல விஷயங்களையும் ஸினைத்து விழ்ஞாபிக்கிறேன். திருத்தகப்பனார் நாற்பத்து நான்கு திருஞாந்தரமே யெழுந்தருளியிருந்தார். அடியேனுடைய பதினாலாவது பிராயம் ஸிரம்பினவுடனே அவர் பரமபதித்தார். நான் புத்தியறிந்த ஒந்தாவது பிராயம் முதல் அவரைவிட்டு ஒரு கணமும் பிரிந்தது கிடையாது. க்ராமத்திற்கு எழுந்தருளினாலும் கூடவே நடத்தியழைத்துப் போவர். முதன் முதலாக ஸ்தோத்ரங்கள் கற்பிக்கையில் ஹயக்ரீவ

ஸ்தோத்ரங்தொடங்கி தேசிக ஸ்தோத்ரங்களையே சந்தை சொல்லிவைத்தார். ஆனவந்தார் ஆய்வான் பட்டர் ஸ்தோத்ரங்களையெல்லாம் பிறகுதான் கற்பித்தார். அக்காலத்தில் தேசிக ஸ்தோத்ரங்கள் அக்சேரியிருக்கவில்லை. தம்முடைய மனப்பாடங்கொண்டே எனக்கு எழுதிக்கொடுத்துக் கற்பித்தார். (தூலையேடு இருங்கதுண்டு.) அவற்றை மிக்க இளையைபில் கற்றபடியால் இப்போதும் [ப்ரசாரமில்லாவிடினும்] அவை எனக்கு உறுதியாயிருக்கின்றன. அந்த காலத்தில் தேசிக ஸ்தோத்ரமிற்க வடக்கையார் மிகச் சிலரேயிருப்பர். இல்லையென்றே சொல்லலாம். கோவில் சண்டைக்காக வரதராஜ பஞ்சாசத்துமட்டும் தெரிந்தவர்கள் சிலர் இருங்கார்கள். அக்காலத்தில் தென்கலையார் வடக்கையார் எல்லாரும் வ்யவஹரிப்பது வேதாந்தாசாரியர் என்றே யல்லது தேசிகன் என்கிற வ்யவஹாரம் அப்போது தலையெடுக்கவில்லை. “ஙங்காசார், ராகவாசார் என்கிற மாதிரி வேதாந்தாசார் என்பதோ?” என்று பிற்காலத்தில்தான் நவீன வகுப்பினர் தேசிகனென்று வழங்கத் தலைப்பட்டனர். இதைப்பற்றி இங்கு நான் க்ரந்தவிஸ்தரம் செய்ய விரும்பவில்லை. ஒன்றே கேண்மின். ஸ்வாமி அதிகரணஸாராவளியின் தொடக்கத்தில் “பூர்மத்ப்யாம் ஸ்யாதஸாவித்யநுபதி வரதாசார்ய ராமாநுஜாப்யாம்” என்கிறார். ப்ராசார்யரான் நடாதூரம்மாளை வரதாசார்யரென்றும் ஸ்வாசார்யரை ராமாநுஜரென்றும் சிர்தேசிக்கிறார். சுவோகமாகையாலே இப்படி ஸாதிக்க வேர்க்குத் தென்று எண்ணிவிடலாம். ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் ரங்காசார் ராகவாசார் என்கிறுப் போலவே வரதாசார் என்னலாமா? ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாத்யோபாய சோதநாதி காரத்தில் அம்மாளை வரதாசார்யரென்றே சிர்தேசிக்கிறார். அந்தரவும் அம்மாளைன்று குறித்தில்லர். வேதாந்தாசார்யரென்பது ஸ்வாமிக்குப் பட்டமாகக் கிடைத்த திருநாம மாகையாலே மிக சிறந்தது. வரதாசார்யரென்பது போலன்று. வேதாந்தாசார்யரென்று வழங்குவது கொவாமேயல்லது வாகவமன்று. ஆயினும் நவாகரிகத்தில் ஸ்வீனர்கள் (1900க்குப் பிறகு) இதை இழிவாக சினைத்துவிட்டார்களாதலால் அகாரஸப்பேசுத் ததையு முத்தேசித்து நாமும். தேசிகனென்றே வழங்குவதாகக் கொள்க. ப்ராஸங்கிகமிது.

திருத்தகப்பனார் வேதாந்தாசார்ய விக்ரஹம் ஏறியருளப்பன்னித் திருவாராதனத்தில் கோண்டிருந்தவர். இப்போதும் ஆராத்பதே. இரண்டு மூன்று ஸம்பந்தஸரங்களுக்கு முன்பு “விதுரஸ்ய யயெள வேச்ம” என்ற கணக்கிலே சிர்வேததுக் க்ருபையடியாக ஒருங்கள் அடியேனுடைய குடிசைக்கு ஸபவிவாராக எழுந்தருளின பூர்மத்பரமஹம்ஸ. முக்கூர் அழகியசிங்கரும் அந்த திருக்கோலத்தை ஸேவிக்க விரும்பி ஸேவித்து ‘தென்கலைத் திருமண்காப்பு சாத்திப்பிருக்கிறுப்போலிருக்கிறது’ என்று புன்முறவலோடு ஸாதித்தார். இதுவும் ப்ராஸங்கிகம். திருத்தகப்பனார் ப்ரஸ்தாவம் இங்கு எதற்காக எடுத்தேனே அதை விழ்ஞாபிக்கிறேன்.

இப்போது நடைபெறும் ரூ 1968. திருத்தகப்பனார் திருவாதாரரூ 1860. அவருடைய திருத்தகப்பனார்க்கு நால்வர் ஸஹோதரர்கள். ஒருவர் ப்ரஹ்மசாரியர்களே பிறந்து மறைந்தார். இருவர் திருப்பதியில் ப்ரதிவாதிபயங்கரத் திருமாளிகைகள் இரண்டுக்கு ஸ்வீகருத்தர்களாகச் சென்றனர். அவ்விருவர்க்கும் ஸந்தான பரம்பரை திருப்பதியில் விளங்கிவருகின்றது. அவ்விரண்டு திருமாளிகைகளிலும் ‘வேதாந்தாசார்ய’ நாமதேயம் இற்றைக்கும் தொடர்ந்து வங்குகொண்டிருக்கின்றது. அதில் ஒரு

திருமாளிகைக்காரர்க்கு வைத்தாபாத் நகரத்திலும் அதைச்சார்ந்த பல ஊர்களிலும் நெடுங்காலை சிஷ்டவர்க்கங்களுண்டு. ஏற்குறைய 175 வருஷங்களுக்குமுன் பிருந்த (திருப்பதி) அண்ணு வேதாந்தாசார்ய ஸ்வாமியென்பவர் வைத்தாபாத் நகரத்தில் கெள்ளிபுரம் தூவாஜாவுக்கருகில் கங்கிகல்லெட்டு என்று நாளைக்கும் ப்ரஸித்தமாக வழங்கி வருமிடத்தில் தம்முடைய மஹாதனிக சிஷ்டயனுள் கொம்பல்லி ராமசங்கிராவ் என்பவருடைய பேண்டுகோளுக்கிணங்கி சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸ்வனிதி ஸிர்மாணம் செய்வித்தார். இந்த ஸ்வனிதியில் ஆழ்வாராசாரியர்களில் ஒருவர் தப்பாமல் எல்லாரையும் ப்ரதிஷ்டை செய்வித்துள்ளார். வேதாந்தாசார்யரும் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வனிதியில் இப்போதைக்கும் நம் தேசத்து ஸ்வாமிகளின் திருவாராதனமே நடந்து வருகிறது. வேதாந்தாசார்யருடைய திருங்கல்லத்ர பரிபாலனங்களும் குறையற நடந்து வருகிறது. மேற்செய்தியைக் கேண்மின்.

அந்த வைத்தாபாதிலேயே ஸ்தாராம்பாக் என்று ப்ரஸித்தமான விடத்தில் ஸ்ரீமதுபயதேவ. காரணை பிரதிவாதிபயங்கரம் (ஆத்ய) அனந்தாசாரியர் ஸ்வாமி (நெடுங்கால் முன்பு எழுந்தருளியிருந்தவர்) பூர்ணமல் ஸெஸ்டுக்கு ஆசார்யராகித் தேவப்பெருமாள் ஸ்வனிதி ப்ரதிஷ்டை செய்தருளினார். இந்த ஸ்வனிதி மேலே ப்ரஸ்தாவிக்த கங்கிகல் மேட்டு ஸ்வனிதியிற்காட்டி ஒரும் பிரபல மாக விளங்கி வருகிறது. இந்த ஸ்வனிதியிலும் வேதாந்தாசார்யரை ப்ரதிஷ்டை செய்ய ப்ரஸ்தாவம் விளைந்தபோது அது தடைபாட்டு விட்டது. (காரணமென்னவென்றால்) கங்கிகல்லெட்டு ப்ரதிஷ்டைக்கு 40, 50 ஆண்டுக்குப்பின்பு இந்த ஸ்வனிதி ப்ரதிஷ்டை. முந்தின ஸ்வனிதி ப்ரதிஷ்டா காலத்தில் வேதாந்தாசார்யரைப்பற்றின போராட்டம் அங்குரித்ததே கிடையாதாம். அப்போதும் வடக்கீயார்களிருந்தும் அவர்கள் வேதாந்தாசார்யரையோ உடையவரையோ ஆழ்வார்களையோ அறியாதவர்களாகவேயிருந்தார்களாம். அதனால் அப்போது எவ்விதமான கலவைமும் தோன்றியிருந்ததில்லையாம். அதனாலேயே திருப்பதி ப்ரதிவாதிபயங்கர வம்சஸ்தர்கள் எவ்விதமான விசிகித்தஸ்யுமில்லாமல் வேதாந்தாசார்ய விக்ரஹம் ப்ரதிஷ்டையை நடத்தினார்களென்றும், ஸ்தாராம்பாக் ஸ்வனிதி ப்ரதிஷ்டா காலத்தில் தென்னுட்டில் சில திவ்ய தேசங்களில் நவீனர்களின் போராட்டங்கள் நிதமன்றத்தளவுஞ் சென்று கடுந்தண்டனைகளும் கொடுங்கட்டனைகளுமாய் ரஸாபாஸமாக இருந்து வங்கதனால் “விளைகொடுத்து விளைவாங்க வேண்டாம்” என்று ஸாதித்தாராம் காரணை பெரிய ஸ்வாமி. அதனால் அங்கு புஷ்கரத்திலும் வேதாந்தாசார்ய ப்ரதிஷ்டை அவகாசமற்றதாயிற்று. ஸமீ. காலத்தில் வர்மிந்த [அஸ்மதாசார்யரான] காதிஸ்வாபியும் தாம் ப்ரதிஷ்டை செய்வித்தாந்தினா [பனஸ்வாடி வேஷ்கடேசவரமந்திர், மார்வாடம் ரோல்—ஸ்ரீரங்கநாதமந்திர்] ஸ்வனிதிகளில் அந்த ஆசாரத்தையே பின்பற்ற நேர்ந்தது. இதை காதிஸ்வாமி திருவாக்கில், பலகால் கேட்டிருந்தேன், ஏற்கெனவே இதை பிரசரம் செய்துமிருக்கிறேன். இனி, திருத்தகப்பனுர் காலத்தில் அடியேன் கேட்டவற்றையும் கண்டவற்றையும் தெரிவிக்கிறேன்.

திருத்தகப்பனுரை சேரில் ஸேவித்தவர்கள் தற்காலம் ஸ்ரீஉவே. திருமலையீச்சம்பாடி வரதாசாரியர் ஸ்வாமியொருவரேயுளர். இவர் என்னைவிட நான்கு பிராயம் முத்த வராதலர்ல் தமது பதினெட்டு பிராயம்வரையில் திருத்தகப்பனுரை ஸேவித்திருக்கக்கூடு

மேன்று சினைக்கிறேன். காஞ்சிவாளிகளில் மற்று எவரும் எனது சினைவுக்கு வரவில்லை. அவரை ஸ்வாப்நதலைக்குத்தென்பார்கள். ஸ்மார்த்த மாதவர்களுமுட்பட அக்காலத்தில் காஞ்சியிலுள்ளவர்கள் பெரும்பாலும் திருத்தகப்பனுரிடம் கல்வி பயின்றவர்கள் என்பதை நேரில் அறிவேன். இரண்டொரு ஸ்வமிவத்ஸரம் திருமாளிகைக்கணவிட்டுப் பெயர் முடியாமல் வானமாமலை டெட்து வித்யாசாலையின் சில வகுப்புகளை ஸ்வக்கருறுத்திலேயே நடத்திவங்தாரேன்பதைத் தன்சரிதையீல் விரிவாக விளக்கியிருக்கிறேன். அக்காலத்தில் பல பெரியார்கள் திருத்தகப்பனுரிக்குப் பரம ஆப்தர்களாயிருந்தனர். வடக்கில்யார்களில் பூர்வே. அளவூர். கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி, தன்றி பட்டண்ணுதாதாசாரியர் என்னுமிருவரும், தென்கலையார்களில் பூர்வே. கிருஷ்ணமிக்ஷம்பாடி ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி, பழனிவார்களென்பதை ஏழு வருட காலம் அநு வித்திருந்தவனாடி யேன்.

மேலே குறித்தவர்களில் அளவூர் கிருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி யென்பவர் திருத்தகப்பனுரோடு ஸ்வாமியாக இருந்தவரென்று கேள்வி. அந்த ஸ்வாமிக்கு தர்மசாஸ்தரத்தில் மட்டும் வ்யாஸங்கம் அதிகமாயிருந்தது. திருத்தகப்பனுர் திருநாடவங்கிரித்தபிறகும் ஏறக்குறைய பதினைந்திருபது வருஷங்காலம் அந்த ஸ்வாமி ஜீவித்திருந்தார். எல்ல சில்டர். வம்புதும்பு வியாபாரங்களில் தரிகரணத்தாலும் ப்ரவேசித்தவரல்லர். இந்த ஸ்வாமியை நன்கறிந்தவர்கள் இப்போதும் காஞ்சியில் பலருளராதலால் இவரைப் பற்றி இங்கு சான் அதிகமாக எழுத விரும்பவில்லை. இந்த ஸ்வாமியை அடியேன் இங்கு ப்ரஸ்தாவித்ததன் காரணத்தை சுற்றுப் பொறுத்து மேலே விவரிக்கிறேன்.

தென்னுசாரிய தார்சனஸ்பை என்பது காஞ்சியில் கொடுஞாளாகவள்ளது. திவ்யதேசங்களில் வடக்கில்யார்களின் விஷுமசேஷங்கடைகள் தொடர்ச்சிகளைவதற்காலத்தில் மேலே கண்ட பெயர்பூண்ட ஸபை சில திவ்யதேசங்களில் சிறுபாப்பட்டதாம். காஞ்சியில் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ஸபை (Registered) இற்றைக்கும் பணியாற்றிவருகின்றது. பொரியகாஞ்சிபுரத்திலுள்ள உலகளாந்த பெருமாள் ஸன்னிதி, வைகுண்டநாதன் ஸன்னிதி, பாண்டவருதான் ஸன்னிதி, விளக்கொளி ஸன்னிதி ... இவற்றில் தினப்படி மாலை வேலையில் சித்யாநுஸந்தான ஸேவைக்காக தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியத்யாபகர்களில் சிலர் [யுவாக்களாகவுள்ளவர்கள்] முறைவட்டாராகச் சென்றுகொண்டிருந்தார்களாம். தீப்ப்ரகாசன் ஸன்னிதியிலும் வேதாந்தாசாரியர் திருநண்டாத்திலும் திருத்தகப்பனுர் பலவாண்டுகள் சித்யாநுஸந்தான ஸேவைக்குச் சென்றுகொண்டிருந்தார். திருமேனியில் அசக்தியினுலே சிலகாலம் திருங்கூத்திரங்களுக்குமட்டும் போய்வருவதென்று வைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவர் அடிக்கடி ஸாதித்துக்கொண்டிருந்ததென்னவென்றால், விளக்கொளி ஸன்னிதியில் முதன்முதலாக ராமாநுஜாபாத்ரக் கிளர்க்கி ஏற்பட்டதே யொழிய, தெங்கலைத் திருமணைமாற்றவேணுமென்கிற கிளர்க்கி வெகுகாலம் வரையில் ஏற்படவேயில்லையென்றும், தம்முடைய பதினுன்கு பிராயத்திற்குமேல்தான் புண்டரத்தை மாற்றவேணுமென்கிற கிளர்க்கி ஏற்பட்டதாகவும், தாம் இளமையில் தம்முடைய திருத்தகப்பனுரோடுகூட விளக்கொளி ஸன்னிதிக்குச் செல்லுங்காலக்களில் புண்டர ஸங்கிழைச்சத்தில் எவ்விதமான மாறுபாடுமில்லாமலே பலகால் ஸேவித்ததாகவும், வடக்கில்யார்க்குள்ளும், விளக்கொளி ஸன்னிதிக்கு தர்மகார்த்த பரம்பரையினரான

கைக்கோளர்களோடும் ஏற்டெ வியாஜ்ஜிபங்களினால் வேதாந்தாசாரியர் ஸன்னிதி பல வருஷங்கள் திறக்கப்படால் முடப்பட்டேயிருங்கதாகவும், முதன் முதலாக அந்த சிலைமைதான் தமக்குத் தெரிந்ததாகவும் பலகால் ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். இதை யெல்லாம் சிறுவனுடையிடம் ஸாதிக்க ப்ரஸக்தியில்லை; சில பெரியார்களோடு அவர் ஸம்பாவிக்கொடில் செனிப்பட்ட விஷயங்கள் அடியேனுக்கு ஒன்பது பத்து பிராயத்திலிருங்கே நினைவு. இச்செய்திகள்மட்டுமன்று; அவர் க்ரந்தங்களில் வார்த்தை யாடும் விஷயங்களும் பெற்றப்பலும்.

சீமெண்டை மாடவீதியில் ஈச்சம்பாடி விஜயாகவாசார்ய் ஸ்வாமியென்று ஒரு பெரியவர் எழுந்தருளியிருந்தார். அவரை அடியேன் க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில் ஸேவிக்கப் பெற்றதில்லை. உத்தமாச்சரமியாயெழுந்தருளியிருந்த காலம் நன்கறிவேன். அடியேனுடைய பதின்மூன்றாவது பிராயத்தில் அந்த ஸ்வாமி தி நாடலங்கரித்தார். அவரைப்பற்றின ஒர் ரண்ரண்களுனகாமான இசிராவதைப் பிறகு பலர் முகமாகக் கேட்டிருந்தாலும் முதன் முதலாகத் திருத்தகப்பான் சிருவாக்கில் கேட்டி.காங்கேதன். அந்த ஸ்வாமி தாம் வேதாந்தாசாரியர் ஸன்னிதிபூட்டு சாவிக்கை வைத்துக்கொண்டிருந்தவர். என்பது திருங்கஷத்திரம் வாழ்ந்திருந்த அவர் இருபது பிராயம் முதல் எழுபது பிராயம் வரை வேதாந்தாசாரியர் ஸன்னிதி பரிபாலனத்திலேயே ஊன்றியிருந்தவர். [பத்து ஸம்வக்ஸரம் உத்தமாச்சரமியாயெழுந்தருளியிருந்தார்.] இந்த ஸ்வாமி, ஆங்காங்கு திருமாளிகைகளில் நடைபெறும் ஹவ்யகவ்ய ஸமய விசேஷங்களில் “வேதாந்தாசாரியர் தக்ஷிணை” என்று வாங்கியும் திருவோணங்தோறும் புட்டுக்கூட்டையெடுத்துக் கொண்டு இங்கு மாட வீதிகளிலும், ஸ்ரீ. யதோக்தகாரி அடிடபஜ வீதிகளிலும் அழுதுபடி ஸியாபரித்து விளக்கொள்பில் திருங்கஷத்தர கோஷ்மைபரி மாலனம் செய்துவந்தவரென்பதை இற்றைக்கும் பலர் கூறுவர்.

இந்த ஸ்வாமி ஒருநாளிரவு வழக்கப்படி வேதாந்தாசார்ய ஸன்னிதியைப் பூட்டி கொண்டிருக்கையில் வீரகுரர்களான சில வடக்கிலையர்க் வந்து பலாத்காரமாகச் சாவியைப் பறிக்கையில் மஹாபலிஞ்சிடரான இவநும் விடாால் வெகுநாழிகை போராடினரென்றும், இவருடைய சிருக்கைகளைச் சம்பாட்டி கொண்டடி தது கனத்கபாதையை உண்டாக்கின வளாவில் ஜடாயுமஹராஜீபோல் தமிழாலும் வேதனீ தாங்க முடியாவல் நீலத்தில் விழுந்து வெகுநாழிகை சைக்கண்பாற்றிருந்து, அடித்த வடக்கிலையர்களாலேயே நடுசிசையில் திருமாளிகையில் கொண்டு சேர்க்கப்பட்டாரோன் நும் ப்ரளித்தமான விஷயம். 1874-ஆம் ஆண்டுவரையில் ஸினக்கொளி வேதாந்தாசாரியர் தென்கலைத் திருமண் காப்பில் சிறிதும் விபர்யயமடையாலே திகழ்ந்தாரென்பதை தீப்ரகாசனேநூகூடவே வேதாந்தாசாரியரையும் சேர்த்து எடுத்திருக்கிற படங்கொண்டு உலகாறிந்திருக்கின்றது. இந்த படம் ஸேலாப்தர்ஸிகைபில் டடக்கிலையர்களே வெளியிட்டது. நாழும் 1—1—55ல் வெளியிட்ட ஸம்ப்ரதாய ப்ரதிப விரர்சத்தில் பக்கம் 7ல் அந்த பக்கம் நிறைய வெளியிட்டிருக்கிறோம்.

விளக்கொள்ள ஸ்னிதியில் நூதனமாகப் புகுத்தப்பட்ட ராமாநுஜாபாத்ரம் அகன்றதேயோழி, அதேபோல் நூதனமாகப் புகுத்தப்பட்ட வடக்கில் நாமம் ஏன் அகலவில்லை? என்று ஒரு கேள்வியெழும். கேள்வியின் கள்ளர்கள் களவு செய்யப் புறப்படும்போது வழியிடையில் விளாய்க் கோவிலில் பிரார்த்தனை செய்துகொள்ளவீர்

பிரபல ஸங்தேஹ பரிஹாரம்

களாம்; விசேஷாமான பொருள்கள் கிடைக்கின்வெண்டும், களவில் பிடிப்படாமலிருக்க வேண்டுமென்றும் [காணிக்கைகள் செலுத்தியோ செலுத்துவதாகச் சொல்லியோ] பிரார்த்தனைகள் நடைபெறும். தெய்வவசங்காகப் பிரார்த்தனை பலித்துமில்லாம். பிறகு பொரு ஸிமூந்தவரும் இஷ்டதேவதா ப்ரார்த்தனை செய்துகொள்ளர்; அந்த ப்ரார்த்தனை பலிப்பாது முண்டு; பலிக்காமலே போவதுமுண்டு. இதற்குச் சான்றாக வேதத்திலிருந்தும் ஒன்று காட்டுகிறேன். அபிசாரிமேன்று ஒரு கருாம்; அதாவது குன்யம்வைத்தல். அதைச் செய்ய சினைப்பவனுக்கு உபாயம் சொல்லிக்கொடுப்பன் வேதபுருஷன். குங்யம் வைப்பவனுக்கு 'அபிசார்' என்று பெயர்; "ஆக்நாவெஷ்ணவ மேகாதசகபாலம் ஸிவபேதத் அபிசார்" என்று அவனுக்கு ஒரு இஷ்டியைக் காட்டிக்கொடுக்க, அதை அவன் அனுட்டித்துவருகிறோன். குங்யம் வைக்கப்படுகிறவன் ஒருவனுண்டே, அவன் மூறை யிட்டால் அவனுக்கும் உபாயம் காட்டிக்கொடுக்கிறான் அந்த வேதபுருஷன்தானே. என்ன காட்டிக்கொடுக்கிறான் தெரியுமோ? *ஏத்தயை யஜேத அபிசர்ய மாண: என்று, பகவனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்த இவ்விட யையே இவனுக்கும் உபாயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கிறான். எது பலிக்கிறது? என்று பார்த்தாலோ, இரண்டும் பலிக்கலாம்; இரண்டும் பழுதுபடலாம். இரண்டிட லொன்று பலிக்கலாம். இதைப்பற்றின விரிவு இங்கு வேண்டா. தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியில் உயிர்யாணியின் திருமண்காப்பு வழக்கு நெடுங்காகத் தொடர்த்து நடந்துவந்து ஸமீபகாலத்தில் [செங்கற்பட்டு தீவிரத்தில்] முடிவு பெற்றிருப்பது உலகம் பரவியதன்கோடு. அந்த முடிவின்மேல் அப்பீல் செய்யப்படு மென்பதிருக்கட்டும். கனம்பொருந்திய மேதாவியான ஓர் அதிகாரி புண்டரவிஷயத்தில் விஷயிகள் செய்து போந்த விஷயச் செயல்களை 49 பக்கங்கொண்ட ஜுட்டுமென்டினால் அலசியலசி விவரித்திருக்கும் பரிசை உலகம் காணப்போகிறது ஸ்ரீ ராமாநுஜன் மூலமாகவே. அப்பீல் முடிவு எப்படியாவது ஆகுக. மத்யஸ்தரான ஓர் அதிகாரி சோம்பாது ஸகல ரிகார்டுக்களையும் ஆராய்ந்து உண்மையைக் கண்டறிந்து கையிலங்கு நெல்லிக்கணியெனக் காட்டியிருப்பது மற்றும் பல தேவாலயங்களிலும் நடந்த புண்டர விஷயச் செயல்களுக்குக் கைவிளக்காகவன்கோடுவுள்ளது. இது சிற்க:

ப்ரக்ருதம் “பிரபல ஸங்தேஹ பரிஹாரம்” என்று மகுடமிட்டு நாம் எழுதிவரும் இக்கட்டுரையில் மேலே விவரித்த விஷயங்கள் நாம் பரிஹரிக்க விரும்பிய ப்ரபல ஸங்தேஹத்திற்குப் பரிஹாரகங்களாக ஆகமாட்டாவாயினும் வேதாந்தாசார்யருடைய திருவுவதாரஸ்தலத்தின் யதார்த்தமான நடவடிக்கைகள் உலகுக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டியது அவசியம் என்று கருதி விவரித்தபடி. இதே ஸமயத்தில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸன்னிதி தர்மகர்த்தாவான ஸ்ரீமான் உவே நல்லப்பா. ஜீயப்பங்கார் ஸ்வாமியின் கட்டுரை யோன்று ஸ்ரீராமாநுஜனில் வெளியிடப்படவேண்டுமென்கிற கோரிக்கையுடன் ஈமிட மனுப்பப்பட்டுக் கிடைத்தது. அடுத்தபடியாக அச்சிடப்படும் வியாஸம் அதுவே. அதனால் பல உண்மைகள் தீவிரமாக மூலமாக விசதமாகுமாதலால் இனி ப்ரதான ஸங்தேஹபரிஹாரத்தில் ப்ரவர்த்திக்கிறேன். வேதாந்தாசார்யருடைய பரிசுத்தி ஸர்வாத்மா தங்களுக்கு எதிரிடையானதென்று நன்கு தெரிந்துவைத்தும் அவரைத் தங்களுக்கு ஆசார்யராக எப்படிகொண்டார்கள்? என்பதுதானே ப்ரபல ஸங்தேஹம். இதற்குக் கேண்மீன்.

கீழே அடி யேதுடைய திருத்தகப்பனார்க்குப் பரமாந்தர்களேன் றும், பல்காலும் நம்முடைய க்ருஹத்திலேயே போதுபோக்கினவர்களேன் றும் தெரிவிக்கப்பட்ட அளவூர் க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியும் தண்டரி பட்டண்ணூதாதசார்யரும் பன்முறையும் பேசிக்கொண்டிருந்த விஷயங்களை விள்ளாபிக்கிறேன். “நீவீரர்கள் வகுப்பில் இருநூரூண்டுகட்குமுன்பு தேசிகளைப்பற்றியோ ராமாநுஜரைப்பற்றியோ ஆழ்வாரர்களைப் பற்றியோ ப்ரஸ்தாவித்தெழுதியிருந்த கரங்தசகலமாவது காட்டிவிட்டால் நான் அடிமைப் படுகிறேன்” என்று பலகால் நான் செய்யும் சபதம் அந்த ஸ்வாமிகளிருவருடைய திருவாக்கக அவங்டம்பொக்கொண்டுதான். இதை அளவூர் க்ருஷ்ணமாசாரியர் ஸ்வாமி அமுத்தம் திருத்தாராகச் சொல்லுவர். நவீனவகுப்பினர் பரம வைதிகர்களாம். நெறுப்பையும் அலம்புசிறிரவர்களாம். அதனால் ஐகன்ய ஜாதியர்களையும் அவர்களுடைய பிரபந்தங்களையும் அவர்கள் பாடின ஸ்தலங்களையும் தாங்கள் விரும்புசிறிரவர்கள் ஸ்ல ரென் றும், அப்படி விருப்பின ஆசார்ய பரம்பரையில் தங்களுக்கு ப்ரதிபத்தி கிடையாதென் றும், தென்கலையார்கள் கோவில்களை ஏகதேசாராகக் கொள்ளினாகொண்டு அருபவிப்பது பொருமல் தாங்களும் தேவாலயங்களிலே பிரவேசிக்க விரும்பி, தங்களுக்கென்று அஸாதாரணமாக ஓர் ஆசார்யனைப் பிடித்துக்கொள்ளவேண்டி, அக்காலத்தில் தென்கலையார் தேசிகளிடத்தில் விசேஷப்பரதி. பத்திரைகளையும் அவருடைய ரஹஸ்ய கரங்தங்களை ப்ரவசனத்தில் கொள்ளாமலுமிருந்ததையே பெரிய காரணாராகக்கொண்டு, தேசிகன் பெரிய வித்வானுகையாலே அவரைக் குருவாகப்பற்றிக் கொள்வதே பாங்கென்று துணிந்து, பரம்பரை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடு ஒன்றுமூல்க்கு முடியாமல் வேறு பத்ததிகளை ஸ்ரூஷ்டி த்துப் புகுந்ததில் பாலகாண்டமே யுத்தகாண்டமாக முடிந்தது—என்று அந்த அளவூர் ஸ்வாமி ஸாதிக்கக் கேட்டுக்கேட்டு என்காது ஒட்டையாய்விட்டது. வேதாந்தாசார்ய ரஹஸ்யங்களில் தென்னாசாரியர்களுக்குக் கண்டனமிருப்பதாக என்னுவதற்கு ஆஸ்பதமிருப்பதனாலும் நவீனர்கள் அவரைப் பற்றிக்கொண்டார்களேன்பது ஸாரமானது.

ஸ்ரீமான் D. T. தாதாசாரியார் வெளியிட்டிருக்குமுன்மைகள்

“என்றைக்கோ பரமபதித்த அளவூர் ஸ்வாமியும் மற்றொருவரும் ஸாதித்ததிருக்கட்டும். மறைந்துபோன அவர்களைப்போல் வாயாஸ்மட்டும் சொல்லி ஸ்லாமல் எழுதி அச்சிட்டுமிருப்பவர் இற்றைக்கும் வாழ்பவரான ஸ்ரீமான் D. T. தாதாசாரியார். அவரெழுதியிருப்பதையே எடுத்துக் காட்டுகிறேன்—அவரெழுதி அச்சிட்டு வெளியிட்டுள்ள ஸம்ப்ரதய ப்ரதி. மென்கிற வடமொழிச் சுவடியில் 69, 70 முதலான பக்கங்களில் உண்மையான விஷயங்கள் பல வெளிவந்திருக்கின்றன, கேள்வுகள்: (1) “கவியின் கொடுமையினால் திவ்யதேசங்கள் அவைதிகர்களான ஏகதேசிகளின் ஆன்றையிலே இருக்கின்றபடியால் அதனால் கேட்டுப்போன கோவில்களைக் கண்ணேடுத்தும் பாராம விருப்பதுதான் ஸாதிக்கர்களுக்கு உற்றது. ஆனாலும் ப்ரதிபசுக்களான இந்த ஏகதேசிகள் கோவில்களில் அதிகமான மரியாதைகளை அநுபவித்துவருவதால் அதுசன்டு ஆறியிருக்க மாட்டாமல் கோவில்களிலே நாழும் புகுந்து கலவறம் பண்ணவேண்டியதாயிற்று; இதைப் பற்றி நமக்கு வருத்தமே” (2) “தேசிகபாத்ரத் தனியைச் சொல்ல வடக்லையார்க்கு ஹக்கு இருக்கத்தானிருக்கிறது. இல்லாமற்போகவில்லை. ஆனாலும் வடக்லையார்கள்

ஓய்வில்லாத உழைப்புகள்

பரம ஸாத்விகர்களானக்யாலே சாந்தியில் விருப்பினாலும் கலவுறத்தில் வெறுப்பினாலும் அந்த பாத்திரத்தைச் சொல்ல முயற்சி செய்யவில்லை."

(3) மிகவும் ஸாரமாக எழுதியிருப்பது கேள்வி. (அந்தச் சுவடியில் பக்கம் ரீல் ப்ரசிவசனாகாண்டம் 49-ல்.) "அந்தியாக வடக்கீல்யாயிருந்த கோவில்களையெல்லாம் தென்கலீயாக ஆக்குவதே தொழிலாயிருந்த தென்கலீயார்களாலே நெடுஞ்செலாக்கு முன்னாலே ஆக்ரமிக்கப்பட்டு அவைத்திகளையக்கிடந்த கோவில்களை மறுபடியும் வடக்கீல்யாக்க வேண்டியது யுக்தமேயன்றோ. விளக்கொளி ஸன்னிதியானது வெகு காலமாக அவைத்திகமாய்க்கிடந்தது. அதை வைத்திகமாக்க ஸ்ரீமத்திருப்புட்கும் ஸ்வாமி அக்கரைகொண்டார். அவர் செய்த உபாயம் பலித்துவிட்டது. லோகஷேஷமத்திற்காக இப்படிச் செய்ய வேண்டியதுதானே. ஆஸ்திகர்களுக்கு இது கடமைதானே." என்பதாம். அந்தியாக வடக்கீல்யாயிருந்த கோவில்களை நெடுஞ்செலாக்கு முன்னாலே தென்கலீயாக்கினது உடையவரும் கூரத்தாழ்வானும் சேர்ந்து—என்று இந்த கெட்டத்தில்தான் எழுதி முடித்திட்டார்

ஓய்வில்லாத உழைப்புகள்

கார்க்குதவாது களோபரங்கள்.

உலகில் பல கொண்டாட்டங்கள் பலவிடங்களில் பலரால் ஸிக்ரித்தப்படுவதுண்டு. வெள்ளிவிழாக் கொண்டாட்டம், தங்கவிழாக் கொண்டாட்டம், வயிரவிழாக் கொண்டாட்டம், நூற்றுண்டு கொண்டாட்டம்.....என்னுங் கொண்டாட்டங்களைல் லாம் லெளகிகர்கள் நடத்தும் முறை வேறு, வைதிகர்கள் நடத்தும் முறை வேறு. லெளகிகர்கள் ஆங்கில வருஷத்தைக்கொண்டு நடத்துவர்கள். வைதிகர்கள் ப்ரபவாதி ஸம்வத்ஸரத்தை முதலிட்டே நடத்துவர்கள். இதில் யார்க்கும் விவாதமில்லை. முதன் முதலாக அப்தழர்த்தி மஹோத்ஸவமே ப்ரபவாதி ஸம்வத்ஸர முறையில்தான் நடத்தப்பட்டுவருகிறது. இதை நெஞ்சில் திடமாக்ககொண்டு மேல் விஷயத்தைக் கவனியுங்கள்.

நம் வேதாந்தவாசினியர் திருவாவதரித்த வருஷம் ஜாசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது. ப்ராமணிகரான (வைகுண்டவாசி) ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. இஞ்சிமேட்டமுகியசிங்கர் கக்ல வருஷத்தில் அவதாரமென்பதற்குத்தான் ப்ரமாணம் கிடைக்கிறதென்றும், விபவ வருஷத்தில் அவதாரமென்று கேள்விமீட்டுமே யுள்ளதெங்றும், (கக்லவர்ஷே) என்பதற்கு லக்ஷணாயா விபவவர்ஷே என்று அர்த்தங்கொள்ளலாமென்றும் தாம் எழுதிய தத்வங்கா பூமிகையில் விளக்கியுள்ளாரென்பதை எற்பொருளெழுநூறின் ஆரைவு நூற்று நூற்றில் பாரா 581ல் விவரித்திருக்கிறேன்.

ஒரு பெரிய ஆசார்யருக்கு அவதார வருஷத்தில் விவாதமோ விப்ரதிபத்தியோ விளைவதென்பது ஸர்வாத்மா அஸ்ம்பாவிதம். கூரத்தாழ்வான் எம்பார் பட்டர் நெஞ்சியர் அப்பிள்ளை போல்வாரான ஆசாரியர்களையெடுத்துக்கொண்டு இவர்கள் எந்த வருஷத்தில் அவதாரித்தார்கள்? என்று கேட்டால் ஞாபகம் வைத்துக்கொண்டு சொல்லுவார்

இல்லாமற்போன்றும் எழுதிவைத்திருப்பதில் ஒரு விவாதமும் கண்டதில்லை. மணவாளமாழுனிகள் ஸாதாரண ஸம்வத்ஸரத்தில் அவதரித்தருளினு ரென்பதை அக்காலத்து ஆசாரியர்களே சூசங்தோபத்தமாக்கியிருக்கின்றார்கள். எம்பெருநாமானார்க்கும்ப்படியே, கிம்பழுஞா? ஒரு ஆசார்யருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி இவர் எந்த வருஷத்தில் அவதரித்தார்? என்று ஒரு பெரியவரைக் கேட்டால் 'தெரியாது, கவனித்ததில்லை' என்பர் சிலர்; சிலரோவென்னில், நிஸ்ஸம்சயமாகவும் சிர்விவாதமாகவும் சிஷ்கர்ஷமாகச் சொல்லுவர். இங்ஙனென்றிக்கே விவாதத்தில் வந்து விழுந்தால் என்ன சிச்சபிக்கவேண்டும் தெரியுமோ? மீண்டுமீண்டும் நாம் சொல்லவேண்டுமோ அதை? நவீனர்களென்று தாங்கள் பெற்றிருக்கும் வ்யபதேசத்தை தாங்களே சிலைநாட்டிக் கொள்ளுகிறார்களத்தனை.

இங்ஙனே புதுத்தெய்வும் கொண்டாடத் தொடங்கினது எதற்காகவென்னில், திவ்யதேசங்களில் வீண்கலஹங்களை யுண்டுபெண்ணுவதற்கேயென்பதை அறியாதாருள்ரோ? உண்டுபெண்ணின வீணை கலஹங்களைஞால் ஏற்பட்ட வீணை பணச் செலவுகள் எவ்வளவு தெரியுமோ? அதிசயோக்தியில்லாமல் சொல்லுகிறேன்—பூர்ங்கம்போல் ஒரு பெரிய தேவஸ்தானம் சிருமிப்பதற்குப் போதுமான பணமென்னத்தட்டி ல்லை. எவ்வளவும் போராட்டடும்; தோல்விகளுக்குச் சனோக்காரர் சோன்மேலும் போராட்டடும். ஒரு ரூபாய் கேட்கப் பத்து ரூபாய் கொடுக்கவும், பத்து ரூபாய் கேட்க ஆயிரம் ரூபாய் கொடுக்கவும் சக்தர்களான தனிகர்கள் இருப்பதனுலே பணச் செலவுக்குப் பின்வாங்க வேண்டியதில்லை. ஆனால் செய்யும் காரியங்கள் ஆத்மத்ருப்தியையாவது விளைக்க வேண்டுமே. அதை நவீனர்களின் உள்ளமே உணரும்.

பகவத் ராமாநுஜருடைய கொள்கை என்ன? என்று கேட்டாலும், பின்னொலோகாசார்யர் மணவாளமாழுனிகளின் கொள்கை என்ன? என்று கேட்டாலும் உடனே எடுத்துரைக்கத் தயங்குவாரில்லை. நிங்கள் கொண்டாடும் புதுத்தெய்வத்தின் கொள்கை என்ன? என்று கேட்டால் “முன்னுக்குப்பின் முரண்படப் பேசுவதுதான் முக்கியமான கொள்கை” என்றல்லது வேறொன்றும் கேட்க விரும்புகில்லையே. கண்கள் சிவந்து முகம் சிறிசிவப்பதனால் என்ன பயன்? மற்றெல்லா விஷயங்களையும் விட்டு, பிராட்டி விஷயம் ப்ரபத்தி விஷயம் என்கிற இரண்டைமட்டும் எடுத்துக்கொண்டு பூர்வோத்தர விரோதங்களைப் பரிஹரித்து ஸாதாரணஜ்ஞான முடையவர்களும் தெளிவு பெறும்படி ப்ராமணிக வித்வான்களைக் கொண்டு எழுதுவித்துப் பிரசரம் செய்தால் எவ்வளவோ மதிப்பாயிருக்குமே என்பது தெரியவில்லையே. ஏன் தெரியவில்லை? நன்கு தெரிந்துதானிருக்கிறது. சரக்கில்லையே, என்ன பண்ணுவது! என்கிறார்கள் பிராமணிகர்கள். இந்த அழகுக்கு அச்சுக்கூடங்கள் தோறும் அல்லும் பகலும் உணவு கெட்டு உறக்கங்கெட்டு வெள்ளைக் காகிதங்களையெல்லாம் கறுப்பாக்கிக்கொண்டு கிடப்பதில் என்ன புண்ணியமோ! புருஷார்த்தமோ! தெரியவில்லையே! இந்த ஒய்வில்லாத உழைப்புகளும் காசுக்குதவாத களேபரங்களும் சில பாமரர்களைக்கூட மயக்க மாட்டாவே. பல வகுங்கள் செலவுறித்து மண்டபங்கள் கட்டிவிடலாம்; மனத்தில் தோன்றுகிறபடியெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டிவிடலாம். எதிலும் அருளமயில்லை. பின்னை எதில் அருமை? பகவத் ராமாநுஜர்சனத்திற்கு எதிராக நவீனர்கள் கொண்டிருக்கும் புதியதர்சனத்தின் உண்மைப் பொருள்களை உலகறியச் செய்வதே அரிது அரிது! பெரிதுமரிது!!

...
—

...

...

✽

ஞ

ஸ்ரீதேசிகனின் ஆரூவது நூற்றுண்டுவிழா

கிதாரத்னம், நல்லப்பா, ஜீயப்பங்கார், (சின்ன காஞ்சி, ஆணைக்ட்டி வீதி.)

ஸ்ரீதேசிகனின் 800வது திருங்கூத்திர விழாவை வடக்கீலையார் சென்ற நூற்றுண்டி ல் கொண்டாடி நூற்றுண்டோவென்று சிலர் கேட்க, ஸ்ரீதேசிகனை வடக்கீலையார் வெகு சமீப காலத்திலேயே ஆசார்யங்களைக் கொள்ளத் தொடர்ந்தினர்களைன்றும், ஆதிமுதல் இவரைத் தென்கலையாரே தொடர்ந்தாற்போல் கொண்டாடி வங்குள்ளனரென்றும் ஏற்கெனவே காஞ்சி ஸ்ரீ P. B. A. ஸ்வாமி பல ஸ்ரீபணங்களைச் செய்து ஸ்தாபித்துள்ளார். நீஷமன்றங்களில் நடந்த சில வியாஜ்ஜீயங்களும் இதையே ஊர் ஜீ தம் செய்கின்றபடியை விளக்குகின்றேனிங்கு.

ஸ்ரீதேசிகனின் அவதாரஸ்தலமாகிய விளக்கொளி திவ்யதேசத்தில், மற்ற திவ்யதேசங்களிற்போல் தென்கலையாரே அக்கரைகொண்டு அங்கு ஆதிகயம் பெற்றிருந்தனர். தென்கலை மாந்திரமாகிய ஸ்ரீஸ்திபேச தயாபாத்திரமே பூஜோத்ஸவ காலங்களில் இந்த ஸ்ரீதேசிகன் ஸங்கிதிபிலும் இப்போதுபோல் எப்போதும் ஆசரணையிலிருந்து வந்தது. தென்கலையாரே இந்த ஸங்கிதியில் திவ்யப்ரபந்தானுஸந்தானம் என்றும் விஷ்ணு ஸ்தலங்களின் பிரதானமான கைங்கர்யத்தை ஆதிமுதல் விடாமல் செய்துவருகிறார்கள். இத்தகைய மாமுல் வழக்கத்தை மாற்ற 19-ஆம் நூற்றுண்டின் தொடக்கத்திலேயே சில வடக்கீல தாதாசாரியர்கள் ஆரம்பித்தார்கள். இதில் மற்ற பொதுவான வடக்கீலையாராதொரு அக்கரையும் கொள்ளவில்லை. சில வடக்கீல தாதாசாரியர்களே எவ்வினாக்கற்பிதமான ராமானுஜா பாத்திரத்தை இந்த ஸங்கிதிபில் நுழைக்க முயற்சி செய்தார்கள். இந்தத் தனியினைச் சொல்லி சில உத்ஸவங்களையும் நடத்தத் தொடங்கினார்கள். இதைத் தென்கலையார் பலமாக ஆகேப்பிக்கவே அப்போதிருந்த கலெக்டர், மிஸ்டர் ஹாட்ஸன் (Mr. Hodgson) காஞ்சிக்கு வங்கு விஷயத்தைப் பூர்ணமாக விசாரித்து புதியதாக ராமானுஜாபாத்திரத்தை இந்த ஸங்கிதிபில் சொன்னதற்காக இரண்டு தாதாசாரியர்களுக்கு பத்துபத்து வராகன் (ரூ. 35/-) அபராதம் விதித்தார். 23-2-1799ல் அவர் செய்த இந்த உத்தரவின் சில வாசகங்களைக் கவனிப்போம்.

"I understand that in the Pagoda of Vedantacharyalu near Deepaprakasakala Pagoda, the prayer "Ramanuja dayapatram" has been recited for some days which was never before done It is therefore very improper that it should be done so. You (Thasildar) should therefore put a stop to the same, and order the proper "Sree saliesa dayapatram" to be recited as usual. For such improper act of Ragunadacharyala and Tiruppakudi Krishnamacharyala, among the

Tatachariars and for their having given me the trouble of going and seeing that Pagoda you should levy from them a fine of 10 Pagodas each and send the same.

Poonamallee, }
23rd Feb. of Fasli 1208. }

(Sd) JOHN HODGSON,
Collector.

அதாவது, ஸ்ரீ காஞ்சி தீப்பரகாச ஸ்வாமி கோயிலைச் சேர்ந்துள்ள வேதாந்தாசாரியர் ஸங்கிதியில் சில தினங்களாக, முன்பு எங்களும் ஆசரணையிலில்லாத ராமானுஜாபாத்திர ஸ்துதியைச் சிலர் சொல்லி வருகிறார்களென்று அறிகிறேன். இது இப்படி நேர்ந்தது வெகு அநீதி. ஆகையால் இதை உடனே நிவ்கள் (தாசில்தார்) தடைசெய்து சிறுத்தி, மாறுல்படி ஸ்ரீ சௌலேச தயாபாத்திரத்தையே அனுசரிக்கச் செய்யவேண்டியது. தாதாசாரிய வகுப்பைச்சார்ந்த ரகுாதாசாரியரும் திருப்புட்குழி கிருஷ்ணமாசாரியரும் செய்த இத்தகைய அநீதிச் செயலுக்காகவும், இதற்காக நம்மைக் காஞ்சிக்குப்போய் இந்த கோயிலைப் பார்க்கவேண்டிய தொந்தரவைக் கொடுத்ததற்காகவும், இவர்களிடம் தலா பத்து வராகன் (ரூ. 85/-) அபராதம் விதித்து வகுல் செய்து அனுப்பவேண்டியது— என்று. (இது 5. மதராஸ்கேலில் தஸ்தாவேஜி 'S' ஆக தாக்கல் செய்யப்பட்டுள்ளது) 10—1—1801ல் கலெக்டர் க்ரீன்வே (Edward Greenway) என்பவர் இந்த விஷயத்தில் பரிபூர்ணமாக ஒரு விசாரணை நடத்தி, கலெக்டர் ஹாட்ஸன் செய்த உத்தரவை ஊர் ஜிதம் செய்து சிறைவேற்றியுள்ளார். பிறகு 1811ல் செங்கற்பட்டு ஜில்லா கோர்ட்டு Civil No. 4134ல் ஒரு வியாஜ்ஜியம் இந்தப் புதுத்தனியின் விஷயமாக நடந்தது. இதிலும் ராமானுஜாபாத்திரம் பங்கமடைந்தது. இதன்பேரில் தாதாசாரியர்கள் அப்பீல் (A. S. No. 26 of 1812) செய்தார்கள். இதில் அளித்த பெரிய தீர்ப்பின் ஒரு வாக்யத்தை மாத்திரம் இங்குக் காண்போம்.

“ Their (the Vadakalai Tatacharis') very pleadings show that the mode of worship which they wish to establish is an innovation of which not one out of eighteen Pagodas at Congeeveram furnishes an example.”

அதாவது, வடகலை தாதாசாரியர்களின் சொந்த வாதங்களே, அவர்கள் ஸ்தாபிக்கவிருக்கும் பூஜைக்ரமம் (அதாவது) ராமானுஜாபாத்திரத்தைச் சொல்லி சடங்குகளை ஆரம்பிப்பது) எனினும் என்று காட்டுகிறது. காஞ்சியிலுள்ள பதினெட்டு விஷ்ணு வாலயங்களுள் ஒன்றில்கூட ஆசாரத்திலில்லாக புதிய அக்ரமம் இது—என்றுள்ளது. இந்த வியாஜ்ஜியத்தில் தாதாசாரியர்கள் தென்கலையாருக்கு எஷ்ட ஈடு (Damages) கொடுத்ததும் தவிர, அரசாங்கத்துக்கும் 120 வராகன் (ரூ. 420/-) அபராதமும் கட்டவேண்டியதாயிற்று.

மேல் காட்டியபடியே தாதாசாரியர்களின் அக்ரம முயற்சிகளெல்லாம் மேன் மேலும் அடுத்தடுத்தாற்போலவும் பங்கமடைந்தொழிலே, இவர்கள் 1864ல் விளக்கொளி கோயிலின் தர்மகர்த்தாக்களாக விருந்த கைக்கோளவர்களுள் சிலரைக் கைக்குள் அடக்கிக்கொண்டு இந்த தேசிகன் ஸங்கிதியின் தர்மகர்த்தருத்வ மிராசையே (பாதி) சம்பாதித்துக்கொள்ள ஒர் உடன்படிக்கை ஏற்படுத்திக்கொண்டு அக்ரமச்

செயல்களை நடத்த முயன்றார்கள். இதைத் தென்கலையார் பலமாக ஆகோபித்து மாஜிஸ்ட்ரேட்டிடமும், ஸிவில் கோர்ட்டிலும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டார்கள். இதன் காரணமாக தாதாசாரியர்களும், சில கைக்கோளர்களும் சேர்ந்து 1864-ல் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸங்கிதியின் கதவையே பூட்டியடைத்து மறுபடியும் 1870-ல்தான் திறந்தார்கள். 1878-ஆம் வருஷத்திய அசல் நெம்பர் 297 தீர்ப்பின் பாரா 31-ன் சில வாக்கியங்களை இங்குக் காண்போம்.

"In the year 1864 the Tatacharis obtained from the Kaikalars on assignment of half the trusteeship of the Deepaprakasa Swami's temple with this temple (Sri Desikar Shrine) as its appendage. Disputes arose between those parties and the Tenkalais in consequence of the assignment. The latter appealed to the magistrate. The appeal ended in a failure. They next preferred suit No. 307 of 1865 for the recovery of this temple and suit No. 310 of 1865 for the Deepaprakasa Swami's temple.....The temple in dispute (Sri Desikar shrine) which had been shut up by the Kaikalars and the Tatacharis in 1864 was opened in 1870." Para 32.
 "Then came upon the scene the party called the other Vadakalais in opposition to the Tatacharis. They secured the interest of Kandasamy (1st defendant) and some other Kaikalars and contrived to get the document 13 executed. The Kaikalars won over by them alleged therein that by virtue of the special condition in the counter part of 2 (the assignment to the Tatacharis) was cancelled and a quarter share of the trusteeship was assigned to the other Vadakalais. They also locked the temple again in September of the same year (1870)."

இதனால் 1864 முதல் 1870 வரையில் ஸ்ரீ தேசிகனின் அவதாரஸ்தல தர்மகர்த்தருத்து விஷயம் தாதாசாரியர்களுக்கும், கைக்கோளவர்க்கும் இதர வடகலையாருக்குமிடையில் பங்காடப்பட்டு, இதனால் ஸ்ரீதேசிகன் ஸங்கிதியே ஒரு ஆறு வருஷங்காலம் (1864 to 1870) பூட்டியடைக்கப்பட்டிருந்ததென்பது விளங்கும்.

மேலும் இந்த தீர்ப்பின் 35-வது பாராவில், இந்த அவதாரஸ்தல தேசிகன் ஸங்கிதியில் இதர வடகலையார்கள் முதன்முதல் அக்கரையெடுத்துக்கொண்டதே 1870ல் தான் என்பது விளங்கும். அதிலும் சில வாக்கியங்களை இங்குக் காண்போம்.

"I have next to see what right the other Vadakalais have in this temple. The evidence clearly shows that they had no connection with it before the execution of document 13 (1870). Soon after its execution the temple was closed. When it was re-opened in 1873 it was subject to the influence of the three sects, viz., the Kaikalars, the Tatacharis and the other Vadakalais in accordance with the document B, [Vide defence 11th and 18th witnesses and Ex. VII to X and Bn, to Br.]

இதனால் தாதாசாரியர்களைத் தவிர இதர வடகலையாருக்கும் இந்த ஸ்தலத்திற்கும் முதன்முதலாக ஸம்பந்த முண்டானதே 1870ல் தானென்றும், அவ்வாறுஷ்டத்தில் இவர்கள் உறவு கொண்டாடத் துடங்கியவட்டனே மறுபடியும் இந்த ஸங்கிதியின் கதவு அடைக்கப் பட்டு ஒரு முன்று வருஷாலம் பூஜையில்லாமலிருந்ததென்றும் விளங்கும். ஸ்ரீதேசிகனின் சிவது நூற்றுண்டு விழா இந்த ரீதியில்தான் ஸ்ரீ காஞ்சியில் வடகலையாரால் கொண்டாடப்பட்டது.

ஸ்ரீரங்கத்தை நோக்கினாலும் இதே ரீதியைத்தான் அங்கும் காண்கிறோம். இதை விளக்கினால் ஒர் மஹா பாரதமாகும். பூலோக வைகுண்டம் என்று விளங்கும் இத்திவ்ய சேஷ்டத்திரத்தில் தொன்று தொட்டுத் தென்கலைத்திருமண் காப்பும் ஸ்ரீ சௌலேசதயா பாத்திரமுமே எங்கும் ஆசரணையில் இருந்துவருவது. இக்கோயிலில் உள்ள ஸ்ரீ தேசிகன் ஸங்கிதியும் இதே ரீதியில் தாணிநீந்தது. இங்கும் வடகலையார்கள் புது உறவு கொண்டு தங்களது விஷயச் செயல்களைச் செய்யவாரம்பித்தது 19-ம் நூற்றுண்டின் துவக்கத் தில்தான். கி. பி. 1803ல் தான் (11-8-1803ல்) முதன்முதலாக நவீன தேசிக பக்தர்கள் இந்த தேசிகன் ஸங்கிதியில் ராமானுஜாபாத்திரத்தை நுழைக்கவாரம்பித்தார்கள். இத்தகைய விஷயம் அப்போது திருமண்காப்பில் தொடரவில்லை. அது தென்கலையாகவே யிருந்ததை வடகலையார்கள் வெகுகாலம் ஆகேஷபிக்காமல் அங்கீகரித்தேயிருந்தார்கள்.

இந்த ராமா—பாத்திர விஷய விஷயம் அப்போது முனையிலேயே சில்லியெறியப் பட்டது. (இதைத் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டு கோர்ட்டு C. C. No. 9 of 1874 தீர்ப்பின் பாரா 15ல் காணலாம்) பிறகு வடகலையார் வேறு சில வழிகளில் இந்த திவ்யகேஷத்திரத்தின் மாழுல் வழிகளுக்கு விரோதமாகச் சில விஷயங்களைச் செய்ய வாரம்பிக்கவே இதற்காக ஒர் விவில் வியாஸ்ஜியம் (O. S. No. 130 of 1808) டாந்தது. இதன் முடிவாக ஸ்ரீரங்கம் ஸப்த ப்ராகாரங்களிலும் தென்கலையாரே ஸர்வாதிகாரிகளாக ஆக்கப்பட்டார்கள். ஸ்ரீரங்கம் கோவில் ஸ்ரீ தேசிகன் ஸங்கிதியின் திருமண்காப்பு 1835 வரையில் தென்கலையாகவே, ஸிராகேஷபமாகத் திகழ்ந்திருந்ததை, மேல் ப்ரஸ்தாவித்த C. C. No. 9 of 1874 தீர்ப்பில் பாரா 31ல் காணலாம். இதன் கடைசிவாக்கயத்தை மாத்திரம் இங்குக் காண்போம்.

“Considering then the respective position of the parties in 1834 and the fact that in 1803 this Vedantachari is called **Tenkalai Vedanta-chari** by a man who calls himself on **arbiter** and especially considering that there is no evidence that this curious expression of his was ever even challenged by the Vedakalai party it does seem most unreasonable to suppose that he has been constantly carried in Procession with a Vadakalai mark before 1835.”

அதாவது—1834ல், தென்கலையார் வடகலையார் என்கிற இவ்விரு கச்சிகளும் இருந்த நிலையைக் கவனித்தால், இன்னும் முக்கியமாக 1803ம் வருஷத்திலேயே, மத்யஸ்தர் என்று சொல்லிக்கொள்ளும் ஒருவர் இந்த வேதாந்தாசாரியரை, தென்கலை வேதாந்தா

சாரியர் என்ற பறத்யேகமாகச் சுட்டிக்காட்டி யிருந்ததை வடகலையார்கள் இதுவரையில் (1885) எந்த வியாஜ்ஜியத்திலும் எவ்விதமான ஆகேஷபத்தையும் தெரிவிக்காமலிடாத தையும் கவனித்தால், இவர்க்கு (ஸ்ரீ தேசிகன் விக்ரஹாத்திற்கு) வடகலை நாமமிட்டே மாறுவாக அடிக்கடி புறப்பாடு செய்வது மழுக்கம் என்று இப்போது இவர்கள் புதியதாக வாதாடுவதை எக்காரணத்தினாலும் நம்பப்படி யளில்லை—என்பதாகும்.

1861ம் வருஷத்திற்குப் பிறகும் பல வருஷங்கள் ஸ்ரீ ரங்கநாதன் கோயிலில், ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள், வேதாந்தாசாரியர் சங்கிதிகளில் மற்ற எல்லாவிடங்களிலும். கோவலவே தென்கலைத் திருமண்காப்பே விளங்கியிருந்தது. முதன்முதலாக திருமண்காப்பு விஷயமான கிளர்ச்சி 1861ல் தான் பலமாகக் கிளம்பியது. அப்போது (15-9-1861ல்) ஸப்தப்ராகாரங்களிலும் மூன்றால் எல்லாத் திருமண்காப்புகளுக்கும் உத்யோகதோரணையில் கோயில் சிர்வாஹஸ்தர்களால் மத்யஸ்தர் முன்னிலையில் ஒர் பட்டியல் (list) தயார் செய்யப்பட்டது. அதன்படி ஸ்ரீமன் நாதமுனிகள், வேதாந்தாசாரியர் உட்பட எல்லா ஆழ்வாராசாரியர்களும் தென்கலைத் திருமண்காப்போடு கூடியே திகழ்கிறுந்தனர். இந்த விஸ்தீர்ப்புவேதத்திற்குக் காரணம், வடகலையார், ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளின் ஸங்கிதிக்கு வெளியில் சுவாரின்மேல் ஒரு வடகலை நாமத்தைப் போட்டதே. இந்த விஸ்தீர்க்கப்பட்டபோதும், ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளின் விக்ரஹமும் வேதாந்தாசாரியரின் விக்ரஹமும் தென்கலையாகவேயிருந்ததை வடகலையார் ஆகேஷபிக்கவில்லை. அதே வருஷத்தில் (1861ல்) அக்டோபர் மாதம் கலெக்டர் ஸிஸ்பெட் (Mr. Nisbet) என்பவரிடம் வடகலையார் தன்வந்தரி ஸங்கிதியில் ஒரு வடகலை நாமத்தைப் புதியதாயிப் போட்டதாக ஒர் புகாரவந்தது. அவர் உடனுக்குடனே விசாரித்து, வடகலையாரின் ஆர்ப்பாட்டங்கள் பலமாக விருந்ததால் அவர்களின் தலைவரான ஒரு ரெங்கசாமி ஜயங்காருக்கு, ஸ்ரீமன்நாதமுனிகளின் ஸங்கிதியின்மேல் சுவாரில் ஒர் வடகலை நாமம் போட்டதற்காக ரூ 1000/- (80-10-1861ல்) அபராதம் விதித்தார்.

ஆனால், விசாரணையில் தோரணையில் அவர் சில சட்டபுறைகளை அனுசரிக்காததால் இந்த அபராதம் கைவேகார்ட்டில் 21-7-64ல் ரத்து செய்யப்பட்டது. இதில் வடகலையாரின் விஷயம். கைவேகார்ட்டுக்கு என்றாகப் புலப்பட்டுவிட்டதால், அவர்கள் இத்தையை பலத்த சூட்டைப்பெற்ற பிறகு ஒரு பத்து வருஷங்காலம் வாளாவிருங்க வேண்டியிருந்தது! மறுபடியும் 1874ல்தான் ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளையும் ஸ்ரீ வேதாந்தாசாரியரையும் வடகலை நாமத்தோடு வைகுண்ட ஏகாதசி உத்ஸவ அவஸரத்தில் பல பலத்த சூழ்சிகள் செய்து எழுந்தருளப் பண்ணினார்கள். இது விஷயமான வியாஜ்ஜியமே (C. C. 9 of 1874) திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா மாஜிஸ்ட்ரேட்டு மிஸ்டர் பென்னிட்டன் [Mr. J. B. Pennington] முன் னிலையில், சாங்கோபாங்கமாக விசாரிக்கப்பட்டு 28-8-1874ல் முடிந்தது. வடகலையாரின் வகுகிலே, ஒரு நாளைக்கு ரூ. 1000/-க்கு மேல் வாங்கக்கூடிய ஒரு ஸல்லிவன் [O' Sullivan] என்னும் ஆங்கிலேய பாரிஸ்டர் [Barrister]. இவர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட அபராதமே இவர்களின் தலைவரான கொடியாலம் ரெங்கசாமி ஜயங்காருக்கு ரூ. 1000/-மும் மற்ற பதினெட்டு வடகலைக் குற்றவாளிகளுக்குத் தலா ரூ. 51/-ம். இதைக் கட்டத்தவறினால் ஆறுமாதச் சிறைத்

தண்டனை, வகுவித்த தொகையிலிருஞ்து தென்கலையாருக்கு நஷ்டசூடு தரும்படியும் உத்தரவு இந்தத் தீர்ப்பு வைகோர்ட்டிலும் காயம் செய்யப்பட்டது. இத்தகைய வெகு பலவான தண்டனையும் இவர்களை ஒரு இருபது வருஷங்காலமே அடக்கிவைத்தது. ஏனென்றால் மறுவடியும் 1893ல் இக்கோயிலின் தென்கலைத் திருமண்காப்புகளை மாற்ற ஏனென்றால் மறுவடியும் 1893ல் இக்கோயிலின் தென்கலைத் திருமண்காப்புகளை மாற்ற ஏனென்றால் மறுவடியும் 1893ல் இவர்களில் சிரீ ஓர் இரவு (8—10—1893ல்) பூர்ணகம் ஓர் பலத்த முயற்சி செய்தனர். இவர்களில் சிரீ ஓர் இரவு (8—10—1893ல்) பூர்ணகம் தேவைதான்த்திருவினால் சேஷராயர் டாண்டபத்துக்கு அநுகாணாயில் ஓர் மூலையில் ஒளிந்திருஞ்து பின் மாலை 3 மணிக்கு அம்மண்டபத்திருவினால் கற்சிலைகளின் தென்கலைத் திருமண்காப்புகளை உளியைக்கொண்டு வடகலையாக மாற்ற முயன்றார்கள். இதன்மேல் நடந்த வியாஜ்ஜியத்தில் [C. C. No. 10 of 1894] இவர்களில் 9 பேரூருக்குத் தலை 500/- அபராதமும், தலை 3 மாத கடுஞ்காவல் தண்டனையும் [Rigorous imprisonment] சேர்த்து விதிக்கப்பட்டது. இதுவும் வைகோர்ட்டு வரையில் காயம். ஜில்லா தீட்பதி இவ்வளவு கணத்த தண்டனை அவசியமில்லை என்று அபிப்பிராயப்பட்டதை வைகோர்ட்டு ஒப்புக்கொள்ளில்லை. இதுவும் வேண்டும், மேலும் வேண்டும் என்றது. இதில் வடகலையாளின் வக்கீல் யாரென்றால் ஜகத் ப்ரஸித்திபெற்ற நார்டன் [Norton]. ஆயினும் இவர்களால் தப்பமுடியவில்லை. இத்தகைய விஷபச் செயல்களின் பலனாக மூன்று தேசிகள் பூர்ணகாநாதன் முன்பாக மற்ற ஆழ்வாராசார்யர்களுக்கு ஸமமாக ப்ராசின மாய் அனுபவித்துவந்த மரியாதையை இழக்கும்படி செய்தார்களேயொழிய இவர்கள் அங்கு ஒருவித லாபமும் அடையவில்லை.

ஸ்ரீ காஞ்சியிலும் பூரங்கத்திலேயும் 19-வது நூற்றுண்டு தொடக்கம் முதல் கடைசி வரையில் மேல்காட்டிய ரீதியில் வடக்கீலையார் “நாடு அறிய கூரமறிய ஊரறிய உலகமறிய கோர்ட்டு அறிய கொத்தளாறிய” பூரி தேசிகனின் 3-வது நூற்றுண்டு விழாவைக் கொண்டாடியிருக்கும்போது அலர்கள் அந்த விழாவை ஏன் கொண்டாடவே பில்லை என்கிற கேள்வி யெழுவதற்கே பிடமில்லையன்றே!! ○

கோயிற்கடிதமொன்று.

திருவாங்கம் பெரிய கோயிலில் அடியேனுக்கு ஆப்தர்கள் பலர் இருப்பதால் அவ்விடத்து விசேஷங்களை ஸாய விசேஷங்களில் தெரிவித்து மகிழ்விக்கிறார்கள். 12-9-81ல் கிடைத்த கடி தமோன் றில்—“எப் பெருமானார் ஸன்னிதியில் பூமீதுபயவே. அபிஷேகம் ஸ்வாமி ஸாதித்துவரும் பகவத்விஷய காலகேஷ்டத்தில் *மாசரூ சோதியும் *ஊரெல்லாங்குஞ்சியும் நடந்த அதிசயம் என்ன வென்றெழுதுவது? ஊரெல்லாம் துஞ்சிக்கு மணவாளமாழுனிகள் அருளிய பாசுரம் “ஓதுவதின்கு எங்கனேயோ” என்று தலைக்கட்டுகின்றதே, அந்த அடியைத்தான் விழ்ஞாபிக்கலாகிறது. ஆனால் சிறிதுவாசியுண்டு; அங்கு ‘துயர் ஓதுவதின்கெங்கனேயோ’ என்றுள்ளது; இங்கு *மகிழ்வோதுவதின் கெங்கனேயோ* என மாற்றி விழ்ஞாபிக்கவேண்டியிருக்கிறது.” என்கிற வாசகங்களைக் கண்டு மதுவன் த்தீல் புகுங்க வானரமுதலிகள் பட்டபாடுபடுகிறேன். கீர்த்திமூர்த்தியான்

திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா ஸ்வாமி பலகால் ஸாதிக்கக் கேட்டவார்த்தையொன்றுண்டு; “ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகள் தூர்லார்கள், பகவத்விஷயாதிகாரிகள் ஸாலபர்கள் என்று பலர் நினைப்பதும் சொல்லுவதுமுண்டு: இது தலைமீனானவார்த்தை: ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகாரிகள் ஸாலபர்கள், பகவத் விஷயாதிகாரிகள் தூர்லபர்கள் என்று (ஸ்ரீபெரும்பூதார்) குண்டலம் ஸ்வாமி அடிக்கடி. ஸாதிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன்” என்று. இதேவார்த்தையை ஸ்ரீமதாஸுமரி பெரிய ஸ்வாமியும் ஸாதிக்கக் கேட்டிருங்தேன். “தமிழ்ப் பாட்டுதானே, ஸாவாதிகாரந்தானே” என்று ஸாமான்யர்கள் பேசுவார். தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் *இருங்புபோல் வலியினஞ்சம் இறையிறையுருகும்வண்ணம்* என்று ப்ரமேயத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்தது ப்ரமாணத்திற்கு ஆகவேண்டுமானால் பகவத்விஷய சாஸ்த்ரத்திற்கன்றி வேறேற்றுக்காகுமோ? ஸ்ரீபாஷ்யாதிகாரிகளுக்கு [வக்தாக்களுக்கும் ச்ரோதாக்களுக்கும் வாசியற] பாண்டித்யமிருந்தால் போதுமானது. பகவத்விஷயாதிகாரிகளுக்கு அதுமட்டும் போதாது; *ஊற்றின்கண்ணுண்ணல்போல் உருகாறிற் பர்ரோயே* என்றும், *ஒன்பதோடொன் றுக்கும் மூவுலகு முருகுமே* என்றும் ஆழ்வார்தாபே பலச்சுநியாக வைத்து ஸாதிப்பதொன்றுண்டே அது வேணும், அதுதான் முக்கியமாகவேணும்.

கம்பர் சட்கோபந்தாதியில் *கூட்டங்கள்தோறும் குருகைப்பிரான் குணங்கூறான்ப ரிட்டங்கள்தோறு மிருக்கப்பெற்றேறம்* என்றும், உடனே “இருங்கெதம் முடைய நாட்டங்கள்தோறும் புனல்வந்து நாலப்பெற்றேறம்” என்கிறார்; இந்தப் பாசரத்தைக்கொண்டே கம்பர் பட்டருடைய பகவத்விஷய ப்ரவசனகோஷ்டியில் அங்வயித்திருந்தவரேயல்லது நாதமுனிகள் காலத்தவரல்லர் என்று அடியேன் அறுதி யிட்டுரைப்பது. மற்றும் பல சான்றுகளில் இதுவொரு தலையான சான்று. ஆழ்வார்கள் அப்ரமேய பாக்யசாலிகளாயினும் பகவத்விஷய ப்ரவசனகோஷ்டியில் அங்வயித்திருந்து களிக்கும் பாக்கியமொன்று அவர்கள் பெறுதிருந்தது குறையே. திருமங்கையாழ்வார் திவ்யதேசங்களில் த மக்குக் கிடைத்த ச்ரவணானந்தத்தைத் தாது திருமொழியில் அருளிச்செய்துவைத்திருக்கிறார். திருக்கோவாலூரில் *ஊண்டபமொன் தொளி யெனை த் தும் வாரமோத* என்கிறார். தொளியென்று தெருவுக்குப் பெயர். “ரத்தயா ப்ரதோளிர் விசிகா* என்ற அமரகோசத்தில் (ப்ரதோளி) யென்பது உபலூக்கம் சீங்கித் தொளியென்று கிடக்கிறது. வீதிகள்தோறும் வாரமோதக் கண்டாராழ்வார். வேதத்தில் வாரஞ்சொல்லுவதென்று ஒரு ப்ரக்ரியையுண்டு: பதசர்ச்சை என்பது. இவ்வாழ்வார் தாமே தேரமுந்தூர்க்கு எழுந்தருள, அங்குக் கிடைத்த ச்ரவணானந்தத்தை “முதுான்மறை வீதி ப்ரதோறும் அலையாருங்கடல்போல் முழங்கும் தென்னமுந்தை” என்ற பாசரத்தினால் வெளியிட்டருளினார். அவர் பெற்ற ச்ரவணானந்தம் அவ்வளவே போலும்.

குலசேகராழ்வார் அரங்கத்தரவீணயிற் பள்ளிகொள்ளுங்கோவை *அந்தமியினின்பப்பாவோடே ஸஹாநாதிகாரித்து அரங்கனை அருளிச்செயல் மூர்த்திபாகவே பணித்தார். அவ்வரங்கனுடைய திருவீதிகளிலே செவிக்கியீப் செஞ்சொற்களின் ப்ரவசனங்கள் இடையருது நடைபெற்றுவரவேணுமென்று அபயகிழ்க்கு ஆசாலித்து சிற்கிறேன். கீர்த்திமுர்த்தியான சிங்கவையங்காரஸ்ஸ்வாமி பாடசாலையில் ஸ்ரீ பாஷ்ய—புராணரத்ன ப்ரவசனங்களுக்கும் சித்யபூர் சித்யமக்களம். ○

“பொங்கும் பரிவு.” (பூஜையங்தியநுபவம்)

ஆழ்வார்களுள் :க்ருஷ்ணவதாரத்தில் ஆழங்காற்படாத ஆழ்வார் ஒருவருமிலர். ஆனாலும் இதில் பெரியாழ்வாரரையொத்த ஆழ்வார் வேறு எவருமிலர். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *சிதக்கடலுள்ளமுதன்னதோசிகி* என்கிற திருமொழி தொடங்கி *சிலைக் குதம்பை பதிகம் முடிய இருநூற்றிருபது பாசுரங்களினால் பெரியாழ்வார் காட்டியநுளின் க்ருஷ்ணத்தாங்களையே க்ருஷ்ணத்தாங்களை தத்தவமென்று பேர்பெற்ற நம்மாழ்வாரும் காட்டியநிலர். * அல்லழக்கொன் றமில்லா வணிகோட்டியர்கோன் அபிமான துங்கன் செல்வன்* என்றும் *நளிர்ந்தசிலன் நயாசலன் அபிமானதுங்கன் நாடொறும் தெளித்த செல்வன்* என்றும் பேசும்படி தமிழுள்ளத்தைக் கொள்ளிகொண்ட செல்வநப்பி வாழ்த்து திருக்கோட்டியுரிலாதலால் அந்தத் திருக்கோட்டியுரையே க்ருஷ்ணவதார கேஷ்டரமாகச் சிகித்தசெய்து அவதாரகாலத்து ஸம்ப்ரரயங்களை அற்புதமாகப் பேசி வருகையில் *சிதக்கில் தொட்டில் சிமியவுதைத்திடும், எடுத்துக்கொள்ளில் மருங்கை யிறுத்திடும், ஒடுக்கிப்புள்கில் உதரத்தே பாய்த்திடும், மிடுக்கிலாமையால் நான்மெலின்தேன் நங்காயி* என்ற பாசுரம் அவதரித்த அழகை என்சொல்லுவோம். மேற்பதிகங்களிலே *அசோதை முன்சொன்* புற்றிரவல்லுசோதை நல்லாச்சி—கற்பித்தமாற்றும்* என்றால் போலே இங்ஙனே அசோதை சொன்னால் என்னவேண்டியிருக்க, அவ்வண்ணம் சொல்ல மாட்டாதே *மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலின்தேன் நங்காயி* என்று யசோதையின் தாதாத்மயத்தை ஆழ்வார் நொடிப்பொழுதில் அடைந்த விசித்திரம் நெஞ்சால் நினைப்பரிதே. கோபஜஸ்மத்தை ஆஸ்தானம் பண்ணினவீரு இதுவன்றே.

“அரவணையாய் ஆயரேறே! போய்ப்பாடுடைய* தன்னேராயிரப்* அஞ்சன வண்ணை* சிலைக்குதம்பை* என்னுமிந்த ஜூங்கு திருமாலைக்குமிகுஞம் அனாங்திருக்கும்முறை பக்தர்கள் ஆயுள் முழுவதும் அருபவிக்கலாமே. “கண்ணு! கடல்வண்ணு! சின்தங்கையும் தாமுத்தான், கஞ்சன் கடியன், புத்தனே! உன்னைக் காப்பாருமில்லை தனியே போய் எங்குங்கிதி” என்னுமிந்த வார்த்தைகள் யசோதையின் வாக்கிலே வந்ததாக “சீராலசோதை திருமாலைச் சொன்னசொல்” என்று ஆழ்வார் ஸாதித்தாலும் யசோதைக்கு இத்தகைய பொங்கும் பரிவு இருந்ததுண்டா? என்று அடியேன் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். இருங்கிராதென்றே அறுக்கிட்டது என்பாவிடைஞ்சு; ஆழ்வார் தமிழுடைய பொங்கும் பரிவை அசோதையின் மேலிட்டுக் காட்டி ஏற்கத்தனையேயென்று தின்னாமாகவெண்ணுக.

ஒப்புயாற்ற இத்தகைய பரிவன்றே இவ்வாழ்வாரைத் தலைநீர்ப்பாட்டி வேபல்லாண்டு பாடுகையிலே மூட்டிற்று. இந்தப் பரிவேயன்றே இவரைப் பெரியாழ்வா ரென்னப் பண்ணிற்று. இதனை உள்ளபடி தெரிவிக்கின்ற உடதேசரத்தினமாலைப் பாசுரம் அப்போது ஒரு நாறு வருடங்களுக்குமுன்பு திருவைதரித்திருக்கதாகில் “கோதை குடிக்களைந்த மாலையைப் பெருமாங்கு ஸபர்ப்பித்ததனால் பெரியாழ்வாராயினர்” என்கிற (கோதாஸ்துதி-10) உல்லேகம் தோன்றியிராதே. ஜடாயுமஹாராஜர் *யாமோஷிதி வாயுங்மங்* என்று மங்களாசாஸனம் பண்ணிப் பெரியவுடையாரென்று பேர்பெற்றதை நினைப்பது.

“மங்களாசானத்தில் மற்றுள்ளவாழ்வார்கள்

தங்கள் ஆர்வத்தைவு நான்றிப்—பொங்கும்

பரிவாலே வில்லீபுத்துரிப் பட்டர்ப்பிராள் பெற்றுள்

பெரியாழ்வாரென்னும் பெயர்.”

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரங்க தேவஸ்தான வ்யவஹாரஸாரம்

[சிமே ஷீலே. நல்லப்பா. ஜியப்பங்கார் ஸ்வாமியின் கட்டுரையில்
சுருக்கமாகக் காட்டப்பட்ட விஷயங்களின் விளக்கம்.]

1. ஸ்ரீரங்கம் தேவஸ்தானம் ஈஸ்டு இண்டியா கம்பெனியார் மாண்பேண்டில் இருந்தபோது கோவில் அதிகாரியான வேலு என்பவர், கலெக்டர் வாலஸ்துரைக்கு தென்கலை வடகலை தகராறுகளைப்பற்றி 15—8—1803ல் எழுதினார். (அதாவது)—

“இதுாள்வரை ஏற்பட்ட மாழுல்படிதான் கோவில் காரியங்கள் நடக்கவேண்டுமென்று ஸமூகம் உத்தரவு. அந்த மாழுல்படியே தென்கலை வேதாந்தாசார் திருங்குத்தர தினமும் தென்கலையார்கள் சடங்குகளை நடத்தியிருக்க, வடகலையார்கள் மாழுலுக்கு விரோதமாக ராமாநுஜதயாபாத்ரம் என்கிற மங்கிரத்தைப் புதிதாகச் சொல்ல ஆரம்பித்த வடன் தென்கலையார்கள் இது நூதனச் செயலென்று ஆகேஷபித்தும், அவர்களில் சில ஸ்வாசிகள் இந்த அதிகிச்செயல் அவாங்கரமென்று சொல்லி எழுங்குபோடியும்... வடகலையாரில் 3, 4 பேர்கள் துஷ்டர்கள் கம்பெனியார் ஆனுகைக்கே பயப்படாமல் நூதன காரியங்கள் செய்யத் துணிசிறபடியால் மாழுலுக்கு விரோதமாக நடப்பவர்கள் தண்டிக்கப்படுவார்கள் என்று தண்டோரா போடவேண்டும்”—என்று எழுதினார்.

2. மத்யஸ்தரென்று ரிகார்டுகளில் வழங்கப்படுகிற ஷீ வேலு மறுபடி 18—9—1803ல் எழுதுகிறார்—சில வடகலையார்கள் தன்னிடம் மனுக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பதாகத் தெரிவிக்கிறார்—(அதாவது) “முன்காலம்முதல் இதுவரை தென்கலையாரே கோவிலில் எல்லாவிதமான பாத்யங்களையும் ஏகதேசாக அனுபவித்துவாங்கிறுக்கிறார்களே; தற்போதைய கம்பெனியார் ஆனுகையில் எங்களுக்கும் சில பாத்யங்களாவது கீங்கள் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கக்கூடாதா? என்று கேட்கிறார்கள்” என்று. இதிலிருந்து தென்கலையாருக்குத்தான் கோவிலில் எல்லா பாத்யங்களும் ஏகதேசாகவுண்டென்றும், வடகலையார்கள் நூதனமாகப் போராட வருகிறார்களென்றும் தெருகிறது.

3. பிறகு 28—4—1804ல் ஜில்லா கோர்ட் ஜட்டி லாதாம்துரை தீர்ப்பு:— “தென்கலையார்களே ஸ்ரீரங்கம் ஸப்தப்ராகாரத்துக்குள் ஸ்வாமிக்குச் செய்யப்படும் எல்லாச் சடங்குகளிலும் ஸ்வாதிகாரிகளென்றும் இக்கோவிலிலுள்ள எல்லாத் திருமண்களும் தென்கலையாயிருப்பதாலும் மற்ற காரணங்களாலும் தெளிவாயிருக்கிற தென்றும், தென்கலையாருக்கே கோயில் ஸப்தப்ராகாரம் ஏற்பட்டதென்றும், வடகலையார்களை அந்த ப்ராகாரங்களுக்குள் குடியிருக்க அனுமதிக்கப்பட்டதான் து தென்கலையார்கள் சொல்படியே அவர்கள் வீட்டிலும் கோவிலிலும் அத்யாபக வேத பாராயண எல்லாச் சடங்குகளையும் நடத்த ஸம்மதித்துதின் பேரில்தான் என்பது வ்யக்தமாகிறது. அனேக ரூஜாக்களால் கோவிலில் தென்கலையார்களின் ஆதிபத்யம் ஊர் ஜிதமாகிறது. வெகுநாளாக தென்கலையார்களே அருபலித்துவங்த பாத்யங்களில் வடகலையார் எவ்விதத்திலாவது தலையிட்டுத் தடுத்தார்களானால் அவர்களை சரிரசிகை, ஸப்தப்ராகார பறிஷ்காரம், அல்லது சிறைக்கு உள்ளாக்கவேண்டும்.”

4. ஸமீப காலத்தில், அங்கூர்களின் நமஸ்கார கேளில் ஸப்கோர்ட்டு ஜட்ஜ் மெண்டில் அப்பீலத்திருநியான ஜட்ஜ் எழுதுகிறார்—

“இவ்வளவு வ்யக்தாயை ஸாஸ்பந்தமாயும் கோவில் வழக்கத்தை ஸிர்த்தாரணம் செய்து, நூறு வருஷங்களுக்கு மேற்பட்ட காலமாக எல்லாக் கோர்ட்டாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட இவ்வளவு மிக புராதனமான ஒரு தீர்ப்பை ஒரு விதத்திலும் ஸிராகரித்தல் முடியாதது.” என்று.

55. யேலே கண்ட 1808இல் ஜில்லா ஜட்ஜ் தீர்ப்பை ரத்து செய்துகொள்ள வடகலையார்கள் அந்த தேதி முதல் தீவிரமான முயற்சிகள் செய்தும் அந்த தீர்ப்புக்கு இன்னமும் பலரே ஏற்பட்டு வருகிறது.

5. அப்பீல் கோர்ட்டு— 14—12—1835.

“வடகலையார்கள் மிகவும் பிடிவாதத்துடன் சட்டத்தை மீறி தென்கலைபார்களின் பாத்யத்தை ஸிராகரித்து வருகிறார்கள். அவர்களின் அபிப்ராயம் என்ன வென்றால், ஒயாமல் ஹிம்ஸித்துத் தொந்தரவுசெய்து வந்தால் தென்கலையார்கள் பலவறீனர்களாய் தங்கள் பாத்யத்தை சியல்லாம் விட்டு விட்டு ஒடிவிடமாட்டார்களா என்பதுதான். தென்கலையார்கள் ஸிராகேஷபணேயாக தங்கள் பாத்யங்களை அநூ விக்கவேண்டிய ஸெளாகர்யம் செய்து கொடுப்பதுடன் சட்டத்தை மீறி நடப்பவர்களுக்கு சரியான புத்தி கல்பிக்கவேண்டும்.”

6. கலெக்டர் உத்தரவு— 13—4—1820.

“கோவிலில் சாஸ்தர ஸங்கேதமும் ஏற்பட்டால் சாஸ்தரங்களாய் தென்னுசார்ய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களாயிருப்பவர்களையே கலந்துகொள்ள வேணும்.”

7. 1822ல் வடகலையாரில் சில 1808 தோன்றிய [முன்னம் உதறுரிக்கப்பட்டிருக்கிற] ஜில்லா ஜட்ஜ் தீர்ப்பை மீறி நடந்துகொண்டார்களென்கிற குற்றத்திற்காக அவர்களை ஆர்யபட்டாள் வாசலுக்குள் விடாமலிருக்க உத்தரவிட்டு நன்னடத்தை ஜாமீன் வாங்கி, பிறகு உள்ளே விடப்பட்டார்கள்.

8. 1829இல் முதல் பலதடவை பூர்மத் அஹோபிலம் ஜீயர் பூரங்கம் எழுங்கருளின்போது ஸிசான் சுருட்டி முதலான எடுப்பி ஸாமான்கள் தெருவிலே கொண்டு வரப்படுகையில் தடையுத்தரவு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஸ்வஸ்திவாசனம் மாத்திரம் தென்கலை ஸ்வாமிகளைக்கொண்டு செய்துகொள்ள அநுமதியளிக்கப்பட்டது.

9. 1874இல் பென்னிங்டன் ஜட்ஜி மெண்டு கொடியாலம் ரங்கஸாமி ஜூயங்கார் பூரங்கதேவஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த தென்கலை வேதாந்தாசாரியாருக்கு நூதனமாக வடகலை நாமமிட்டு விக்ரஹத்தை ஏன்னப் பண்ணிவைத்த குற்றத்தின் போரில் தோன்றிய இந்த ஜட்ஜ் மெண்டின் ஸாராம்சும்—

“வடகலையார்கள் துராகிருதமாய் 1808இல் தீர்ப்பை ஸிராகரிக்கவே வழிதேடி வருகிறார்கள். இங்கே தென்கலையாருடைய பாத்தியம் ஸிஸ்லங்கேதமாயும் புராதன மாயுமிருக்கிறது. 1868இல் வரை கோவிலிலுள்ள எல்லாத் திருமண்களும் (அதாவது)

மதின்கள் சுவர்கள் பாத்ரங்கள் எடுப்பிடி சாமாள் கள் பிம்பங்கள் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் மூள்ள எல்லா நாமங்களும் அப்போது விசுட்டு எடுத்ததில் ஏகதேசமாய் தென்கலை நாமங்களேயென்று தெரியவருகிறது. தேசிகருக்கு இட்ட வடக்கை நாமம் தூராசிருதமாயும் சட்ட விரோதமாயும் வழக்க விரோதமாயும் தெரிகிறது. தென்கலையார் மனதை புண்படுத்தவேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணாங்கொண்டே தேசிகர் நாதமுனி விக்ரஹங்களை புதிதாக வடக்கை நாமமிட்டு எள்ளப்பண்ண (கொடியாலம்) ரங்களூமிலையங்கார் ஏற்பாடு செய்தார். இந்த குற்றத்திற்கு ரூபாய் ஆயிரம் அபதராதம். கட்டத்தவறினால் ரீமீ தண்டனை.”

10. இது வைகோர்ட்டுவரை அப்பிலில் காயம் செய்யப்பட்டது.

அதற்குப்பின் சில வருஷங்கள் கழித்து, வடக்கை நாமமிட்ட தேசிகாதமுனி விக்ரஹங்களை எள்ளப்பண்ணவேண்டுமென்று பிறரால் கொண்டுவரப்பட்ட 4 கேள்கள் வைகோர்ட்டு வரையில் வந்து தள்ளப்பட்டன. 1808இல் தீர்ப்புப்படி கோவில் விருக்கும் எல்லா ஸ்வாமிகளுக்கும் தென்கலையாசாரப்படி பூஜாகாரர்யங்கள் செய்ய வேண்டியதென்கிற தீர்ப்புகளுக்கு விரோதமாகவே வடக்கையார்கள் கேட்டுக்கொள்ளுகிறார்கள். இப்படி செய்யக்கூடாதென்று வைகோர்ட்டு தீர்ப்பில் கண்டிருக்கிறது.

11. 1894இல் சேஷராபர் மண்டபத்திலிருந்த தென்கலைத் திருமண்களில் பாதங்களை உளியால் வெட்டி மாறுபடுத்த வடக்கையார்கள் பிரயத்தனம் செய்தார்கள். இது அவர்களுடைய தூராசிருதம் என்று தீர்மானம் செய்து.....இன்னும் அனைகியாற்றியங்களும் தோன்றி வடக்கையார்க்கு முன்றுமாத தண்டனையும் 500 ரூ. அராதமும் விதிக்கப்பட்டது.

12. ஸ்ரீரங்கம் சித்திரை வீதியில் ப்ரையேட்டறைவுள்ளில் கட்டப்பட்ட தேசிகர் கோவிலிலுள்ள விக்ரஹத்தை வாடகைலை நாமாத்தடன் வீசுகளில் கொண்டுவரக்கூடாதென்று மாஜிஸ்ட்ரேட் செய்த உக்தரவின்மேல் 1909இல் வியாஜ்ஜியம். திருவேந்திபுரம் கேள்வில் மணவாளமாமுனிகள் விக்ரஹத்தை பப்பிக் தெருவில் எள்ளப்பண்ணலாமென்று பரிசுகளன்றிலில் எப்படி ஏற்பட்டதோ, அப்படி யே ஸ்ரீரங்கத்தில் வெளிதேசிகர் விக்ரஹத்தை வீதியில் எள்ளப்பண்ணுவோமென்று வடக்கையார் வாதித்தார்கள். இந்த தாவாவில் எல்லா தஸ்தாவேஜைகளும் தாக்கல் செய்யப்பட்டு பரிபூர்ணமான பரிசுவை நடந்ததில் (மேலே காட்டிய) 1808இல் தீர்ப்பு ஊர்ஜிதம் செய்யப்பட்டது. “இங்கே தென்கலை ஆதிக்யம் பூராதானம்; வடக்கையார் நாள்டைவில் ஆக்ரமிக்க வந்தவர்கள்; கோவில் சடங்குகளெல்லாம் தென்கலைபரம்; நாமங்கள் யாவும் தென்கலை. சில வெளிச் சுவர்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வடக்கை நாமம் போட ஆரம்பித்தார்களேயொழிய பூராதனமில்லை” என்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

13. 1907இல் ஸ்ரீரங்க நாராயணஜீயர் வாதி; அவருடைய பாத்யத்தைப்பற்றின வியாஜ்ஜியம் இதில் முடிவு;—கோவில் சடங்குகள் எல்லாம் தென்கலை; பூஜாவிதி எல்லாம் ஜீயர் மேல் விசாரணை கர்த்தர் என்று முடிக்கப்பட்டது.

வடக்கை வேதபாராயணக் கேள் தோன்றினபோது முன்னம் குறித்த 1808இலாதாம் துரையின் தீர்ப்புதான் கோவில் ஆசரணையை ஸ்ரீதாரணம் செய்தது.

14. வெதுகாலம் நடந்துவந்த அர்ச்சக நாமஸ்கார வ்யாஸ்தியத்தில் ஜட்டிமெண்டு—(16-1-58).

“பேலே குறிக்கப்பட்ட தஸ்தாவேஜாகஸிலிருந்து 1808க்கு வெகுடாள் முன்னமே பிடி த்து தென்கலையார் ஆதிக்யமே. ஒவ்வொரு விவெந்தாரத்திலும் தென்கலையார் பாத்தாமே சிலைசில் ரது. அர்ச்சகர்கள் தென்கலையாரத்திற்கு அனேகவிதத்தில் சட்டுப்பட்டி ருக்கின்றனர். தென்கலை நாயக்களே மிகவும் விசேஷாயும் அதிகமாயும் உள்ளது. ஸ்ரீகலைசேச தயாபாத்ரம் ஏக்சக்டாதிபத்யமாய் சிராகேஷப்மானது. பஞ்சாங்கபடனம், கத்யத்ரயபடனம், கைசிகபுராணபடனம், ஆயனார் படிப்பு, அத்யாபக கைங்கரியம் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீகலைசேசபாத்ரம் தென்கலை வாழி திருநாமம் இதுகள் ஸ்ராகேஷபணையான வழக்கம். மிராசு ஆடிசீகளைல்லாமும் எல்லா மரியாதைகளும் தென்கலையாருக்கே; இதுகளிலிருந்து கோவில் ஆசரணை தென்கலையென்பது ஸ-ஸ்பஷ்டம். வக்கில் ஸ்ரீனிவாஸப்யர் [டி ரஸ்டிகளில் ஒருவர்] தென்கலை வடகலை கலவறங்களில் கலங்தவரல்ல; பிரபாவ வக்கில், இவரது அபிதவிட்டு மிகுந்த கெளரவத்துடனேற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே.”

15. பேலே தெரிவித்த ரிகார்டுகள் தவிர இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான ரிகார்டுகள் ஸ்ரீங்கத்தில் தென்கலைத் திருநாமமும் தென்கலை யாசாரமுமே புராதனம் என்று ஸ்ரீத்தாரணம் செப்பியக்ஷபியவைகளை பிருக்கின்றன. அவையெல்லாம் தனிப் புத்தகமாக வெளிப்படுத்த வேண்டியவை.

16. இந்த ஸ்ரீங்கம் கோவிலில் வடகலையார்கள் தங்களுக்கு ஸாதகமாக ஒரு விஷயம் சொல்லக்கூடும்; அதாவது—வடகலை நாதமுனி ரெங்கையங்கார் தங்வங்தரி கோவிலில் வடகலைநாமம் போட்டதற்காக கீழ்க்கோர்ட்டில் அவர்க்கு ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தது; அது வைகோர்ட்டில் ஒரு டெக்னிகல் பாயின்டில் ரத்து செய்யப்பட்டது. இந்த விஷயத்தை வடகலையார்கள் தங்களுக்கு அநுகூலமாகச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். இந்த கேஸில் வடகலைநாமம் போடலாமென்று தீர்ப்பு செய்யப்படவில்லை. அது தப்பு என்றுதான் முடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் “இந்த கேஸ் சட்டமுறைப்படி நடத்தப்படவில்லை” என்கிறவொரு ஸாபாயின்டி ன் கீழ் அபராதம் தள்ளுக்கடையாயிற்று. இதனால் ஒரு ஸாதகமுயில்லை.

17. கொடியாலம் ரங்கஸாமி ஓயங்கார் தென்கலை வேதாந்தாசாரியருக்கு வடகலை நாமமிட்டு வெளியில் கொண்டுவந்த குற்றக்திர்காக ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் விதித்த ஜட்டிமெண்டில் ஷடி தங்வங்தரி கோவில் திருமண் கேளில் அபராதம் ரத்து செய்யப்பட்டதானது சோசனீயமென்றும் அதனால்தான் வடகலையார்களுக்கு துராகிருதம் செய்வதில் உற்சாகமுண்டாயிற்றென்றும் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

18. ஸ்ரீங்கத்தைப்பற்றி ரிகார்டுகள் ஸம்பந்தமாகத் தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயங்கள் பாரத ராமாயணங்கள்போலே பிருந்தாலும் தற்காலம் ஜட்டிவளவு போதும்.

ஸ்ரீங்கம் தேவல்தான் வ்யவஹார ஸம்பந்தமாக மேலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயங்கள் ஷடி கோவில் ரிகார்டுகளிலிருந்து நான் எடுத்துக் கொடுத்தவையே.

(Sd.) V. N. VENKATAVARADACHARI,
Advocate, Vedavilas, Madras-8.

Rgd. No. 2975

ஸ்ரீராமாநுஜன்

ஸத்கரங்த ப்ரகாசன ஸபா விளம்பரம்

1966 ஜூவரிம் புதுப்பிக்கப்பட்ட ஸத்கரங்த ப்ரகாசன ஸபைக்கு வருடச் சந்தா
கு. 25—00. செலுத்தி மெப்பகளாகச் சேரவேண்டியது. அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை
தனிக் சந்தா இல்லாமல் அனுப்பப்பட்டுவருவதுடன் இருபது ரூபா விலையுள்ள புத்தகங்களும்
அளிக்கப்படும். அவர்கள் நம்முடைய புத்தக ஜாபிதாவைத் தருவித்துப் பார்த்து அதில்
தயக்குக்கு விருப்பமான நூல்களுக்கு ஆர்டர் செய்யலாம்.

இப்படிக்கு,

ஸூ ஸபையின் பிரஸிடெண்டு P. B. A.

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய ஞால்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

- (1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சிபுரம்-3.
- (2) V. N. Devanathan,
213. Govindappa Naicken St., G. T. Madras.
- (3) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.
- (4) A. RAMANUJACHARI, B. A.,
A 230, Type, Pandara Road, New Delhi-11.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
KANCHEEPURAM-3.

413) Sri Vangeepuram
Raghavacharya,
MELKOTE, Mysore State.

Edited and Published by P. B. Annangaracharya, ...am
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.

Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press,
Sannidhi Street, Kanchipuram-3.